

Giới thiệu Giang Nam Mỹ Nương Tử

Truyện Giang Nam Mỹ Nương Tử kể về cô nàng được cấp trên nhận lệnh đến kinh thành khác để sinh sống liền hăng hái nhận lời và nửa đêm bí mật lên đường cho nhanh. Một tỷ nữ nhỏ bé đi một mình như thế chắc hẳn sẽ gặp rất nhiều chông gai, đúng thế.

Nàng đã gặp một đám cướp sắc bao vây và đã phải nhảy xuống sông để thoát thân khỏi bọn cướp ấy. Tính mạng của nàng nguy hiểm cho đến khi được anh cứu giúp vớt về.

Tuy được cứu như vậy nhưng cơ thể của cô đã bị anh nhìn thấy hết, đã vậy mà hắn lại bảo là không sao hết...Khô thân sự trong sạch mà nàng đã gìn giữ, điều này bắt đầu khiến nàng trở nên sợ hãi !!!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Ta từng yêu người Mối tình đầu thời niên thiếu —

Đã qua.

Vạn Lịch (1573-1620) triều Minh, phủ Phúc Châu, Tỉnh Hải phủ tướng quân.

“Giaaa!Mau!” Thanh âm quát nắc của nam nhân vang lên, con tuấn mã màu trắng giống như bóng ma nhanh chóng chạy vụt qua đường lớn của phủ Phúc Châu.

Sánh vai cùng chạy như tia chớp với con tuấn mã màu trắng chính là con tuấn mã màu đen, trên lưng ngựa là một gã thiếu niên môi hồng răng trắng.

Về mặt của hai người thật nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, không nói một câu, thình thoảng nhanh chóng trao đổi ánh mắt, cho thấy trong lòng nam tử tràn đầy lo lắng. Hắc bạch song câu (hai con ngựa trắng đen) giống như con gió lốc đảo qua cửa thành phía Bắc của phủ Phúc Châu, thủ vệ quan binh không kịp cản lại, lập tức đã bị con gió xoáy quét ra, bị vật ngã tán loạn trên mặt đất, trợn mắt há hốc mồm nhìn lên cờ lệnh từ trên lưng ngựa bị vút xuống —“Bình Khẩu phủ tướng quân.”

Hắc bạch song câu cấp tốc chạy đến chỗ ngã tư của phủ Phúc Châu, đông đảo tùy tùng binh lính cản không nổi tốc độ của hai con tuấn mã, cả đám người bị bỏ lại thật xa ở phía sau, bụi đất tung bay, khí thế ngất trời, dân chúng hai bên vội vàng né tránh, vậy mà vẫn có người ngã ngựa đổ, trái cây, rau dại rơi vãi đầy trên mặt đất.

Tiếng vó ngựa dồn dập dừng lại trước cửa Tỉnh Hải phủ tướng quân, hai người nhanh chóng xoay người xuống ngựa.

“Vệ tướng quân, bên này!” Trong phủ, phó tướng Bách Thụy vungbàn tay to lên, mời Bình Khẩu tướng quân Vệ Đình Long vào phủ. (Bình Khẩu: đẹp giặc).

“Bách Thụy, thương thế của Dục Thiên sao rồi?” Về mặt Vệ Đình Long nghiêm túc, bước đi nhanh.

Thấy phó tướng Bách Thụy lắc đầu, Vệ Đình Long nhíu chặt mày kiểm, nhìn về người đang mặc nam trang, thần y Triệu Vô: “Vô Ngôn, mau.”

“Ừ.” Nàng gật gật đầu, lập tức bước lên vượt qua Vệ Đình Long.

Tỉnh Hải phủ tướng quân, Tư Văn uyển.

“Chính là nơi này, Vệ tướng quân.” Bách Thụy thấp giọng nói.

“Vô Ngôn.” Vệ Đình Long nhìn người vốn được xưng tụng là thần y Triệu Vô Ngôn, người ở phía sau gật gật đầu.

Hai người im lặng tiến vào phòng, Vệ Đình Long vẫy tay ra hiệu cho hạ nhân đang chăm sóc trong phòng lui ra. Trong phòng bày trí hoa lệ, bốn phía treo đầy tranh chữ cổ, đều là bút tích rất quý giá của danh gia. Nằm trên giường lớn là một gã nam tử, sắc mặt tái nhợt.

Vệ Đình Long liếc nhìn người nằm trên giường một cái, rồi lo lắng nói với Triệu Vô Ngôn: “Vô Ngôn, đây chính là bạn tốt của ta, Tỉnh Hải đại tướng quân, Địch Dục Thiên. Làm phiền muội.”

“Tôi sẽ cố hết sức.” Triệu Vô Ngôn nhẹ giọng nói, đi tới trước giường, nhắc cổ tay của nam tử lên khỏi giường, chuẩn bị bắt mạch cho hắn. Lơ đãng nhìn đến mặt của nam tử trên giường, Triệu Vô Ngôn cảm thấy cả kinh, sắc mặt lập tức thay đổi rõ rệt.

Là hấn?!

“Vô Ngôn, làm sao vậy?” Chứng kiến sắc mặt Triệu Vô Ngôn tái nhợt, Vệ Đình Long cũng khản trương. “Hấn không phải là sẽ...”

“Không, không có gì...Huynh lui xuống trước, để cho tôi yên tĩnh bắt mạch.” Nàng nhìn chăm chăm người nằm trên giường.

Vệ Đình Long gật gù đầu, lui ra ngoài.

Mắt đẹp của Triệu Vô Ngôn nhú lại, cẩn thận đánh giá. Là hấn sao?

Đúng vậy, là hấn! Là hấn thật!

Đã qua bảy năm, hấn vẫn tuấn tú như trước, xinh đẹp hơn người. Trong giây phút hoảng hốt này, nàng dường như thấy được tình cảnh của nhiều năm trước...

Không, không được. Triệu Vô ngôn chăm chú nhìn sắc mặt tái nhợt của nam tử trên giường. Bây giờ tính mạng của hấn đang bị đe dọa, không nên nhớ lại những chuyện đã qua. Tâm trí chợt tỉnh táo, nàng chạm vào mạch đập của hấn, về mặt nghiêm túc bắt đầu xem mạch...

Mạch đập hỗn loạn, khí huyết công tâm, chính là dấu hiệu bị trúng độc!

Nàng xóc áo ngủ bằng gấm lên, kiểm tra ngoại thương của hấn—miệng vết thương ở vai trái nhuộm đen, miệng vết thương to ở đùi phải cũng vậy, ngoài ra còn bị tổn thương ở những chỗ khác. Xem ra trên binh khí của kẻ đồ đã tẩm kịch độc...Giờ đây, hơi thở của hấn suy yếu, trước hết phải bảo vệ tính mạng.

Nàng điểm vào huyết đạo quan trọng của hấn, mới phát hiện huyết đạo quan trọng của hấn sớm đã bị phong bế. Tốt lắm, người của tướng quân phủ đã xử lý bước đầu thật thỏa đáng, hấn không đến mức bị mất mạng ngay lập tức. Nhưng muốn giải độc...Cần phải hao tổn công sức một phen.

Triệu Vô ngôn lật xem hai mắt, lấy một ít máu của hấn cho vào trong chén, rồi rửa sạch hai tay, viết ra một đơn thuốc, và đi ra cửa phòng.

“Thế nào rồi?” Vệ Đình Long thật khản trương.

“Thân thể hấn bị trúng kịch độc. Trước hết chiếu theo đơn này mà bốc thuốc, kéo dài thời gian và mức độ lan tràn của độc tính, rồi tôi mới tiếp tục lần theo máu của hấn mà tìm ra hấn trúng loại độc gì.” Triệu Vô Ngôn đem đơn thuốc giao cho hạ nhân.

“Vô Ngôn, Dục Thiên còn cứu được không?” Không nên để hấn ngàn dặm tới đây, cũng là tôi tham gia tang lễ chứ!

“Khó nói lắm. Tại sao hấn lại bị thương?” Triệu Vô Ngôn nhìn vào chén máu trong tay.

“Triệu đại phu, chủ tử nhà ta tham gia chiến trận ở biển Đông, khi chinh phạt giặc Oa, thì bị bọn giặc gây thương tích. Cứ tưởng là bị ngoại thương, không nghĩ tướng quân vì vậy mà hôn mê bất tỉnh...” Phó tướng Bách Thụy cao gầy đứng bên cạnh lên tiếng.

“Ừm, binh khí của kẻ đó có tẩm kịch độc. May là có người phong bế huyết đạo quan trọng cho hấn, nếu không lúc này hấn khó có thể sống sót.” Phong thái nói chuyện của Triệu Vô Ngôn giống như là đang bàn luận về thời tiết thông thường.

“Vô Ngôn! Người đó là bạn tốt của ta, van xin muội, hãy cứu lấy hấn!” Vệ Đình Long ở bên cạnh hét lớn.

“Vệ đại tướng quân, lần đó huynh xem tôi cứu người không phải tận tâm tận lực hay sao? Thậm chí mạng của huynh cũng là do tôi cứu, huynh còn rầy rà cái gì?” Triệu Vô Ngôn lại lần nữa rũ mắt xuống kiểm tra chén máu trong tay.

“Đừng! Đừng! Đừng. Vô Ngôn, muội là giỏi nhất.” Vệ Đình Long bày ra khuôn mặt tươi cười.

“Triệu đại phu, chỗ nghỉ tạm và những dược liệu liên quan cô muốn đều có cả, nếu còn cần thứ gì, xin cứ việc thông báo. Hôm nay, hai vị cũng đã vất vả. Người đâu! Dẫn Vệ tướng quân, Triệu đại phu đến Lạc Hương viên nghỉ ngơi.” Phó tướng Bách Thụy chuẩn bị thật chu đáo.

Triệu Vô Ngôn liếc mắt nhìn hai người, rồi lập tức rời đi theo người mới được phái đến.

Vốn là giữa tháng Hai, thiếu niên được xưng tụng là thần y Triệu Vô Ngôn sẵn tiện đến kinh thành thăm bạn tốt Nguyễn Túy Tuyết, thuận đường làm khách ở chỗ Vệ Đình Long, không nghĩ tới Vệ Đình Long nhận được mật lệnh khẩn cấp, nói người trấn thủ biên hải là Tĩnh Hải đại tướng quân bị trọng thương, cần gấp đại phu giỏi, Triệu Vô Ngôn còn không kịp nói lời tạm biệt với bạn tốt, thì đã lập tức bị Vệ Đình Long vội vàng lôi kéo xuống miền Nam, chạy như điên đến phủ Phúc Châu.

Hóa ra tên hấn là Dịch Dục Thiên... Đã qua nhiều năm như vậy, khoảng thời gian ngắn ngủi ở Quảng Châu, nàng gần như đã nhanh chóng quên đi... Triệu Vô Ngôn ngâm mình trong bồn tắm, tắm rửa và gội đầu. Đôi mắt đẹp mở ra nhìn cả gian phòng tràn ngập hơi nóng, chợt đắm chìm vào trong hồi ức.

Bảy năm trước, căn bệnh quái lạ của Khánh vương gia ở Quảng Châu khiến cho hàng loạt đại phu đều bó tay, khổ sở không tìm ra biện pháp cứu chữa. Phủ Vương gia dán ra bố cáo, chỉ cần có người chữa được bệnh của Vương gia, sẽ được ban thưởng tùy ý. Khi ấy, đúng lúc nàng du lịch đến Quảng Châu, liền đến nhà cầu kiến—mục đích không phải là tiền thưởng, mà là tích lũy thêm kinh nghiệm trị liệu, rèn luyện y thuật chữa bệnh của mình.

Ở Khánh vương phủ, nàng gặp hấn làm khách trong phủ. Khi đó hấn khôi ngô tuấn tú vô cùng, môi hồng răng trắng, bộ dạng còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân, hấn có một loại hơi thở ma mị tao nhã.

Khi mới gặp hấn, nàng cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chỉ tập trung chú ý vào bệnh tình của Khánh vương gia— một căn bệnh kỳ quái gì đó mà làm cho trên hai tay xuất hiện rất nhiều vảy. Du lịch tứ phương, nàng cũng chưa từng thấy qua loại bệnh này, cho nên chỉ chuyên tâm trên người bệnh nhân, không để ý nhiều đến hấn.

Nhưng lúc này hấn lại ngẫm có tình tạo ra cơ hội, khiến nàng nghĩ rằng hai người chỉ tình cờ gặp nhau. Mà nàng cũng không hề hoài nghi, còn tưởng rằng cả hai thật sự có duyên nữa chứ.

Triệu Vô Ngôn hừ nhẹ một tiếng, cánh tay trắng như tuyết ngâm vào trong bể nước, làm cho làn nước ấm áp vây quanh nàng, mắt đẹp nhắm lại, làn da trắng như tuyết không cử động, cử chỉ vô cùng quyến rũ.

Sau đó, nàng thành công trong việc chữa khỏi căn bệnh quái lạ của Khánh vương gia, vương gia cực kỳ vui mừng, giữ nàng lại làm khách trong phủ. Khoảng thời gian đó, hai người có quan hệ thân mật với nhau. Về lai lịch của hấn, nàng chưa bao giờ hỏi nhiều, nhưng chiếu theo lời nói của hấn, nàng thầm nghĩ hấn chính là thiếu gia của một gia đình triều thần cao quý. Hấn luôn có thể khơi lên ham muốn của nàng, nàng giống như một ngọn lửa đáp ứng lại hấn, hai người lưu luyến triền miên cả ngày. Đó quả thật là một khoảng thời gian tốt đẹp, nàng vốn tưởng rằng hai người có thể bên nhau mãi mãi...

Không nghĩ tới, chẳng bao lâu hấn dần dần xa lánh nàng. Còn nàng thì lại trao cho hấn tấm chân tình, nhưng rõ ràng chỉ nhận lại được sự lạnh lùng xa cách, tệ hơn nữa là những lời nói tàn nhẫn từ đôi môi mỏng xinh đẹp tao nhã của hấn thốt ra, đúng là khả năng tổn thương người khác vừa chuẩn lại vừa ác độc! Đó là lần đầu tiên nàng biết yêu, cũng là một tình đầu thời niên thiếu, sao có thể chịu được thương tổn tê tâm liệt phế? Cực kỳ tan nát cõi lòng, nàng quyết định rời đi.

Nàng vĩnh viễn không thể quên, ngày hôm đó nàng đến chỗ hấn nói lời từ biệt, nàng đẩy cửa phòng ra, lại nhìn thấy hấn... Hấn cùng với một đám phụ nữ xinh đẹp ở trên giường dâm loạn phóng đảng, mà đối với nàng, trong mắt hấn chỉ có tia lạnh lùng...

Triệu Vô Ngôn nhắm lại mắt đẹp, hít sâu một hơi, vốc nước rửa mặt. Đã nhiều năm như vậy, mỗi khi nhớ lại cảnh ấy, nàng vẫn có một chút tiếc nuối. Nhưng tận sâu trong đáy lòng lại có chút lãnh đạm, hầu như không thể nhìn rõ sự sâu bi.

Khi đó nàng biết rõ là hấn đang diễn trò, muốn bức nàng rời đi, nhưng lòng nàng vẫn cứ như bị ai đó hung hăng xé làm hai. Nàng bước vào trong phòng, không đếm xỉa đến một đồng nữ tử xinh đẹp vừa liếm vừa mon trớn trên người hấn, cũng cố ý bỏ qua đôi tay to của hấn đang vuốt ve đầy mờ ám trên thân thể lồ lộ của một nữ nhân, mà bình tĩnh nói với hấn, nàng phải rời khỏi. Nhưng gương mặt tuấn mị lạnh lẽo của hấn, lại phun ra lời nói “Không tiễn” lạnh như băng, rồi lập tức vui đùa vào cặp nhũ hoa đầy đặn xinh đẹp.

Nàng dường như đứng chết trân tại chỗ, nhưng nàng biết mình không thể tỏ ra yếu đuối trước mặt hấn. Khi đứng trước cửa phòng của hấn chuẩn bị rời đi, nàng còn nhắc nhở nữ nhân ở trên người hấn, chỗ nào là vùng mẫn cảm của hấn, với ngôn từ rõ ràng và trình độ chỉ giáo đều khiến cho cả đám nữ nhân xinh đẹp bất chợt ngây dại.

Nàng điềm tĩnh nói xong, để lộ ra má lún đồng tiền xinh tươi như hoa, sau đó nhanh chóng bỏ đi. Không lớn tiếng khóc rống, không đau buồn thống khổ, giống như là nàng ung dung đi rước đèn xem hội hoa đăng vậy.

Khi đó nàng...

Triệu Vô Ngôn nghĩ đến biểu hiện rời đi của mình, hài lòng nở nụ cười. Từ từ nhắm hai mắt lại, một đôi chân cân xứng trong bể tắm miễn cưỡng giờ lên khỏi mặt nước.

Lúc ấy, Khánh vương gia còn muốn giữ nàng ở thêm vài ngày, nàng từ chối, cũng không cần tiền thưởng. Nhưng vương gia nhất mực khẳng khái phải giúp nàng hoàn thành một nguyện vọng, nàng rơi vào đường cùng, đành phải thuận miệng nói hy vọng có thể có một tòa biệt viện ở Tô Châu, để tĩnh tâm nghiên cứu sách thuốc. Vì thế, Khánh vương gia lập tức giúp nàng xây một tòa biệt viện có diện tích rộng lớn ở Tô Châu, nàng đặt tên cho nó là Ngọa Vân轩. Sau đó, nàng lại ngao du tứ phương như trước, những ngày ở trong hiên cang ngày càng ít đi.

Nàng muốn ngao du tứ phương, bởi vì nàng không muốn để người khác thấy nàng yếu đuối rơi lệ. Năm ấy nàng mười lăm tuổi cũng vì tổn thương tình cảm mà gần như không gượng dậy nổi, vốn định tìm người bạn tốt thanh mai trúc mã Nguyễn Túy Tuyết thổ lộ hết, nhưng năm đó Túy Tuyết lại gả chồng xa tận kinh thành. Chỉ còn mỗi mình nàng cô độc đối mặt với trái tim tan vỡ. Từ đó về sau, nàng ở lại Hấp huyện, cứu được Tô Thái Tần bị kẻ gian hãm hại, nghị lực đối mặt với khốn cảnh của Tô Thái Tần càng làm cho nàng cảm phục, nàng cũng quyết định bản thân phải vọt dậy phấn chấn lên lần nữa.

Từ đây về sau, nàng dạo chơi trong thiên hạ, du ngoạn tứ hải, chữa bệnh cứu đời, y thuật cao siêu khiến tên tuổi thiếu niên thần y của nàng lan truyền nhanh chóng. Có một số người trong giang hồ vì báo đáp ơn cứu mạng của nàng, chỉ giáo nàng độc môn võ công (võ công bí truyền). Nàng vốn dĩ đã có công phu căn bản, hơn nữa lại có tư chất thông minh, vừa học đã biết liền. Nhiều năm trôi qua, võ công của nàng so với y thuật cũng không kém, chính là nếu không rơi vào tình thế bất đắc dĩ, dứt khoát không ra tay.

Nam nhân kia so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn...

Năm đó hấn dùng tên giả là Trạch Tứ Hải, nàng nghe xong tên hấn, liền nói bừa mình gọi là Chiêu Vân Du, hấn nghe xong gọi ý vừa đùa vừa thật và tươi cười nói, nàng nên ở cùng một chỗ với hấn, vì tên hai người ghép lại, liền trở thành Vân Du Tứ Hải.

Đúng vậy! Vân Du Tứ Hải.

Chẳng qua, chỉ có một mình nàng Vân Du Tử Hải mà thôi...

Không nghĩ tới bảy năm sau lại gặp được hắn. Đó là nam nhân đã tổn thương nàng vô cùng sâu nặng...

Một loạt tiếng bước chân đi nhẹ như mèo cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Có người?! Triệu Vô Ngôn vênh lỗ tai thính của mình lên.

Nàng mở mắt ra, nhìn thấy một nam nhân không nên xuất hiện bên bể tắm.

“Vô Ngôn...”

“Vệ đại tướng quân, chẳng lẽ bể tắm bên kia đầy người, huynh muốn cùng tôi tắm sao?” Triệu Vô Ngôn cười yếu ớt, lập tức hỏi phục lại xúc cảm hồi tưởng đã qua, thành thái độ bình thản ung dung.

Nàng không một mảnh vải ở trong bể, đối mặt với Vệ Đình Long, nàng không hề kích động che thân, ngược lại còn thanh thản dùng tay nhỏ bé vốc nước vào người, hưởng thụ niềm vui sướng khi tắm rửa, tỏ vẻ rất ư là nhàn rỗi.

Vệ Đình Long thấy da thịt mềm mại của nàng trong nước, thở dài một hơi. “Vô Ngôn, ta tới là muốn hỏi muội, bệnh tình của Dục Thiên có phải thật sự nghiêm trọng hay không?”

Triệu Vô Ngôn giờ đuôi ngọc tử trong nước lên, lười biếng nói: “Đám bóp giúp tôi, tôi sẽ nói cho huynh biết.”

Vệ Đình Long liếc nhìn thân hình xinh đẹp của nàng một cái, không nói hai lời, xoắn xoắn ống tay áo lên, uy chấn thiên hạ đại tướng quân lập tức nghe lời cầm lấy bắp chân của nàng.

Triệu Vô Ngôn thoải mái hừ nhẹ một tiếng, “Được đó... Vệ đại tướng quân, huynh là người thật biết cách phục vụ tình nhân... Thật thoải mái.”

Vệ Đình Long nghe xong, nhưng lại cười khổ, lực đạo trên hai tay vẫn như trước vuốt ve bắp chân nàng vừa phải.

“Được rồi.” Triệu Vô Ngôn vươn hai tay tới hắn, nũng nịu nói: “Ôm tôi đứng lên.”

Vệ Đình Long theo lời ôm nàng ra bể, hai tay nàng ôm lấy cổ của hắn, thân hình trần trụi ưỡn tới trước ngực hắn, dùng toàn thân cọ xát vào hắn, biến hắn thành người bị ướt, nhờ vậy mà thân người ướt sũng của nàng cũng khô đi một chút.

Sau khi Vệ Đình Long nhanh nhẹn ôm thân hình mềm mại đến bên giường, nàng còn không có buông tay, thân thể mềm mại trần như nhộng dán chặt lấy hắn.

“Vô Ngôn, muội làm sao vậy?” Vệ Đình Long có chút lo lắng. Từ trước tới nay nàng chưa từng như vậy.

Khuôn mặt trắng sáng của Triệu Vô Ngôn kẻ sát cơ ngực dày rộng của hắn, vẻ mặt cô đơn, mơ hồ không rõ lắm nắm cái gì.

“Cái gì? Vô Ngôn, muội nói lớn tiếng chút, ta nghe không rõ lắm.”

“Không có gì.” Từ trong lòng ngực của hắn, nàng ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười cười.

“Muội còn không mau mặc quần áo đi, để mình lỏa thân như vậy, không sợ ta nổi sắc tâm lên, ăn muội sao?” Hắn cố ý hung tợn nói, còn tỏ vẻ chia ra móng vuốt.

“Nếu huynh ăn được thì cứ việc!” Nàng nở nụ cười, đem đôi môi anh đào hướng đến mặt hắn.

Ông trời! Nàng quả thật rất xinh đẹp, dung nhan tuyệt sắc diễm lệ. gương mặt trái xoan trắng nõn, cặp mày liễu được tia ti mỉ, đôi mắt sáng có hồn thông minh, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, da thịt toàn thân như sương như tuyết, trắng nõn non mềm, có lồi có lõm, đường cong thân hình là lướt lại càng khiến nam nhân điên cuồng.

Đúng vậy, chỉ cần là nam nhân, trong lòng đang ôm một thân thể tươi đẹp trần trụi như vậy, thì tuyệt đối sẽ điên cuồng. Nhưng hắn...

Vệ Đình Long liếm liếm môi, khó sở nói: “Vô Ngôn, chúng ta xem như là bạn tốt của nhau nhiều năm, không cần dùng việc này để làm tổn thương ta... Làm ơn...”

Aiii! Nam nhân trong thiên hạ đều sợ người khác dùng chuyện này để tổn thương họ. Được thôi! Triệu Vô Ngôn ưỡn người trong lòng ngực hắn, liếc mắt xem thường.

“Vô Ngôn, không phải ta bị bệnh thật chứ?” Vệ Đình Long rử mắt hỏi, bàn tay to thon dài vuốt ve tấm lưng ngọc non mềm của người đang nằm trong lòng. Mái tóc đen dài truyền đến mùi thơm mê người, tiếc rằng vật nam tính giữa háng của hắn cũng không có lấy một chút phản ứng.

Ông trời ơi! Hắn thực sự sẽ “Không được” sao? Nhưng hắn chính là Bình Khẩu đại tướng quân danh chấn thiên hạ kia mà! Nếu việc này là thật... Mặt

hắn phải để chỗ nào đây! Vệ Đình Long thật khổ tâm, nói không nên lời.

“Huynh không bệnh. Tôi bắt mạch giúp huynh rồi, trong người huynh thật sự bình thường.” Triệu Vô Ngôn ngẩng đầu lên, nói một cách nghiêm túc. Nhìn vẻ mặt nôn nóng bất an của hắn, nàng dịu dàng cất giọng, “Lần trước ở kinh thành, tôi quả thật đã giúp huynh kiểm tra cẩn thận. Còn nhớ chúng ta đã ngủ cùng giường không? Thân thể của huynh quả thực không có vấn đề, là người bình thường.”

“Nếu thân thể của ta không có vấn đề, vì sao ta lại không có phản ứng với nữ nhân? Ngay cả Vô Ngôn muội đây, một nữ tử tài mạo song toàn như vậy, ta với muội ngủ chung một giường, ta...cũng không có hưng phấn...” Hắn nhìn nàng, thống khổ nói thật: “Vô Ngôn, hãy nói thật cho ta biết đi! Nếu ta thật sự “Không được,” ta cũng chỉ muốn biết thôi.”

“Chắc! Vệ đại tướng quân, hóa ra là huynh không tín nhiệm tôi, nói tôi lừa huynh?” Nàng đẩy hắn ra, đứng dậy khoác thêm áo.

“Không phải, Vô Ngôn, chỉ là ta muốn biết tình trạng thật sự của thân thể mình thôi...Ta sợ muội tốt bụng, không đành lòng cho ta biết bệnh tình thật sự, để cho ta mang hy vọng, vậy thì...”

“Vệ đại tướng quân, có khi nào huynh thấy qua tôi “tốt bụng” giấu giếm bệnh tình của bệnh nhân chưa?” Triệu Vô Ngôn lạnh lùng hỏi, rót chén trà, hóp một ngụm.

“A...vậy ta thật sự bình thường!” Trên mặt Vệ Đình Long đột nhiên sáng rõ.

“Nói một chút về mộng của huynh đi. Trước kia huynh có đề cập qua với tôi mà, dạo gần đây có còn mơ thấy không?” Triệu Vô Ngôn bỏ một gói nhỏ thuốc bột vào trong bình, chậm rãi khuấy lên.

“Được, dạo gần đây mộng càng dữ tợn...” Vệ Đình Long ngồi đối diện nàng, nhìn nàng khuấy bột trà, uống một hơi cạn sạch. “Đó là một thiếu niên, hắn có cặp mắt lạnh lùng nghiêm nghị màu nâu nhạt, vào lúc hoàng hôn thì vọt tới hướng ta, làm như muốn giết ta...Rồi sau đó, là một khoảng ngắn...” Hắn dừng lại một chút, nhìn xuống mặt bàn làm bằng gỗ tử đàn, bĩu môi, sau đó cười nói: “Ồ khoảng ngắn ấy, ta rõ ràng lại nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị ánh lên vẻ ham muốn cuồng nhiệt, mà ta...ta...”

“Huynh liền cùng hắn mây mưa giao hoan.” Triệu Vô Ngôn lại rót một chén trà khác.

Vệ Đình Long gật gật đầu.

Nàng nhìn hắn một cái thật lâu, “Vệ đại tướng quân, loại tình cảm này là không đúng chuẩn mực, nhưng là nam hay nữ cũng không quan trọng, quan trọng nhất là hắn có thể làm huynh vui vẻ, có thể làm thể xác và tinh thần của huynh hợp nhất. Vứt bỏ suy nghĩ của thể tục, cùng người mình yêu mến ở chung một chỗ mới là quan trọng nhất, bất luận người ấy là nam hay nữ.”

“Vô Ngôn, muội nói là, ta...trong lòng ta ưa thích nam nhân?!” Vệ Đình Long vội vã rống lên.

“Aizz! Vệ đại tướng quân, tôi cũng không nói như vậy. Ý của tôi là thân thể của huynh có thể nhất định phải có “Một người” làm cho huynh hưng phấn, mà người này nhất định phải thực sự độc đáo, mới có một mị lực hấp dẫn huynh, cho nên tôi nói...” Nàng nhấp một ngụm trà, chán nản tiếp tục nói: “Nếu người này là nam, huynh cũng không cần bài xích.”

“Nhưng cũng có thể là nữ.”

“Đúng.” Nàng mỉm cười.

Vệ Đình Long rõ ràng nhẹ nhõm thở phào một hơi. “Vô Ngôn, mặc dù bây giờ yêu nam nhân cũng không tính là gì, nhưng ta còn thích ở cùng một chỗ với hồng nhan tri kỷ.” Hắn nhìn nàng.

“Tôi biết.” Triệu Vô Ngôn cười cười, không muốn tiếp tục, không khéo lại làm tổn thương hắn, dù sao nam nhân này bây giờ thực sự không chịu được đùa giỡn. “Nhưng nếu người nam nhân này xinh đẹp giống nữ nhân—không, thậm chí so với nữ hơn còn đẹp hơn, vậy huynh...” Nàng toan tính gợi ý.

“Ta vẫn còn thích nữ nhân. Vô Ngôn, ta không phải là kẻ hồ đồ ngu xuẩn, mà là tận sâu trong lòng ta hy vọng có thể cùng nữ tử ở chung một chỗ, sanh con dưỡng cái, vợ chồng cùng nhau sống đến già...Huống chi, nam nhân xinh đẹp hơn nữ nhân, chỉ sợ cũng không nhiều cho lắm. Theo ta biết rõ, cũng chỉ có Dục Thiên mà thôi!” Vệ Đình Long cười nói.

Triệu Vô Ngôn trầm mặc uống trà.

“Nói đến Dục Thiên, Vô Ngôn, rốt cuộc bệnh của hắn ra sao?” Đây mới là mục đích khiến hắn đến nơi này.

“Không chết được.” Nàng nói ngắn gọn.

“Chỉ vậy thôi? Vô Ngôn, hắn thật ra là bạn tốt của ta! Xin muội giúp đỡ, cứu hắn đi! Muội là thần y, nếu muội không cứu, sợ là khắp thiên hạ không ai cứu được hắn!” Hắn đứng lên hét lớn.

“Chắc! Vệ đại tướng quân, nhìn xem bộ dạng nói chuyện của huynh kìa, không ai tin huynh chính là đại tướng quân làm cho bọn thổ phỉ mới nghe qua đã sợ mất mật! Một chút uy nghiêm cũng không có, rất giống một chàng trai dễ xúc động...Nữ tử trong thiên hạ nếu nhìn thấy dáng vẻ này của huynh, thì hình tượng tuấn mỹ vô tình sẽ bị hủy hoại trong chớp lát.” Triệu Vô Ngôn liếc nhìn hắn một cái.

“Không quan trọng, chỉ có muội là thấy ta như vậy.” Hắn mặt dày mày dạn nói.

Triệu Vô Ngôn không để ý tới hắn, tự đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn ra bóng đêm bên ngoài. Mùa thu ban đêm lạnh, nàng chỉ mặc độc chiếc áo mỏng trên người, đứng lặng bên cửa sổ, bóng dáng mỹ nhân cô độc, trầm trầm, đáng yêu, khiến người ta muốn ôm lấy nàng vào lòng, xúc động thực muốn che chở nàng.

“Khoác thêm quần áo vào đi.” Vệ Đình Long săn sóc, phủ thêm áo khoác cho nàng.

Triệu Vô Ngôn nhìn ra phía đình viện tối đen ngoài cửa sổ, một trận gió mát thổi tới, nàng kéo cao vạt áo. Qua một hồi lâu, mới từ từ nói: “Chủ yếu là hắn bị trúng độc, mà loại chất độc này không phải là độc dược Trung Nguyên. Bách Thụy nói là bị thương khi tiêu diệt giặc cướp, muội hoài nghi là kịch độc của bọn Đông Doanh, chờ sáng mai xem màu máu trong chén mới có thể biết được.”

“Vô Ngôn, xin muội tận lực cứu hắn! Kể ra hắn từ nhỏ quả thật cũng rất vất vả, kể tục tước vị Tĩnh Hải tướng quân cũng thật vất vả, lại còn bị cường đạo (giặc xâm lược) gây thương tích, đúng là mạng ở sớm tối. . .Aizz!” Vệ Đình Long cảm thán.

Triệu Vô Ngôn trầm mặc.

Tiếng ồn ào của nam nhân tiếp tục giảm xuống, “Ta với hắn đã quen nhau từ nhỏ, mẫu thân của Dục Thiên là nữ tử dân gian(nữ nhân bình thường) bị bắt vào phủ tướng quân làm thiếp. Bà trăm ngàn lần không muốn, gây gỗ với lão tướng quân khắp nơi, lão tướng quân vừa dấm vừa xoa bức nàng thuận theo, lại không nghĩ rằng trong một lần cãi nhau kịch liệt đã động thủ đánh chết bà, vì thế mà lão tướng quân hối hận không thôi. . .” Vệ Đình Long liếc nhìn Triệu Vô Ngôn một cái, “Từ đó về sau, tiểu Dục Thiên bị giả dạng thành nữ tử. . . Trước đây khi ta mới nhìn thấy hắn, cứ nghĩ hắn quả đúng là nữ. Hắn thật sự rất đẹp.”

Triệu Vô Ngôn vẫn trầm mặc như trước.

“Mỗi lần cha hắn nhìn thấy hắn, là giống như nhìn thấy mẫu thân của hắn, luôn gọi tên bà. Bởi vì bà không chịu thuận theo, nên lão tướng quân liền yêu cầu Dục Thiên tuyệt đối phục tùng, hắn có hơi phản kháng, thì liền bị đánh tàn nhẫn. Chỉ là mặc kệ cha hắn ra tay tàn nhẫn làm nhục hắn thế nào, tuyệt đối cũng không làm mất hắn bị thương, bởi vì bản sinh Dục Thiên thực sự giống mẹ ruột của hắn, có khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng.” Vệ Đình Long hít vào một hơi, nói cho thỏa âm ức.

Triệu Vô Ngôn vẫn cứ trầm mặc.

“Bây năm trước, lão tướng quân bị bệnh qua đời, các huynh đệ khác vốn muốn kế tục tước vị, lại trùng hợp phát sinh động đất, phủ Phúc Châu thương vong vô cùng nghiêm trọng. Lúc ấy, Dục Thiên làm khách trong phủ Khánh vương gia ở Quảng Châu, nên mới là hậu nhân duy nhất của tướng quân phủ tránh được tử kiếp, vì vậy hắn thuận lợi kế thừa danh hiệu tước vị Tĩnh Hải đại tướng quân. Cứ tưởng từ nay về sau hắn thuận buồm xuôi gió, không nghĩ hắn sẽ bị cường đạo gây thương tích. . . Võ công của Dục Thiên rất cao cường, chắc chắn là bị kẻ giặc giờ trò, nên hắn mới có thể bị thương. . . Đáng giận!” Vệ Đình Long tức giận cắn răng. “Vô Ngôn, xin muội, hãy tận lực cứu hắn. Khi còn bé, hắn thường bị lão tướng quân nhốt trong phòng, mỗi lần ra ngoài tinh thần đều hoảng hốt, giống như bị đánh tàn nhẫn, thật sự rất thảm. Hắn thật đã khổ tận cam lai rồi, hắn. . .”

Vệ Đình Long thật đúng là một nam nhân nói nhiều! Không phải đã nói với hắn, nàng cứu người đều là tận tâm hết sức sao? Bằng không từ nhiều năm trước hắn đã đi đòi nhà mà rồi!

Từ này giờ vẫn trầm mặc, cuối cùng Triệu Vô Ngôn xoay người lại, đối mặt với nam nhân tuấn mỹ, ngoài cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Vệ đại tướng quân, tôi sẽ tận lực.”

Vệ Đình Long nghe xong, vội vàng gật đầu. “Ta biết mà! Vô Ngôn, muội là tốt nhất, bất luận kẻ nào nghe xong, khi gặp Dục Thiên, nhất định sẽ giúp hắn hết mình. Hắn với ta là bạn tốt cùng chung hoạn nạn, nhớ năm đó hai ta cùng đi. . .” Tiếng nói của Vệ Đình Long vẫn còn oan oan, Triệu Vô Ngôn đã đẩy hắn đi ra bên ngoài.

Đầy nam nhân ra khỏi cửa phòng, nàng lạnh lùng buông một câu, “Vệ đại tướng quân, khi trở về phòng cẩn thận suy nghĩ, ánh mắt mà huynh gặp trong mộng kia có phải là giống hắn không?” Rồi lập tức đóng sập cửa.

“Cái gì? Giống Dục Thiên? Ông trời ơi! Ta quả nhiên là thích nam nhân?! Trời ạ! Không cần. . .” Vệ Đình Long khiếp sợ mở to miệng, hóa thành một pho tượng đá trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hôm sau, Triệu Vô Ngôn nhìn màu đỏ tía đẹp đẽ hiện ra trong chén máu, trong lòng suy nghĩ: Không sai, đây là loại độc được đến từ Đông Doanh. Trung Nguyên không có loại độc này. "Triệu đại phu." Phó tướng Bách Thụy cầu kiến.

"Vào đi." Triệu Vô Ngôn vẫn nhìn chăm chăm vào chén máu. Nếu là độc được Đông Doanh, thì khá phiền toái, ở Trung thổ không chắc sẽ tìm được thuốc giải, khi tìm được thuốc giải độc đồng thời còn phải điều chế, cần phải tốn một ít thời gian. Cơ thể hắn có thể chống chịu đến lúc tìm ra thuốc giải sao? Nếu không thể, thì đổi máu vậy... Đổi máu tỉ lệ thành công rất thấp, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn ngủi phải tìm được người phù hợp với máu của hắn, e rằng...

"Chuyện gì?" Nàng bỏ chén máu xuống, nhìn qua phó tướng Bách Thụy cao gầy. Hắn hình như có chuyện gì khẩn cấp muốn nói.

"Triệu đại phu, có phải tướng quân trúng độc của bên Đông Doanh không?" Giọng nói của Bách Thụy có phần lo lắng.

Triệu Vô Ngôn không nói lời nào, chỉ nhìn hắn.

"Vậy... Triệu đại phu có điều chế được thuốc giải không?" Hắn rất quan tâm đến an nguy của chủ tử.

Nàng khe khẽ lắc đầu.

Bách Thụy nhăn tít mày.

Xem ra là có người không tin tưởng y thuật của nàng. Triệu Vô Ngôn trong lòng thầm nghĩ, còn ngoài mặt vẫn tỏ vẻ ung dung thản nhiên. "Đã mời qua đại phu nào xem bệnh cho tướng quân?"

"Đã mời Vương đại phu, Chu đại phu ở vùng này, tất cả mọi người đều nói không cứu nổi, mới phải gọi quân lệnh khẩn cấp cho Vệ tướng quân, xin tướng quân tìm giúp đại phu cao minh." Về mặt nghiêm túc Bách Thụy nói.

Triệu Vô Ngôn nghe xong, mặt vẫn không đổi, nhìn không ra nàng đang nghĩ gì.

"Triệu đại phu... vậy..." Bách Thụy khó xử nhìn nàng một cái. Triệu Vô Ngôn này là một nữ nhân trẻ tuổi, nàng làm được không? Sinh mạng tướng quân giao vào tay nàng... Hắn nói quanh co nửa ngày, mới quyết tâm nói thẳng: "Triệu đại phu... Nghe nói Từ gia trang ở Hàng Châu dạo gần đây buôn bán được liệu rất lớn, không chừng bọn họ sẽ có thứ Triệu đại phu cần."

"Ngài thực sự lo lắng cho chủ nhân mình?" Triệu Vô Ngôn nhún mày.

"Phải. Mấy năm gần đây tướng quân cùng với Trần Hải đại tướng quân Hàn Hưởng Dương ra sức tiêu diệt giặc Oa, mới bảo vệ được giang sơn Đại Minh không đổ..." Bách Thụy nghiêm túc nhìn nàng, "Triệu đại phu, nghe nói loại kịch độc Đông Doanh này nếu nội trong một tháng không giải được, thì dù có Đại La thần tiên giáng thế, cũng vô phương xoay chuyển trời đất. Tướng quân nhà ta đã bất tỉnh bảy ngày rồi... Triệu đại phu, xin người dốc lòng cứu giúp tướng quân nhà ta!"

Chậc! Một chút cũng không tin y thuật của nàng, còn cầu nàng để làm gì?

"TBách Thụy biết nàng hạ lệnh đuổi khách, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Triệu Vô Ngôn một lần nữa, liền biết điều lui xuống.

"Ta biết rồi." Triệu Vô Ngôn thản nhiên nói, nhìn về phía cửa.

Triệu Vô Ngôn mặt không đổi sắc đứng dậy, từ chân song cửa sổ được tạo hình tinh xảo nhìn ra ngoài đình viện rộng lớn. Người hầu bận rộn vẩy nước quét dọn nhà, quần gia, gia đình, đầy tớ, nhưng không có một tí nữ nha hoàn nào... Ý nghĩ của nàng nhanh chóng lướt qua. Nàng học y thuật từ nhỏ, có lần đọc y kinh, nhớ mang máng đã xem qua loại dược liệu nào đó có công dụng giải độc, nhưng có tác dụng phụ rất kì quái.

"Vô Ngôn!" Vệ Đình Long đang cầm một túi giấy phồng phồng, vui vẻ đi về phía nàng. "Ném thử cái bánh thịt hầu này đi, là món điểm tâm nổi danh của phủ Phúc Châu đó!" Hắn nhét một cái vào tay nàng.

Triệu Vô Ngôn mệt mỏi lườm hắn. Hôm qua vẫn còn vì bạn tốt lo lắng muốn chết, đáng về phần nô dũ tợn, hôm nay liền đột nhiên đi mua quà vật của bạn địa. Hết cách, ai bảo Vệ đại tướng quân tham ăn tham uống làm chi!

Nàng cắn một miếng bánh thịt hầu chiến dầu.

"Vô Ngôn, muối ăn cái bánh thịt hầu này, phần nhân bên trong thật sự thơm ngon, phần vỏ bên ngoài thì xốp giòn! Rất ngon, rất ngon."

Triệu Vô Ngôn chán nản liếc xéo hắn một cái. Xem ra trong lòng Vệ Đình Long, tên Dịch Dục Thiên kia so ra còn thua một cái bánh nhân thịt... Hừ!

Vệ Đình Long vừa nhìn thấy dáng vẻ Triệu Vô Ngôn, thì biết trong bụng nàng đang nói xấu hắn. Hắn kêu lên, "Muội đừng nhìn ta như vậy! Ta cũng là rất quan tâm đến bệnh tình của Dục Thiên mà, mới nghĩ tới mua đồ ăn ngon cho muội ăn, làm cho muội tâm tình vui sướng; tâm tình muội vui sướng, thì sẽ nhanh nghĩ ra cách giải độc; muội nhanh nghĩ ra cách giải độc, Dục Thiên không phải được cứu rồi sao? Cho nên ta đây là vì lo nghĩ cho Dục Thiên, chứ không phải do bản thân tham ăn."

Hắn thật là đồ vô lại kiêm xỏ lá! Triệu Vô Ngôn đành tiếp tục đảo mắt khinh bỉ.

"Vô Ngôn..." Vệ Đình Long giống như người vợ nhỏ bé vùi vào cần cổ trắng ngần của nàng. "Muội phải tin tưởng ta... Ta tuyệt đối không bỏ mặc bằng hữu không chăm sóc, để đặc biệt đi tìm cái ăn..."

Ồ! Tên Vệ Đình Long này đã được tiện nghi còn ra về, đem cái miệng ăn bánh nhân thịt đầy dầu mỡ của hắn lau lau trên cổ nàng!

"Vệ đại tướng quân, ở đây có khăn tay, đừng lấy cổ tôi làm khăn lau." Triệu Vô Ngôn rút chiếc khăn trắng tinh ra ném vào mặt hắn.

"Ồ! Vô Ngôn đánh ta, ta không chịu..." Hắn dứt khoát bắt đầu đùa giỡn dựa vào nàng, giống như kẹo cao su bám dính lên người Triệu Vô Ngôn.

"Tướng quân, mặt lệnh khẩn cấp!" Phó tướng Thạch Khôi vội vàng vào bẩm.

Cùng lúc ấy Vệ Đình Long, rời khỏi cơ thể thơm ngát của Triệu Vô Ngôn, cầm túi giấy dầu nhét vào tay nàng, thân hình cao lớn đứng thẳng dậy, khuôn mặt tuấn tú nghiêm lại, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Đến đại sảnh!"

Thật là thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách nữa! Triệu Vô Ngôn trong lòng buồn cười, mang theo một túi bánh nhân thịt, đi theo đến đại sảnh.

Không lâu sau, Triệu Vô Ngôn lại một thân một mình cầm theo túi giấy trở về Lạc Hương viên. Vệ Đình Long bị quân lệnh khẩn cấp gọi về phủ Tây An, bên sườn núi Thạch gia tiêu diệt thổ phỉ. Trước khi xuất phát, hắn còn liên tục dặn dò nàng, xin nàng nhất định phải cố gắng cứu sống Dịch Dục Thiên.

Không cần người khác nhắc nhở nàng cũng biết, hành y tế thế mục đích không phải là cứu chữa người khác sao? Sao lúc nào cũng có người nhắc nhở chuyện nàng đã biết từ sớm chứ? Phiền phức!

Tiền Vệ Đình Long đi, lỗ tai nàng cuối cùng đã có một chút yên tĩnh. Triệu Vô Ngôn ở trong ngôi đình của Lạc Hương viên vừa ăn bánh, vừa lấy một tí được phân trộn vào một cái bình nhỏ mang theo bên mình, nhân nhả uống Vũ Di trà, một chút cũng không giống gặp phải vấn đề nan giải to tác gì, thật sự thông dong. Nàng nhìn qua thẳng bé người hầu bên cạnh, khoảng chừng mười tuổi là cùng, diện mạo thanh tú, xem ra thông minh lanh lợi.

Cũng được! Về lại Giang Nam xem ra cũng tốt.

Triệu Vô Ngôn nở nụ cười, hướng đến cậu bé hỏi: "Tên gọi là gì?"

Cậu bé mi thanh mục tú đó cung kính đáp, "Tiểu Văn."

Triệu Vô Ngôn hộp một ngụm Vũ Di, cầm túi bánh trên bàn đẩy về phía nó, nhìn lên đám mây trắng trên bầu trời một cái, miễn cưỡng nói: "Tiểu Văn, ăn bánh hầu đi, đã đến Hàng Châu thì không thể không ăn được."

Hàng Châu, Từ gia trang.

"Cô chính là thiếu niên thần y Triệu Vô Ngôn?" phu nhân Từ gia trang Phạm Từ Đình kinh ngạc khẽ hỏi. Mấy năm nay nàng kinh doanh buôn bán được liệu, sớm nghe nói Triệu Vô Ngôn y thuật cao minh, hôm nay vừa gặp, hóa ra là cô nương xinh đẹp thế này, nàng đương nhiên kinh ngạc.

"Vô Ngôn không còn trẻ nữa, xin Từ phu nhân không nên gọi tôi là thiếu niên thần y, trực tiếp gọi tôi là Vô Ngôn thì tốt hơn." Triệu Vô Ngôn trông thấy Phạm Từ Đình xinh đẹp như hoa - tuổi tác còn khá trẻ, không ra vẻ thế gia vọng tộc. Lập tức đối với Phạm Từ Đình tràn đầy thiện cảm.

Phạm Từ Đình đối với Triệu Vô Ngôn thân mặc nam trang cười cười, "Tôi trước đây cũng mặc nam trang, cảm giác rất quen thuộc... Tôi thấy chúng ta cũng đừng khách sáo nữa, tôi gọi cô là Vô Ngôn, cô gọi tôi là Từ Đình đi."

"Vậy tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh."

Phạm Từ Đình gật gù đầu. "Hôm nay cô đặc biệt đến nơi này, có chuyện gì không?"

"Là thế này, tôi có một bệnh nhân, trúng phải ki độc của Đông Doanh, hôm nay đặc biệt đến hỏi quý trang có dược liệu giải độc hay không, có thể giúp tôi giải độc cho bệnh nhân này không?"

"A! Đúng lúc mấy ngày trước chúng tôi từ Đông Doanh mua vào một số dược liệu quý giá, nghe người bên kia nói, trong đó có một gốc nhân sâm ngàn năm có thể giải được bách độc... Xem ra vị bệnh nhân kia của cô thật đúng là hồng phúc tề thiên, gặp đúng thời điểm." Phạm Từ Đình cười nói.

Triệu Vô Ngôn ném một ngụm Bích Loa Xuân, thông thả quay qua tùy tùng Tiểu Văn đứng nghe bên cạnh nói: "Chúng ta cũng thật may mắn, chủ nhân người được cứu rồi."

Tiểu Văn chỉ mỉm cười, không dám nhiều lời.

"Vô Ngôn, cứu người như cứu hỏa, tôi sẽ đến kho thuốc mang tới liền." Phạm Từ Đình là kiểu người hành động, nói xong liền đi đến kho.

"Không cần vội. Từ Đình, cô nói trước kia cô cũng mặc nam trang, chuyện là như thế nào? Tôi muốn nghe thử, tiện thể lưu lại quý trang vài ngày. Tôi lâu rồi không đến Hàng Châu, cũng muốn vui chơi một chút, được không? Còn nữa, quý trang có Tông triều Triệu Cát vốn là không? Nếu có, có thể cho tôi mượn xem thử được không?" Triệu Vô Ngôn vẫn ngồi tại chỗ trên chiếc ghế trong hoa viên được chạm trổ, không có ý định đứng lên.

"Gì cơ?" Phạm Từ Đình tuy rằng cảm thấy kì quái, nhưng vẫn theo tình hình thực tế trả lời, "Có chứ! Trong trang chúng tôi có đủ loại sách thuốc, , Vô

Ngôn cô muốn xem, đợi chút nữa tôi sai người đưa đến Trúc hiền." Nàng ranh mãnh cười khê, "Vô Ngôn, cô ở lại vài ngày, để tôi với Thu Nguyệt bàn cách thể hiện tình gia chủ. Thu Nguyệt là thâm giao thanh mai trúc mã của tôi, cô nhất định sẽ thích cô ấy. Cô theo tôi đến Trúc hiền nghỉ một lát, buổi tối chúng ta mở tiệc mừng chiêu đãi cô."

"Vây làm phiền cô." Triệu Vô Ngôn lúc này mới tươi cười đứng dậy, đi theo sau Phạm Tử Đình.

Đêm đó, Từ gia trang mở yến tiệc khoản đãi Triệu Vô Ngôn, Triệu Vô Ngôn ít khi được cao hứng trò chuyện, cùng Phạm Tử Đình, Thu Nguyệt tán gẫu đắc ý chết đi được, hơn nữa Phạm Tử Đình còn kể nàng ta mười mấy năm đều mặc áo xanh, giả dạng nam trang, cho đến khi trang chủ Từ Bộ Vân không cho nàng mặc nữa, vừa khéo Triệu Vô Ngôn cũng là giả nam trang ra ngoài, hai người thừa dịp nói qua chuyện mặc nam phục.

"Thật sao? Vô Ngôn, cô từng bị nam nhân đồng tính quấy rầy à?!" Phạm Tử Đình cao giọng nói, không chú ý đến vị hôn phu Từ Bộ Vân nhăn mặt nhủm mảy.

"Đúng vậy. Gã thiếu gia của phủ Thượng Thư còn từng muốn nhận tôi làm luyện đồng. Khi đó hấn sợ tôi không tin, còn cho tôi hai xe vàng bạc châu báu, muốn lấy lòng tôi." Triệu Vô Ngôn uống một hớp trà.

"Vây... Vị thiếu gia đó có bộ dạng thế nào? Anh tuấn tài trí? Hay là hạ lưu bi ổi? Vô Ngôn, cô có đồng ý không vậy?" Phạm Tử Đình hưng phấn hỏi, Từ Bộ Vân bên cạnh nàng ta, gương mặt tuấn tú còn lạnh hơn một tờ giấy.

Triệu Vô Ngôn cười cười, nhìn Phạm Tử Đình cùng Thu Nguyệt trên bàn tiệc. Hai nàng ở cùng nhau, đích thực là hai đóa hoa Hồng Mân Côi và Hoa Hồng Trắng, kiều diễm động lòng người, cùng nhau rực rỡ, làm người ta động tâm. Vị hôn phu ngồi bên hai nàng đều là phong thái hiền ngang - Từ Bộ Vân và em trai Từ Thanh Vân, hai người nhìn thế tử của mình, rồi lại nhìn bộ ba người ta nói chuyện, có vẻ rất hợp ý.

"À, vị công tử đó bộ dạng cũng tạm được, chẳng qua son phấn rất nhiều, cả tay cũng bôi phấn luôn." Nàng trả lời câu hỏi của Phạm Tử Đình.

"A! Vây cô có ưng thuận không..." Phạm Tử Đình hai mắt lóe sáng, giống như nàng cũng rất nhớ loại cuộc sống kích thích ấy.

"Đủ rồi!" Từ Bộ Vân rốt cục cũng nhịn hết nổi rít lên, ôm lấy Phạm Tử Đình xinh đẹp nhắm hướng Tĩnh Nguyệt hiền rồi đi.

Bên kia Từ Thanh Vân cũng nhân thế ôm nương tử Thu Nguyệt của mình.

"Ồi! Không muốn đâu... Thanh Vân, Vô Ngôn là khách mà, chúng ta không thể thất lễ với người ta như vậy được..." Thu Nguyệt nũng nịu kêu lên.

"Thu Nguyệt, chú ý đến đứa nhỏ, chẳng lẽ nàng bỏ vị phu phòng không chiếc bóng, cả đêm ngủ không ngon sao?" Hấn hôn lên cổ nàng, khiến cho Thu Nguyệt thẹn thùng đỏ mặt.

"Không sao, các người cứ đi trước đi, tôi cũng phải nghỉ ngơi." Triệu Vô Ngôn đứng lên cười nói.

Từ Thanh Vân xoay qua Triệu Vô Ngôn cười cười, liền nhanh chóng rời đi.

Triệu Vô Ngôn vươn tay vận eo. Đêm nay nàng phải ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải nhanh chóng lên đỉnh núi Tử Dương sơn, Lôi Dương tháp để ngao du. Nghe nói đỉnh núi ở trước Linh Ẩn tự, có rất nhiều tượng Phật khắc bằng đá, trong đó có tượng Quan Âm tọa, ba đầu tám tay, nửa thân trần, đội mào báu, đeo chuỗi ngọc, khuôn mặt xinh đẹp bình thần, đường cong đầy đặn, đao pháp điêu luyện, đặc biệt nổi bật... Ủ, phải xem thử!

Nàng thanh thân đi về hướng Trúc hiền, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt cứng ngắc của thằng bé phía sau.

Tối đó, ở Trúc hiền Triệu Vô Ngôn lật xem sách thuốc, miệng lẩm bầm. "Quả nhiên như mình dự kiến... Ủm, tác dụng phụ ra là thế này..."

Ở Hàng Châu đợi chừng mười ngày, rốt cuộc vào ngày thứ hai mươi lăm Dịch Dục Thiên trúng độc, Triệu Vô Ngôn mang thuốc giải nhân sâm ngàn năm quay về.

Phó tướng Bách Thụy đã sớm như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi tới đi lui, đến nỗi muốn đem sàn nhà của tướng quân phủ đào thành một cái lỗ. "Từ Hàng Châu về đây, cũng mất không đến năm ngày, sao lâu như vậy mới đem thuốc giải về?!"

Á! Con tức thật ghê gớm. Người bên cạnh Dịch Dục Thiên sao thiếu kiên nhẫn thế này?

Triệu Vô Ngôn trong bụng nói thầm, ngoài miệng không nói, chỉ dặn dò thuốc tốt phải uống đúng chỗ, lợi dụng lý do đi đường mệt mỏi, ngủ bù cái đã.

Hôm sau, Triệu Vô Ngôn nhìn Dịch Dục Thiên, thần sắc hấn không còn trắng bệch như lúc trước, chất độc đã giảm hơn phân nửa. Mấy ngày nay lại uống tiếp nhân sâm ngàn năm, tàn độc trong cơ thể hấn là có thể được giải sạch sẽ.

Nàng lấy bút viết phương thuốc tắm bổ cơ thể ra giấy, "Tiểu Văn, dặn dò người ở dưới, chiếu theo toa này bốc thuốc, dùng lửa nhỏ mà sắc, một ngày hai lần, cho tướng quân uống."

"Dạ." Tiểu Văn nhận toa thuốc, vội vã đi làm.

Triệu Vô Ngôn nhìn nam nhân ngủ say trên giường. Năm tháng không thay đổi hấn, hấn vẫn tao nhã lạnh lùng, hết sức cao ngạo như trước. Khuôn mặt đẹp đẽ kia lúc này đã có sắc đỏ, mà nàng biết nếu cặp mắt đang khép ấy mở ra, nàng sẽ nhìn thấy con người đen sâu như nước hồ, khi thì bình tĩnh dịu

dàng như nước, khi thì tàn nhẫn hủy thiên diệt địa.

Nàng đã sớm biết như thế, không phải sao? Hơn nữa nàng từng trải qua, không phải sao? Vậy còn ngồi cạnh người này để làm gì? Đi thôi!

Triệu Vô Ngôn hít sâu vào, thông thả đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Lúc này Dịch Dục Thiên lại yếu ớt nói mê, "Vân nhi..."

Triệu Vô Ngôn ngậy ngấn cả người. Vân nhi?

Nàng cố sức giữ hơi thở ổn định, khiến bản thân tự trấn tĩnh lại. Bấy năm nay nàng không nghe thấy cái tên này, hẳn luôn gọi nàng là Vân nhi... Nàng nhắm mắt, tự nhắc bản thân không thể quay đầu lại...

Nàng lắc đầu, từ bên giường lặng lẽ bỏ đi, nhẹ nhàng khép cửa phòng, lại nghe trong phòng có âm thanh của vật nặng rơi xuống đất.

"Bách Thụy, vào chăm sóc chủ tử nhà ngài đi." Nàng hơi rũ mắt nói, rồi xoay người rời đi.

Trong phòng, Dịch Dục Thiên gầy dựa xuống giường, đến nỗi khiến cả người ngã nhào trên mặt đất lạnh băng. "Vân nhi..."

"Tướng quân, Triệu đại phu đã rời khỏi phòng rồi." Bách Thụy đỡ hần quay lại nằm yên lên giường.

"Nàng... khụ! Nàng có..." Thế lực Dịch Dục Thiên còn chưa bình phục.

"Tướng quân, nghỉ ngơi trước đã, dưỡng tốt thân thể rồi nói sau." Bách Thụy lo lắng nhìn chủ tử nhà mình một cái, rồi nhìn Triệu Vô Ngôn ngoài cửa rồi đi, nhin không được lác đầu.

Triệu Vô Ngôn tao nhã ở Lạc Hương viên uống trà, thưởng thức cảnh đẹp lá rụng bay là tả trong vườn, thỉnh thoảng có mấy chú chim sơn ca bay qua, khung cảnh càng thêm vắng lặng.

"Triệu đại phu, chủ tử nhà ta đã tỉnh, muốn gặp cô để cảm tạ." Bách Thụy tức giận nói. Triệu Vô Ngôn này rõ ràng là lang băm mà! Thời gian lấy thuốc giải cho người ta lâu gấp đôi, ngay cả mấy ngày nay tướng quân uống thuốc giải cũng không đi bắt mạch... Nếu thần y ai cũng có đạo đức như vậy, thì đại phu khắp thiên hạ đều coi như xong rồi!

Triệu Vô Ngôn nghe vậy, không có phản ứng, đem gói thuốc bột nhỏ trộn bỏ nước trà, trộn lên, rồi chậm rãi uống xuống.

"Triệu đại phu!" Hần gầm lên.

"Ta nghe rồi. Bách Thụy, nói với tướng quân, trận bệnh này của ngài ấy ta không giúp gì được, còn ở trong phủ quấy rầy nhiều ngày, tiếng cảm ơn không dám nhận. Ta nghĩ hôm nay ta sẽ rời phủ rồi! Vẫn xin ngài chuyển lời tới tướng quân, Triệu Vô Ngôn cảm tạ thịnh tình khoản đãi của ngài ấy." Nàng mặt không thay đổi nói rồi, lập tức đứng dậy quay vào phòng.

Nàng sớm nên rời khỏi, không phải sao? Triệu Vô Ngôn thuận tay cầm lấy túi thuốc có thêu bức tranh hoa mai trong tuyết, xách bọc quần áo nhỏ, một thân đơn giản. Từ bấy năm trước, nàng đã học được cách dứt bỏ. Phải bỏ xuống, mới có thể đi xa được.

Nàng thu dọn ổn thỏa, không lưu luyến chút nào đứng dậy, mở cửa phòng, nhưng phía sau cánh cửa phòng hiện ra một dung mạo đẹp đẽ cùng đôi mắt sâu như hồ nước. Trong lòng nàng giật thót, hít vào một hơi, lập tức cười một cái, lấy lại bình tĩnh.

Nên đến thì sẽ đến! Nàng nhìn chăm chăm vào gương mặt khôi ngô thần bí của Dịch Dục Thiên trước mắt.

Nàng xinh đẹp hơn rồi! Khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trong trí nhớ, đôi mắt như làn thu thủy, nước da trắng mềm, trên vàng trán có vẻ thủy mị chín chắn, ánh mắt lấp lánh, ướt át, không còn là tiểu cô nương ngây ngô nữa... A! Vân nhi của hần trưởng thành rồi.

"Vân nhi." Giọng nói của hần vẫn còn chưa đủ sức lực.

"Tướng quân bệnh nặng mới khỏi, cần phải nghỉ ngơi nhiều. Lần này Triệu Vô Ngôn không giúp gì nhiều, đành cáo từ vậy. Tướng quân bảo trọng." Nói xong, nàng định vòng qua hần, bước ra cửa phòng.

Thân hình cao lớn ngượng ngập chắn ở cửa phòng, hần tiến tới một bước, gờ chân ra sau đá một cái, cửa phòng rầm một tiếng đóng sập lại, động tác gọn gàng sạch sẽ, giữ Triệu Vô Ngôn và hần nhốt trong phòng.

Nàng bình tĩnh nhìn hần, không lộ ra bất cứ một tia cảm xúc nào.

"Hóa ra tên thật của nàng là Triệu Vô Ngôn... Vậy ta nên gọi nàng là Ngôn nhi rồi?" Hần thân nhiên nhếch khóe miệng.

Nàng không trả lời.

"Tại sao không nói? Hay là nàng thích ta gọi nàng là Vân nhi hơn? Vân nhi tên này rất hay, đầy chất thơ." Hần tiến tới một bước, đến gần nàng.

"Vân nhi, nàng chắc không quên ta chứ?" Hấn nâng cằm nàng lên.

Nàng lùi về phía sau, cách khỏi bàn tay to lớn của hấn, vẫn giữ im lặng.

"Vân nhi, mấy năm nay nàng có nghĩ đến ta không? Nói đi, Vân nhi." Giọng nói dịu dàng của hấn làm cho người ta không thấy nguy hiểm chút nào.

Hấn trước sau vẫn giữ nguyên nụ cười yếu ớt, nụ cười mê hoặc người khác... Năm đó bởi vì dáng vẻ tươi cười tà mị này, nàng biết rõ sẽ thịt nát xương tan, vẫn kiên trì lao vào hấn, không khao nghĩ rằng chân tình của nàng nhất định sẽ sưởi ấm trái tim giá lạnh của hấn, kết quả cuối cùng biến thành vết thương chông chất vết thương, phải đau khổ rời xa...

Con người nhất thiết phải được giáo huấn, không phải sao?

Nàng hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "Tướng quân, tôi phải đi rồi. Bởi vì Vệ tướng quân đã bỏ quên một gói đồ ở chỗ tôi, tôi phải đưa đến phủ Tây An cho ngài ấy."

"Đồ gì vậy?" Con người đen lóe lên một tia sáng sắc nhọn.

Triệu Vô Ngôn từ vạt áo lấy ra một bọc trang phục của nam giới, "Ngài ấy rất thích cái này, trước lúc đi trên giường tôi không kịp mang theo, dặn tôi chờ sau khi bệnh tình tướng quân chuyển biến tốt, đưa đến phủ Tây An cho ngài." Triệu Vô Ngôn nói dối mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp.

Ánh mắt Địch Dục Thiên tối sầm phát ra tia sáng giết người, âm thầm cắn răng, kéo bọc đồ nam giới qua, bàn tay to lớn vung lên, hai ba tia sáng lóe lên liền biến thành mảnh nhỏ. Hấn cười nói lạ lùng: "Bây giờ vật này không còn, Vân nhi, nàng không cần đến phủ Tây An rồi."

Triệu Vô Ngôn tỉnh táo như cũ, lạnh lùng nhìn Địch Dục Thiên tuấn mĩ mà tà ác.

Địch Dục Thiên vốn bận đến tối mắt mà vẫn thông dong nhìn nàng, nhưng dần dần, hấn cảm thấy từ tận đáy lòng Triệu Vô Ngôn, lộ ra ánh mắt lãnh đạm "Vân nhi..."

"Thôi được, tôi ở nơi này thêm mấy ngày. Tướng quân, giờ tôi mệt rồi, cho tôi nghỉ ngơi một chút được không?"

Địch Dục Thiên thờ dãi một hơi, "Vân nhi, nếu nàng vì chuyện xảy ra nhiều năm trước ở Khánh Vương phủ mà tức giận, ta có thể giải thích..." Hấn cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, nhẹ nhàng chà xát, ý đồ định gọi lại hồi ức của nàng. "Những năm gần đây, nàng có từng nghĩ đến ta không?"

Triệu Vô Ngôn đẩy tay hấn ra, thản nhiên nở nụ cười. "Tướng quân, Vô Ngôn tuy rằng bất tài, nhưng mà loại giải thích này tôi vẫn hiểu một chút. Đại khái Tướng quân sẽ nói năm đó ngài vì một vài nguyên do, không tin có người yêu ngài thật lòng, ngài biết Vân nhi là người con gái thật lòng thật dạ đối với ngài, lúc ấy ngài cảm thấy sợ hãi, đành phải dùng sự lạnh lùng xa cách che giấu nội tâm bối rối, nên ngài không phải cố ý, xin Vân nhi tha thứ cho ngài."

Lời nói của Triệu Vô Ngôn khiến cho gương mặt Địch Dục Thiên vốn tao nhã thành trắng bệch.

"Có lẽ ngài còn nói lúc Vân nhi vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, sau lưng ngài liền đem cô gái xinh đẹp bám dính trên người đuổi ra ngoài, hoàn toàn không làm cái việc đàm loạn với các cô ấy, các cô ấy chỉ là thủ đoạn ngài dùng để bức Vân nhi bỏ đi."

Nàng biết?! Mắt Địch Dục Thiên tối lại.

Triệu Vô Ngôn cố tình không chú ý về mặt hấn, chỉnh lại vạt áo của mình, vác túi thuốc trên lưng, tiếp tục mỉm cười nói: "Tướng quân, trải qua Thương Hải nước đây, sợ gì Vu Sơn không mây. Tôi trước đây không phải là mây ở Vu Sơn, hiện giờ tôi chỉ là lang băm Triệu Vô Ngôn. Có lẽ ngài nên ra ngoài tìm kiếm Vân nhi của mình, đừng tìm kiếm thứ vốn đã không tồn tại trên người tôi. Thứ lỗi." Nàng nói xong, vòng qua Địch Dục Thiên, mở cửa bước ra ngoài.

Lần này, hấn không ngăn cản nàng.

« Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Đêm dài tĩnh lặng, mọi âm thanh đều yên ắng, trong gian phòng hảo hạng duy nhất ở khách điểm sạch sẽ hẻo lánh, Triệu Vô Ngôn nằm nghiêng người trên giường, đang xem sách y học Tổng Triệu Cát [thánh tế tổng lục], sau khi tắm rửa trên người tỏa mùi thơm ngát. “Lúc mới phát bệnh, thì chỉ cần dùng canh bồ đề điều trị các triệu chứng: bệnh kéo dài lâu ngày, dùng rượu ngọt ngâm cho nồng đậm, vì vậy ở những bệnh nhân sắc mặt tái nhợt, có thể cho dùng canh bồ đề là được, còn nếu sắc mặt người bệnh sạm xuống, nhất định phải dùng cách...” Ý nói khi bệnh tình không nghiêm trọng, thì có thể dùng thuốc bồ đề điều dưỡng, còn khi bệnh tình nghiêm trọng, phải hái thuốc ngâm với một lượng rượu thích hợp để điều trị.

Ừm, có lý.

“Mau...Mau tìm cho ra!” Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng ồn ào.

“Ở chỗ nào? Tiểu nhị...Người sống sờ cái gì? Nói!” Tiếng rống giận thô lỗ vang lên.

Thật ồn ào.

Triệu Vô Ngôn nhíu mày liễu, lật qua trang. “Nếu gặp người bị sạm rất nặng, nhất định phải chữa bằng lao lể...” Lao lể chính là một loại rượu, trong này vẫn còn tiếp tục giảng giải về rượu thuốc. Cô nhân thật sự rất xem trọng rượu, không biết cho nữ nhân uống có được không? Ừm, có thể tra cứu thêm.

“Đại nhân xin tha mạng! Tiểu nhân...tiểu nhân thật sự không biết...” Ngoài cửa phòng loáng thoáng tiếng cầu xin tha thứ của tiểu nhị.

“Các người đừng là đồ vô dụng...Lục soát cho ta! Không được bỏ sót bất kỳ ngõ ngách nào!”

Chậc! Thật ảm ỉ.

“Lại có một dạng gọi là bệnh sợ hãi, kinh mạch không thông, người bị bệnh này sẽ mất đi tri giác, điều trị bằng cách lấy rượu thuốc...” À! Rượu thuốc này còn có tác dụng đã thông kinh mạch, người có bệnh lâu ngày không khỏi cũng có thể uống...” Được, rất tốt.

“Lục soát cho ta! Nếu hôm nay không tìm ra nàng, coi chừng cái đầu của các người đấy!”

“Mau mau mau...nhanh lên chút...” Tiếng người bát nháo, không khí ngoài cửa trở nên kỳ lạ.

“Nếu gặp người bệnh bị tà khí xâm nhập kinh mạch ngưng trệ, thì rượu thuốc cũng phát ra tà khí, làm huyết mạch lưu thông, yên tâm nhất định có thể khỏi bệnh.” Uống chút rượu mà có nhiều công dụng như vậy sao? Thần kỳ, thật thần kỳ... Triệu Vô Ngôn nhìn sách, khóe miệng nhếch lên.

Cửa phòng đột nhiên bị đá văng!

“Bách đại nhân, ở chỗ này! Tìm được Triệu đại phu rồi!” Binh lính hô to.

“Triệu đại phu!” Bách Thụy hồn hên nhìn Triệu Vô Ngôn nhàn hạ, chân bắt chéo, đang lật sách.

Triệu Vô Ngôn bỗng chốc khoát tay, mọi người lập tức im bật, trong phòng đồng loạt tĩnh lặng, thậm chí còn nghe được cả tiếng kim rơi. Nàng vẫn đang vui đầu vào sách, chưa ngẩng đầu lên. “Nếu như uống nhầm thuốc, cho người đó dùng rượu ngọt thì mười phần có thể giảm được sáu, bảy phần.” Ý nói rượu thường dùng làm bài thuốc, vận dụng thích đáng, có thể gia tăng hiệu quả trị liệu. Ừm, được, đã hiểu.

Nàng đóng lại [thánh tế tổng lục], lúc này mới ngẩng đầu liếc mắt một cái tới Bách Thụy đang trưng ra vẻ mặt lo lắng đứng ngay cửa phòng, lông mày nhíu lại, dùng ánh mắt thay cho câu hỏi.

“Triệu đại phu, tướng quân lại phát bệnh! Thịnh cô mau hồi phủ!” Bách Thụy vội vàng nói.

“Chậc! Bách Thụy, các người ảm ỉ đủ chưa? Chỉ cần quảng cho hán nữ nhân là được, hô to gọi nhỏ như vậy, khiến cho toàn bộ người trong khách điểm ở Phúc Châu không ai được yên!” Triệu Vô Ngôn có chút không kiên nhẫn nói. Nàng cố ý chọn tiêu điểm để nghỉ tạm, chính là không muốn bọn họ tìm tới cửa, cho nên đám người Bách Thụy nhất định mất công một phen mới tìm được nàng.

Bách Thụy nghe vậy chợt sùng sốt. Cô ấy sớm biết rồi sao?

“Triệu đại phu, sự tình không đơn giản như vậy...” Bách Thụy suy sụp hạ bả vai, lập tức ngẩng đầu, chiếu ánh mắt khẩn cầu về phía nàng. “Triệu đại phu... Có phát sinh sự cố! Tướng quân giống như là phát điên, không phải tùy tiện nhét nữ nhân cho ngài là có thể xong việc...Van xin cô, nhanh chóng hồi phủ nhìn xem tướng quân, ta xin lấy đầu trên gáy mình ra cam đảm, lần này thật sự đã xảy ra chuyện!” Bách Thụy còn thiếu chút nữa là không quý xuống.

Triệu Vô Ngôn vẫn như trước, mặt không hề thay đổi, xuống giường đứng dậy đem sách y đặt trên bàn, tỏ vẻ lạnh lùng thờ ơ trước vẻ mặt lo lắng của Bách Thụy.

Bách Thụy thấy nàng còn chưa tin, một tiếng vang lên, hai đầu gối quỵ xuống đất, trưng ra vẻ mặt thống khổ, hô: “Triệu đại phu! Cầu xin cô cứu lấy tướng quân nhà ta! Nếu chậm trễ sẽ không kịp!”

“Cầu xin cô! Triệu đại phu!” Đồng đảo binh lính phía sau Bách Thụy cũng quỳ xuống theo, trong một lúc, tiểu điểm đã tràn ngập thanh âm khẩn cầu.

Đáng chết thật! Tại sao muốn trốn đều trốn không xong!

Hắn, tựa như một tên yêu quái hào hoa phong nhã, gian ác, tà mị mê hoặc lòng người, đứng gào thét dưới đêm trăng cô tịch, cầm trong tay trường kiếm, thanh âm của kiếm có thể tiêu diệt bất luận là người hay vật!

Địch Dục Thiên vọt lướt trên mái hiên hoa lệ ở tướng quân phủ, hành động nhanh nhẹn, rất giống con báo đen gian xảo, lạnh lùng cầm thanh đao kia đứng dưới ánh trăng rét lạnh, càng tỏa ra âm khí nặng nề! Trong đêm đen, giống như tiếng dã thú kêu than gào khóc, vang vọng ở lầu các hoa lệ của đình viện Tư Vân uyển.

“Vân nhi, nàng ở đâu? Vân nhi...”

Như tiếng yêu ma quỷ quái đang gào khóc theo gió phiêu lãng đến đây, đao pháp cuồng loạn từ nóc nhà bổ xuống, lá cây rơi rụng tán loạn, đóa hoa rực rỡ cũng theo đó mà biến thành những mảnh nhỏ, đóa hoa nhỏ màu hồng nhạt giống như có linh hồn, theo điệu múa của kiếm, các cánh hoa bay đầy trời như một cơn mưa, những cánh hoa màu đỏ tươi cũng rải rác khắp nơi, song song đó cũng hiện ra khuôn mặt xinh đẹp nhưng ma mị có một tia điên cuồng—

“Vân nhi! Nàng ở nơi nào?”

“Rốt cuộc là nàng ở đâu? Vân nhi...” Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Địch Dục Thiên có chút mờ mịt, hắn đang tìm người mình yêu sâu đậm thời niên thiếu, hắn muốn bù đắp chỗ trống trong lòng hắn! Chỗ trống kia càng lúc càng lớn nhanh theo thời gian, khiến hắn đã quên mình còn có nhịp tim, loại cảm giác trống vắng cô quạnh này càng làm hắn ngạt thở đến mức điên cuồng, hắn nhất định phải tìm được nàng, tìm được thân ảnh nho nhỏ đã làm hắn si mê mong nhớ nhiều năm, không ai có thể ngăn cản!

Đôi mắt hắn ánh lên vẻ hung hăng tàn bạo, lại thêm một trận mưa kiếm cuồng phong, cánh hoa nhỏ bị tàn phá dữ dội, quét ngang qua đình lầu các.....

Đột nhiên, một thân ảnh màu trắng thoáng hiện qua trong mắt hắn—

“Vân nhi?” Không một tiếng động, hắn từ trên cây chậm rãi phi thân xuống, rất giống một vị thần linh tôn quý cô độc!

Triệu Vô Ngôn không nói một câu mà chỉ nhìn hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra nụ cười lạnh đầy yêu mị, tóc dài bay tán loạn trên áo choàng, thanh kiếm lạnh lẽo chiếu sáng thân hình nổi bật của hắn, một thân hắc bào tỏa ra sức hấp dẫn đầy mê hoặc. Hắn ngang nhiên đứng lặng, con ngươi đen mang theo ý cười cuồng loạn, nhưng lại không hề có trọng điểm.

Hắn lúc này có vẻ giống dã thú, hành động theo bản năng... Triệu Vô Ngôn liếc mắt một cái đến cảnh tượng bị tàn phá bên trong uyển, cái gì nên hủy đều bị hủy hết, ngay cả mái đình bằng đá cũng bị bỏ làm đôi, khó trách Bách Thụy thất kinh, suốt đêm mang theo đại đội nhân mã vội vã tìm nàng.

Hắn điên rồi. Tạm thời bị điên.

“Bách Thụy, ngài nói đưa nữ nhân vào cho hắn toàn bộ đều bị hắn ném ra à?” Triệu Vô Ngôn chăm chú nhìn Địch Dục Thiên nóng nảy điên cuồng ngay trước mắt, nàng ẩn thân phía sau tảng đá lớn, nói chuyện cùng Bách Thụy.

“Vân nhi...” Trường kiếm trên tay Địch Dục Thiên rơi xuống đất.

“Đúng vậy. Tướng quân vốn có dặn, mấy ngày nay không cho phép nữ nhân đi vào, nhưng hôm qua ta thấy tướng quân thật sự rất không ổn, nên tuyên vài nữ tử thanh lâu vào cho người, không ngờ toàn bị tướng quân đuổi ra ngoài. Miệng tướng quân chỉ luôn hô... A, tên Vân nhi...”

“Vân nhi! Là nàng thật sao?” Địch Dục Thiên vuốt bàn tay nhỏ bé của nàng, giống hệt đứa bé nhìn thấy món đồ chơi yêu thích, giờ đây vẻ mặt trở nên khờ dại, con ngươi đen dần dần tập trung, không hề bị phân tán.

“Sau khi ta rời đi, ngoại trừ ăn nhân sâm ngàn năm ra, hắn có còn uống loại thuốc nào khác không?” Triệu Vô Ngôn đẩy bàn tay to của hắn ra.

“Không có. Tướng quân đều dùng thuốc y theo lời cô phân phó, bốc thuốc y phương tử, sắc một ngày hai lần. Chỉ có điều nhân sâm ngàn năm này có chút tác dụng phụ, chính là.... chính là...” Bách Thụy ập a ập ứng.

“Vân nhi!” Địch Dục Thiên chưa từ bỏ ý định lại xoa bóp bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, nhưng vẫn bị nàng đẩy ra.

“Ta biết. Ta kê những thuốc kia không phải là để bổ dưỡng thân thể, mà là giảm bớt tác dụng phụ cho hắn. Mặc dù ăn nhân sâm ngàn năm có thể giải độc, nhưng sau khi ăn sắc dịch sẽ tăng cao, không thể không mang nữ nhân cho hắn. Mấy ngày nay hắn uống xong chén thuốc mà ta kê, hắn chỉ cần một hai nữ nhân cũng là đủ rồi...” Nàng cẩn thận quan sát sự thay đổi của nam nhân trước mặt.

“Triệu đại phu, ta đã tận lực. Hành vi của tướng quân mấy ngày nay thật sự quái dị, chúng tôi quả thật không chế trụ nổi, đành phải tìm Triệu đại phu. Van xin cô, hãy cứu lấy tướng quân...” Bách Thụy nóng vội đến mức tự trách mình.

“Vân nhi! Đừng trốn ta!” Địch Dục Thiên gầm nhẹ, mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, cầm vuốt ve mái tóc thơm ngát của nàng.

Lần này nàng không đẩy hắn ra. Sau khi quan sát, nàng khẳng định hắn không phải giả vờ, đúng thật là dấu hiệu dục hòa công tâm.

Triệu Vô Ngôn tỏ vẻ xem thường, dùng giọng điệu ‘người lớn’ mà nói: “Bách Thụy, về sau không cần tiếp tục chơi loại trò chơi nguy hiểm này. Tuổi tác của ngài lớn hơn nhiều so với hần cần phải khuyên nhủ hần, không phải cùng hần náo loạn âm ỉ, lấy tính mạng ra đùa giỡn...” Giấy dựa trong lòng ngực rần rần của hần, nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, để mình lấy hơi, tiếp tục nói chuyện cùng Bách Thụy.

“Dạ. Thuộc hạ biết sai...” Bị giáo huấn phía sau tảng đá lớn, Bách Thụy cúi đầu.

“Vân nhi, ta nhớ nàng quá.” Dịch Dục Thiên lộ ra nụ cười yếu ớt, giống hệt đứa bé có được món đồ chơi yêu thích. Hần đứng một chỗ ôm lấy Triệu Vô Ngôn, cúi đầu hôn nàng đầy thân mật, cất bước vào trong phòng ngủ chủ.

Triệu Vô Ngôn đẩy hần ra, cái miệng nhỏ nhắn la lớn: “Chờ ta giải quyết việc này... ừm...” Hần lại phủ lên đôi môi mọng đỏ của nàng, khẽ cắn. “Đau... Phải giáo huấn các người mới được! Người lớn cả rồi, còn chơi như vậy... Ừm.....”

Sau đó, tiếng lẩm bẩm của Triệu Vô Ngôn biến mất ở phía sau cửa phòng.

Cuối cùng Tướng quân phủ cũng được yên ổn trở lại--

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Vết thương trong lòng. Từ từ mở rộng theo thời gian.

Mỗi lần như vậy đều khiến cho người ta quên mất tim vẫn còn đập.

Vẫn còn hít thở...

"Vân nhi..." Tiếng nói tràn ngập dục vọng cuồng nhiệt ní non bên tai nàng.

Triệu Vô Ngôn nhìn lên nam nhân trần truồng phía trên - hần vẫn cởi bỏ quần áo nhanh chóng đến vậy, còi y phục của nữ nhân cũng nhanh như thế. Nàng bây giờ toàn thân không một mảnh vải che thân, cùng lồ lộ như hần.

Triệu Vô Ngôn thở dài một hơi, giận bản thân mình bảy năm trước sao lại chọc tới tên sát tinh này làm chi. Bây giờ nếu nàng không đáp ứng hần, hần tức thì sẽ độc phát thân vong... Nhân sâm ngàn năm tuy có tác dụng giải độc, nhưng tác dụng phụ kèm theo chính là ham muốn hừng hực; nếu không cho người bệnh giải tỏa dục vọng tích tụ trong người, thì độc tính trước đó sẽ phản lại, khiến người bệnh thất khứ chảy máu, về châu ông bà.

Không nghĩ đến Dịch Dục Thiên không biết uống phải thuốc gì, khiến hần lâm vào điên cuồng, chỉ cần một mình nàng, buộc nàng không thể không ra mặt. Nhưng bây giờ nàng không còn là một nữ nhân có thể dễ dàng bị khơi dậy dục vọng. ...Aiz, thật là nghiệt duyên!

"Dục Thiên... Người cũng đã biết ta là Vân nhi?" Nàng nhả nài hỏi hần.

"Ừ. Vân nhi xinh đẹp nhất..." Hần thì thầm, trong lúc vui đầu vào bầu ngực trắng ngần, hít vào mùi thơm cơ thể của nàng.

"Dục Thiên, cơ thể của ta đã không còn giống như trước, dễ dàng hưởng ứng lại người, nếu người thật muốn ta, phải kiên nhẫn một chút, hiểu chưa?" Nàng nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú mà mị ấy dần dờ.

Dịch Dục Thiên cười khế, thân hình cường tráng phủ lên thân hình mịn màng của nàng. "Đều theo nàng." Nói xong, đôi môi mọng của hần một đường lướt xuống, tìm kiếm vùng cấm địa mềm mại của nàng.

Không biết hần hiểu rõ hay là giả vờ hiểu... Quên đi, giao cho hần vậy! Triệu Vô Ngôn nhắm nghiền hai mắt, thả lỏng cơ bắp toàn thân, để một mình hần thể hiện.

Bàn tay to lớn của hần di chuyển trên người nàng, thán phục da dẻ trắng mịn của nàng, so với trong trí nhớ càng làm cho người ta mê muội hơn. Nhiều năm qua, kí ức cùng nàng hoan ái ở Khánh Vương phủ là niềm ai ủi lớn nhất cho trái tim trống rỗng cô độc của hần. Nàng vẫn xinh đẹp như xưa, chỉ là cặp mắt kia đã kiên nghị trong suốt lạnh như băng - nàng không còn yêu hần nữa sao? Vân nhi nồng nàn như lửa trước kia sao bây giờ lại lãnh đạm thờ ơ nhìn hần?

Vân nhi, lúc trước là lỗi của ta, ta không nên tổn thương nàng...

"A!" Triệu Vô Ngôn bỗng nhiên thở gấp.

Mấy ngón tay thon dài của hắn rõ ràng là không yên phận đang thăm dò vùng cấm địa nữ tính mềm mại, kiếm tìm lại nguyên nhân ngày trước khiến hắn cuồng si.

Nàng cau mày, không nhìn hắn, giữa hai chân truyền đến cảm giác hơi đau đớn.

"Vân nhi, nàng không thoải mái sao?" Ngón tay hắn không dính mật dịch của nàng như mong đợi. Thân thể nàng thật mềm, nhưng lại không có dấu hiệu động tình nào... Sao lại thế này?

"Ừ. Dục Thiên, nhẹ một chút, kiên nhẫn một chút, nếu không ngươi sẽ làm đau ta."

"Ta không phải cố ý muốn tổn thương nàng... Vân nhi, lúc ấy ta chẳng qua là sợ hãi."

"Ta hiểu mà."

"Vân nhi, ta biết nàng sẽ tha thứ cho ta."

"Không dám."

"Nàng đừng tức giận."

"Ta không có."

"Nàng thật không tức giận?"

"Ừ." Nàng khép chặt hai mắt, không muốn lại phải nhìn thấy vẻ khờ dại trong đôi mắt đen sâu thẳm kia.

Tác dụng phụ của nhân sâm ngàn năm là tạm thời làm tâm trí cuồng mê, cũng có khi làm trí nhớ lẫn lộn, cũng có thể làm người bệnh tạm thời mất đi trí nhớ. Nàng cho rằng bây giờ hắn đang là Trạch thiếu gia bảy năm trước ở phủ Nghiễm Châu, là Hải ca ca khiến nàng yêu đến tận xương tủy.

Hồi ức này vừa đẹp đẽ lại vừa đau lòng! Nàng không biết mình có thể quay lại phần tình cảm nồng nhiệt năm mười lăm tuổi được nữa không...

Địch Dục Thiên nghe thấy lời nàng, thỏa mãn nở nụ cười. "Vân nhi, Hải ca ca đến đây!" Hắn ép lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, bắt đầu quyền hôn nồng nàn, lưỡi kiếm thô bạo mãnh liệt quấn hút lưỡi nàng, nàng buộc lòng thụ động đáp lại hắn.

Thân hình gầy gò của hắn trên người nàng di chuyển, một tay giữ chặt ót nàng, tay kia phủ chụp lên bầu ngực mà vuốt ve, hơi nóng đàn ông không ngừng theo nụ hôn, bàn tay và thân thể hắn truyền xuống tiểu mỹ nhân nằm phía dưới. Nàng không thờ nổi, bàn tay nhỏ bé cứ đẩy đẩy hắn, nhưng hắn không ngừng lại, bất kể nàng nhắm mắt đến thế nào, gong kiếm vẫn siết chặt thân thể yếu đuối của nàng như cũ.

"Ừm..." Triệu Vô Ngôn dự định đợi đến giữa nụ hôn nóng bỏng của hắn rồi thừa cơ để thờ.

Nhưng hắn không cho.

Hắn cứ che kín cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng, đôi môi mỏng kẻ sát, dán chặt lấy nàng. Triệu Vô Ngôn cau chặt mày, bị hắn làm cho hụt hơi gần như ngạt thở.

Ông trời ơi, nhả nhận của hắn chạy đâu hết rồi? Nàng còn phải bị bẹp dí thế này sao... Chân nàng quẫy đạp lung tung, lại bị ghim xuống trở lại.

"Vân nhi đừng nóng vội, Hải ca ca sẽ rất yêu thương nàng..." Giọng nói ma mị từ giữa đôi môi thoát ra.

"Nhanh lên." Nàng đỏ mặt lườm hắn - không phải vì mắc cỡ mà là do không hít thở được.

"Vân nhi, nàng thật là nhiệt tình!" Hắn cười xấu xa, lưỡi kiếm chuyển hướng đến bầu ngực tròn trĩnh của nàng.

Triệu Vô Ngôn rốt cục cũng thờ được. Tim đã lấy lại được nhịp đập bình thường, nàng thèm không đếm xỉa đến bàn tay đang sờ soạng tùm lum trên người, hai mắt nhìn thấy bức họa "Phú Xuân Sơn Cư đồ" của Nguyên triều hoàng công treo trên tường. À... Căn cứ vào bút pháp nhìn thấy thì cuốn đầu tiên và cuốn cuối cùng là tùy tiện mà vẽ, rồi vội vàng mà thành...

"Vân nhi..." Tiếng ni non khàn khàn vang lên từ giữa hai chân nàng.

Những bức tranh còn lại thì vẽ tương đối kỹ càng tỉ mỉ, kiểu bút pháp ngẫu hứng nửa chừng, bức tranh sơn thủy thoải mái tự nhiên mà thiên biến vạn hóa, kết cấu hoàn chỉnh trong một thể thống nhất. Thật hiếm thấy.

"Vân nhi?" Lần này tiếng kêu rầu rĩ phát ra từ cặp mông trắng trẻo của nàng.

Triệu Vô Ngôn bị lật xoay người lại, nằm sấp trên chiếc giường lớn, mái tóc dài đen bóng xõa tung trên giường. Hai mắt nàng vẫn nhìn chăm chăm lên bức tranh trên tường, nụ cười từ từ hé mở, tận tình thưởng thức bức tường treo nhiều thi họa.

Í! Còn có "Thước Hoa Sắc Thu đồ" của Triệu Mạnh nữa kia. Ừm, mắt thẩm mỹ của hần cũng không tệ lắm!

"Vân nhi?!" Giọng nói tức tối của Địch Dục Thiên nổ ra bên tai nàng.

"Gì vậy?" Nàng đang nằm sắp liền quay đầu liếc xéo hần.

"Nàng tập trung dùm ta một chút đi!" Khuôn mặt anh tuần tái mét.

"Ta rất tập trung mà." Là tập trung ngắm tranh.

"Ta muốn nàng tập trung vào trên người ta, không phải trên mấy bức họa đó!" Nam nhân cau kinh hết lớn.

"Có gì khác sao?" Cơ thể của nàng đã không còn giống như lúc trước.

"Nàng không tập trung, khó trách ta vuốt ve lâu như vậy mà cơ thể nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng." Thân thể nàng tuy rằng mềm mại, nhưng hoa huyết vẫn cứ khô khan.

"Do kỹ thuật của người kém hơn hần so với trước kia." Nàng thần nhiên trả lời.

"Nói bậy!" Hần không tin, bỗng quay người nàng lại, bắt nàng đối mặt nhìn hần.

"Đừng có chối."

"Vân nhi!" Hần điên tiết gầm lên.

Nàng chớp mắt, vẻ mặt làm như vô tội. Nam nhân thường không chịu nổi bị khi người khác chê bai về khoản này.

Ánh mắt sắc bén của hần nhìn nàng chăm chú, đôi môi nhếch lên cực kì nhanh. Hần biết trong này nhất định có vấn đề, chỉ là hần thừa biết vấn đề không phải do hần. Nhưng chết tiệt, hần không có cách nào bình tĩnh để suy xét, hần sắp bị lửa dục thiêu cháy rồi.

Thấy nàng vẫn cứ ra vẻ như không có chuyện gì, hần đành phải gờ thủ đoạn thấp kém.

"Vân nhi, nhìn vào mắt ta..." Hần thật dịu dàng nói khẽ.

Nhìn thì nhìn, ai sợ ai? Triệu Vô Ngôn quay ánh mắt nhìn lên hần, làm bộ phát ra ánh mắt chân thành thâm tình.

Chỉ thấy hai tròng mắt hần díp lại, miệng niệm niệm cái gì đó, nháy mắt con ngươi đen chuyển sang đỏ rực lạnh lẽo, giữa ánh đỏ có vô số vòng tròn...

Mắt hần làm sao vậy? Mắt hần đen kìa mà, sao lại thành đỏ được vậy? Trước đây hần... Bỗng nhiên một luồng ánh sáng trắng rực rỡ chợt lóe lên, bị luồng sáng trắng ập vào, Triệu Vô Ngôn đột nhiên nhắm mắt lại.

Tên vô lại! Sáng vậy làm đau mắt muốn chết! Đồ đàn ông thú!

Một lát sau, đợi khi mắt hết đau, nàng cố mở hai mắt...

Gì vậy? Sao nàng lại trôi nổi trong không trung? Định thần nhìn lại --

Thân thể nàng ở trên giường? Sao lại thế này?

Triệu Vô Ngôn ở trên không trung nhìn thấy bản thân đang nằm trên giường vươn hai tay về phía hần. Địch Dục Thiên nở nụ cười kỳ lạ, hôn dọc theo xương quai xanh của nàng, những dấu hôn yêu thương vốn đã đỏ giờ càng đỏ hơn.

"Ừm..." Nàng phát ra tiếng ưm nhảy cảm giống như mèo con.

Không, không đúng. Nàng rõ ràng không ở trên giường, sao lại thốt ra âm thanh phóng dăng đó được?

"Vân nhi, đây mới thật sự là nàng! Đừng kiềm nén, kêu ra đi! Nàng cũng biết tiếng rên rỉ của nàng khiến cho nam nhân khắp thiên hạ đều điên cuồng..." Hần khẽ cắn nụ hoa trên bầu ngực tròn trịa của nàng, "Có điều, ta chỉ mới có thể nghe thấy..." Bàn tay to bắt đầu cọ sát cơ thể mẫn cảm của nàng.

"U... Hải ca ca..." Ánh mắt sâu thẳm của nàng hiện ra vẻ say mê.

Cái gì? Nàng gọi hần là Hải ca ca? Triệu Vô Ngôn bay lơ lửng trong không trung, nhìn thấy Địch Dục Thiên cùng "nàng" giao hoan trên giường, ý nghĩ rất nhanh vụt tới.

Đáng chết! Hần hạ ám thị với nàng, người trên giường lúc này không phải thật là nàng, mà là nàng của bảy năm về trước... Mấy năm nay hần nhất định đã tu luyện được một ít Mật Tông tâm pháp mới có thể làm được như thế. Ááá!

Bàn tay to lớn của Địch Dục Thiên làm làn da trắng ngần của nàng dần có những lốm đốm màu đỏ, cái lưỡi nhẹ cắn vòng quanh trên nụ hoa, nàng nhảy

cảm không ngừng run rẩy, làm hấn cười khê. "Vân nhi, hào phóng mở rộng nó ra cho ta đi ..."

Lưỡi kiếm di chuyển xuống dưới, xoay quanh rón nàng rồi nhẹ xuống, một dòng nước uron ướt từ giữa hai chân nàng nổi lên. Hấn tách hai chân nàng rộng ra, làm lộ ra đóa hoa bị kích thích dính đầy xuân dịch, hấn đưa tay sờ một cái.

"Ồi..." Nàng lập tức thờ hồn hên, làn sóng ham muốn từ trên ót điên cuồng vỗ vào nàng. "Đừng vậy mà..." Ánh mắt lấp lánh luống cuống, giữa hai chân lại càng ướt hơn.

"Sai. Phải nói là nàng rất thích thể này." Hai ngón tay hấn vân về cánh hoa đỏ ửng, liên tục ve vuốt.

"Muội..." Kích tình như thủy triều tàn phá ý chí yếu ớt của nàng, nàng nhắm mắt ngửa cổ, không chịu nổi sự sung sướng này, từng đợt khoái cảm quét qua nàng. "Muội muốn..." Nàng thì thảo thốt ra, toàn thân ửng hồng.

"Muốn gì nào? Muội phải nói rõ ra, Hài ca ca mới có thể đáp ứng muội được..." Hấn cười gian manh, ngón tay không chút kiêng dè xâm nhập vào sâu hơn nữa, tận tình dò xét.

"A--" choáng váng khiến nàng hỗn loạn, nàng vô tình uốn chiếc eo thon nhỏ. "Muội muốn huynh... muốn huynh yêu muội..." Khuôn miệng nhỏ nhắn vô lực nói thành lời.

Tên khốn! Lơ lửng phía trên, Triệu Vô Ngôn thầm mắng một tiếng.

"Vân nhi, ngồi dậy dựa vào người ta." Hấn rút ngón tay ướt đầm ra, đôi môi mọng đỏ tươi liếm mát đầu ngón tay ẩm ướt, chậm rãi đưa đẩy, vừa mê hoặc vừa kích tình, kích thích đến mức đầu óc nàng sắp hóa mê muội rồi.

Thân hình nhỏ xinh nghe lời tựa vào người hấn, cái miệng đỏ thắm nhỏ nhắn như bữu ra, vẻ trẻ con đòi hỏi nộ hôn của hấn.

"Vân nhi, nàng nằm sắp như vậy sai rồi." Hấn tà ác quay người nàng ngược lại làm gì vậy?

"Đừng mà!" Nàng hoảng hốt la lớn. Loại tư thế kì quái này làm nàng trực diện đối mặt với vật nam tính nóng bỏng giữa hai chân hấn, nàng tròn mắt chống đỡ, cả khuôn mặt đỏ rần. Hơn nữa hai chân nàng còn dang ra thật rộng trước mắt hấn, chuyện này... Chuyện này thật sự xấu hổ muốn chết!

Nàng muốn tuột xuống khỏi người hấn, lại bị nắm eo giữ lại, không thể nhúc nhích.

"Ngậm nó!" Hấn khàn khàn ra lệnh.

"Không..."

Vô lại! Cẩn hấn! Tốt nhất là cẩn cho hấn không thể làm càn được nữa! Triệu Vô Ngôn bỗng bình tĩnh la lên, nhưng không làm sao truyền đến đến "hàng" đang nằm trên giường được.

"A!" Nàng ở trên giường hét ầm lên. Hấn... hấn đang làm gì vậy? Nàng cảm thấy hông mình bị nâng lên rồi tách ra, có ánh mắt nóng rực vẫn nhìn vào chỗ đó của nàng...

Lưu manh! Đại sắc ma! Triệu Vô Ngôn bữu môi.

"Huynh làm gì... A! Mau buông tay!" Nàng chôn mặt giữa bắp đùi rắn chắc của hấn, nhắm chặt mắt, tránh đụng chạm vào cái vật to lớn của hấn, cái miệng nhỏ nhắn hết nhỏ.

"Um--" Đầu của nàng đột nhiên bị đè xuống, vật nam giới to lớn dựng đứng chui vào trong miệng nàng. Nàng khở sờ vùng vẫy, cánh tay nhỏ bé vùng lên loạn xạ, nhưng trong miệng đang chứa vật như thế, nàng kêu cũng kêu không được, chỉ có thể phát ra tiếng không rõ.

"Đúng rồi, chính là như thế. Vân nhi, di chuyển miệng... Ta sẽ càng thoải mái..."

Nàng ngoan ngoãn chuyển động cái miệng, dục vọng đàn ông khổng lồ chợt bật ra khỏi miệng, quét qua cánh môi ẩm ướt đỏ bồng của nàng.

"Vân nhi, mau! Ngậm nó lại đi..." Hấn nghiêng răng chịu đựng kêu lên.

Đừng nghe lời hấn! Tên đại sắc ma tồi tệ này! Dám tặc! Trên không trung, Triệu Vô Ngôn cắn môi, đáy lòng không ngừng chửi mắng.

Nàng trên giường lại nghe lời ngậm nó, nhưng dục vọng này thật sự quá lớn, nàng chỉ vuron đầu lưỡi liếm lên đỉnh đầu láng bóng của nó. Đỉnh đầu nhanh chóng rỉ nước, nàng ngoan ngoãn liếm đi giọt nước trong suốt ấy, rồi đem ngậm vào miệng, nam nhân phía dưới rên khê, hưởng thụ khoái cảm do chiếc lưỡi nhỏ nhỏ của nàng bao bọc chặt chẽ mang lại.

Cây gậy sắt của nam nhân trong miệng nàng sướng khoái đến tận đỉnh, trong khoang miệng ẩm ướt ảm áp ấy nhẹ nhàng rung động.

"Vân nhi, tới phiên ta." Tiếng nói khàn khàn phát ra từ hông nàng.

"A!" Nàng hét lên một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn buông rời vật nóng rực.

"Huỳnh... Huỳnh đang làm gì?" Nàng nhắc người run run hỏi. Mông nàng rất lạ, giống như cảm giác tiếp xúc với một luồng không khí lạnh băng, còn thêm cảm giác trơn ướt dính dính - à! Giống như... giống như đầu lưỡi vậy!

Con người bé bỏng trên giường, từ giữa hai chân hấn quay đầu lại... Trời ạ! Hấn đang hôn chỗ riêng tư của nàng, sao có thể chứ! "Đừng mà..." Nàng muốn khép hai chân đang dang ra ở hai bên bả vai hấn, rút chân để đứng lên. Thế này thật quá ghê tởm! Làm sao có thể...

"Vân nhi, đừng tránh né, thế này tốt lắm mà." Hấn khóa chặt bắp đùi nàng, khiến nàng không thể thoát thân. Đầu lưỡi hấn liếm láp lên đóa hoa đỏ bùng sung huyết, lồi vào tiểu huyết âm ướt vì hấn hé mở, chiếc lưỡi linh hoạt dễ dàng chui vào thành vách non mềm quấy nhiễu, ngón tay lần thứ hai xâm nhập vào hoa huyết bí mật khêu mồi.

"Ừ..." Dòng điện khoái cảm như chạy tán loạn trong cơ thể nàng, nàng cong người, tứ chi căng cứng quỳ trên giường, cặp mông nâng cao lên, nơi nữ tính giữa hai chân khẽ run, chất lỏng trong suốt tràn ra chảy xuống đùi, tay hấn đang vuốt ve cặp mông ướt đầm.

Hấn híp hai mắt lại, cẩn thận quan sát tất cả, không muốn bỏ lỡ bất cứ thứ gì dù là động tĩnh nhỏ nhất nhất trong hoa huyết đỏ hồng của nàng, nơi riêng tư giữa hai chân nàng toàn bộ đều được thu vào đôi mắt thâm thúy của hấn.

"Không muốn... Hải ca ca... Tha cho muội..." Khi hấn công kích mạnh mẽ, thân thể kiều diễm mềm nhũn, bật ra tiếng thút thít.

Thật đáng thương! Khi đó sao nàng có thể đấu nổi với tên háo sắc gian ác như hấn chứ! Thân thể nàng hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của hấn, không cách nào tự quyết... Triệu Vô Ngôn thương cảm nhìn thân thể hoàn toàn thúc thủ của nàng trên giường, khẽ rên rỉ xin tha, trong lòng không quên nghĩ hai câu.

Cặp mắt sáng rực xinh đẹp kiều diễm mờ mịt, toàn thân yếu ớt, gục vào hai chân hấn thở hổn hển, hơi thở nóng hôi hổi vào vật nóng cứng trên người hấn, hấn đột nhiên hụt hơi, hạ giọng lên tiếng. "Tiểu yêu nữ, nàng cố tình!"

Háo sắc, đừng vu oan lung tung! Nàng đã mệt rồi, hấn còn muốn thế nào?! Triệu Vô Ngôn trừng mắt nhìn hấn, há miệng mắng lớn.

"Vân nhi, nàng có muốn ta không?" Hấn vẫn cắn chặt răng, kiểm tra cực hạn của nàng.

"Muốn... Hải ca ca... Muội nóng quá..." Nàng khó chịu rên rỉ.

"Vậy nàng phải nói rõ một tý, để ta còn biết." Hấn cầm vật nóng bỏng đặt ở lõi vào hoa huyết mềm mại của nàng.

Nàng nóng đến mức sắp hôn mê! Nàng nhất định phải thoát khỏi tình trạng khô nóng khó chịu này... "Muội không biết..."

Hấn cầm hai chân nàng vòng qua eo mình. "Vậy xem nàng cầu xin ta thế nào." Vật nam tính thẳng cứng di chuyển qua lại, ấn nhẹ, nhưng không đâm vào.

"Ừm - Hải ca ca, xin huỳnh..." Nàng thút thít.

"Xin ta cái gì?"

"Vào đi! Muội muốn huỳnh vào đi!" Nàng bắt chước thể diện kêu lên.

"Vào chỗ nào?" Giọng nói hấn rõ ràng là bị dè dặt.

"Vào trong muội... Trong cơ thể muội! A ừm... đâm vào muội! Xuyên qua muội! Xin huỳnh!" Nàng kêu thành tiếng, rốt cuộc cũng không thể chịu đựng hơn được nữa. Nếu hấn không đáp ứng nàng, nàng sẽ phát điên, nhất định phát điên!

Tên háo sắc biến thái kia! Dám đối xử với nàng như vậy... Đồ khốn kiếp! Cầm thú! Hôm nào đó ta sẽ thiến ngươi, tên đại sắc ma kia! Lơ lửng trên không trung Triệu Vô Ngôn tức đến hai mắt bốc lửa, hai nắm tay vung loạn xạ.

"Vân nhi, vậy theo ý muội." Bỗng chốc hấn đem vật nóng rực, cứng rắn như thép đâm vào nơi riêng tư khô nóng của nàng, nàng kích động thét chói tai, hai mắt nhìn thẳng mắt hấn, phát hiện mắt hấn đã biến thành màu đỏ, còn có vòng xoáy nho nhỏ, thật kì quái... Đẩy vào rút ra vừa mạnh vừa sâu khiến nàng bị đục hỏa thiêu đốt, khiến nàng điên cuồng. Nàng muốn nhắm mắt lại, tập trung tiếp nhận va chạm mạnh bạo, nhưng nàng không rời mắt khỏi vòng xoáy đỏ trong mắt hấn.

Nàng muốn tránh né phần thân nam tính hung mãnh của hấn, để bản thân không nóng đến thế này, nhưng hấn không dừng tay, ngược lại càng thô bạo, ngang ngược, điên cuồng chiếm lấy thân thể nàng, dùng thân thể nóng rực thiêu cháy ý chí yếu ớt của nàng, khiến nàng gần như ngạt thở!

Đồ khốn! Lưu manh! Trên không trung, Triệu Vô Ngôn ra sức mắng, nhưng cũng vô phương truyền tới tai người trên giường. Nàng như bị ghim tại chỗ, biến thành đui mù, có thể chớp mắt mà cũng không chớp nhìn hấn.

Mau mắng hấn! Mắng hấn đi! Tiểu Vô Ngôn, mở miệng mắng hấn, đừng nhìn tên khốn này!

Cầm thú! Đề tiện! Biến thái! Dâm tặc!

Lơ lửng trên không nàng khua khoảng hai tay, kích động làm cả khuôn mặt đỏ rần. Nàng nằm trên giường, cái miệng nhỏ nhắn áp úng, như đang muốn

nói gì đó...

Đúng! Chính là như vậy! Tiểu Vô Ngôn, dùng sức một chút! Lớn tiếng mắng ra!

Cái miệng nhỏ nhắn hơi run lên... Tựa như có một luồng sức mạnh thúc giục nàng, muốn nàng dùng sức la to. Nàng hết sức cố gắng, hết sức nỗ lực kêu, "Khôn..."

Đúng rồi, chính là như vậy! Mắng to ra tiếng, phát tiết tức giận trong lòng!

Luồng sức mạnh kia dùng sức đẩy nàng một cái -

"Khôn kiếp!" Nàng cuối cùng cũng hét ra, đôi mắt với đôi mắt đỏ ngầu của hắn. Vòng xoáy màu đỏ dần dần biến mất, khôi phục lại đôi mắt đen như nước hồ trước kia, cùng nụ cười xinh đẹp ma mị.

Cái gì? Nàng đã trở lại ư? Triệu Vô Ngôn kinh ngạc nhận ra mình lại "chạy về" trên giường.

Sao lại thế này? Khi này nàng còn lơ lửng trên không trung, nhìn thấy nàng cùng tên dân tộc kia giao hoan, giờ thoáng cái lại trở về giường là sao?

Nàng muốn tự nhéo mặt một cái, lại thấy hai tay nàng không thể cử động, bị tên dê xồm Dịch Dục Thiên kia đè chặt trên giường.

Dịch Dục Thiên gian ác cười với nàng, như hoan nghênh nàng trở về.

"Vô lại! Á..." Hắn dùng lực đâm vào, cắt ngang tiếng mắng chửi của nàng.

Với những lần đâm vào không chút nề tình của hắn, cùng âm thanh kiên cố phát ra từ giường lớn. Nàng không kịp nghĩ chuyện gì xảy ra, cơ thể đã tự nhiên phản ứng với đòi hỏi dữ dội của hắn, hết lần này đến lần khác đón nhận hắn, khiến mức độ kết hợp của hai người càng thêm sâu.

Khi hắn mạnh mẽ tiến vào, nàng không thể suy nghĩ, ham muốn trong cơ thể nàng cháy bỏng, nàng không muốn suy nghĩ!

Nàng dựa theo cảm giác bản năng, tận tình để mình mở ra, nhận lấy xâm nhập nóng rực mạnh bạo của hắn, hai chân quăn quanh cặp mông hẹp, theo động tác di chuyển của mông, tận cùng hoa huyết nhạy cảm đáp lại hắn, chất dịch từ chỗ hai người gắn liền chảy xuống, thân hình gầy gò hung hãn của hắn va vào người ngọc mềm mại nằm dưới, nàng như chim oanh thỏ thẻ, để hắn đâm vào nhanh hơn.

Nóng... Tiếng thở hổn hển của cảm xúc mãnh liệt mê hồn khiến nàng mơ hồ không rõ hiện giờ là ngày hay đêm. Làn gió dục vọng nóng rất thổi qua thân thể nàng, vật đàn ông rùng rục như nham thạch nóng chảy thiêu sạch lý trí của nàng... Nàng muốn! Nàng muốn tất cả của hắn!

Nàng vùng tay thoát khỏi gọng kềm của hắn, hai tay bám dính mông hắn, cả người cong lên hướng về hắn, muốn cùng hắn kết hợp sâu càng thêm sâu. Nàng hơi không tập trung, cắn cánh môi hồng, mặc cho khoái cảm tràn qua tứ chi thân thể nàng, chạy thẳng đến mọi đầu dây thần kinh.

Lúc này từ vách hoa huyết non mềm truyền đến cảm giác dục vọng cứng cáp muốn rút ra, hai tay hai chân nàng càng thêm hung hăng quăn chặt lấy hắn.

Đừng hòng trốn! Đồ dê xồm!

Dịch Dục Thiên đối với hành động bám chặt không buông của nàng, từ trong yết hầu bật cười khanh khách. "Đừng nóng vội, Vân nhi, cho ta rút ra một tý, hai ta mới có thể cùng nhau lên đỉnh hoan ái được."

Nàng độc ác liếc hắn, "Nếu ngươi gạt ta, ngươi là chó con."

"Nếu ta lừa nàng, ta là heo con, tùy nàng làm thịt." Hắn mỉm cười như có như không.

Đáng ghét! Thật ra hắn muốn làm gì? Nàng nói lòng một tý, để cho vật đàn ông nóng như lửa của hắn rút ra khỏi hoa huyết ẩm ướt.

Mau lên! Ngươi dám rút ra quá lâu, xem ta nướng ngươi ra sao! Nàng trừng hắn.

"Tối rồi đây." Hắn cười khê, điều chỉnh tiểu đả thú ở thân dưới cho phù hợp, lần nữa bắt ngờ đâm vào, vừa mạnh vừa dồn sức.

Aa... Tên vô lại này đích thực là cứng rắn, mạnh mẽ... Triệu Vô Ngôn cúi đầu rên rỉ, đắm chìm vào trong đợt tấn công của hắn... Ô, đây là cái gì vậy?

Nàng nghiêng đầu, vừa khéo nhìn thấy "Thước hoa sắc thu đồ" của Triệu Mạnh. Chà... Bức họa này thực có giá trị thời đại, trong bức tranh nhiều chỗ sử dụng bút pháp vẽ vân đá thô ráp nứt nẻ, khô âm đồng thời sử dụng hình dáng vật tượng, bỏ qua nét phác họa cùng phác thảo diễn pháp trước đây... Ôi, bây giờ không nên nghĩ tới cái này...

Nam nhân xinh đẹp thỏa mãn nhìn về mặt mê đắm của nàng, dưới thân lại càng không chút lưu tình xâm nhập dữ dội, để mặc tiểu đả thú kiêu ngạo ở nơi cấm địa mềm mại tha hồ giương oai, nước dịch trong suốt trơn ướt theo động tác vào ra mạnh mẽ, thấm ướt chặn đệm dưới mông.

Sau này, họa gia thời nhà Nguyên bị ảnh hưởng của Triệu Mạnh, nhất loạt bỏ đi phong cách hình thể hóa thời Nam Tống, bắt đầu đề xướng một cục diện phong cách tranh mới ở thời Nguyên... Không đúng, bây giờ đang ở trên giường, không được nghĩ chuyện này... Đầu óc Triệu Vô Ngôn như mơ hồ.

Vật nam tính của Dịch Dục Thiên cứng như đá từ từ rút ra hết, rồi lại đâm vào mạnh hơn, lực đâm vừa chính xác vừa mạnh mẽ.

Ôi... Thân thể nữ tính xinh đẹp quyến rũ.

Triệu Vô Ngôn đỏ mặt hời hợt nằm co quắp trên giường, một đầu tóc đen bóng mềm mại như thác nước tung bay, một số rừ xuống chạm đất, theo động tác di chuyển của nam nhân, mái tóc lộ ra độ cong xinh đẹp. Nàng khép mắt, hưởng thụ đỉnh điểm sung sướng của ái ân--

Thật đáng kinh ngạc! Dường như trong đầu nàng có hàng vạn tia sáng bắn qua, dâng lên từng đợt sóng trào... Từ nơi nữ tính truyền đến cảm giác tê dại kéo dài, vật nam nóng bỏng liên tục đâm sâu mang đến khoái cảm cực độ cho nàng, sâu thẳm bên trong bị xâm chiếm quá mức khiến nàng không ngừng mở rộng ra tiếp nhận vật to lớn của hắn, dù có bị xé rách đau đớn, nàng cũng vui vẻ chịu đựng.

Trong tình trạng vui sướng, nàng bị đè ép đến không còn đường lui, giống như bị khóa chặt, khoái cảm mãnh liệt không ngừng phóng đến gây nàng, quần lấy nàng, trói nàng chặt chẽ. Miệng nàng không nói được, tay không thể cử động, thân mình mặc cho người điều khiển, ý thức mơ hồ không rõ...

Bỗng nhiên, từng luồng ánh sáng cực mạnh như mạng nhện liên tục phủ chụp lấy nàng, thân thể yếu đuối bị cuốn vào lửa dục nóng bỏng nhất, thiêu cháy đến tận cùng!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Về mặt Triệu Vô Ngôn bắt mắt trông rất nhìn tên nam nhân Dịch Dục Thiên đang dùng đũa tào nhả gấp những món ăn nổi tiếng của tỉnh Phúc Kiến. Trên bàn bày ra món Tiếu Trường Xuân, bánh bơ nhân thịt, bánh viên tròn, bánh trứng muối bơ. Hiện tại độc trong người hắn đã được giải hoàn toàn, nhưng nàng lại cảm thấy khó chịu vô cùng. “Đê tiện.”

“Ăn một chút không tính là đê tiện chứ? Vân nhi.” Hắn cười cười.

“Tên của ta là Triệu Vô Ngôn, gọi ta là Triệu Vô Ngôn, nếu không ta lập tức bỏ đi ngay.” Nàng thật sự nghiêm túc.

“Vân nhi...” Dịch Dục Thiên ngừng đũa.

Triệu Vô Ngôn đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài.

Cánh tay phải của Dịch Dục Thiên chụp tới, ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng nói: “Không được rời đi! Ta thật vất vả lắm mới tìm được nàng, Vân...”

Nàng hung hăng trừng mắt.

Hắn lập tức sửa lại, “Vô Ngôn.” Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, còn những chuyện khác từ từ nói sau.

Nàng đẩy tay hắn ra, giẫy người ra khỏi lồng ngực của hắn, trở lại ngồi trên ghế, giọng gào ra lệnh, “Nói!”

“Nói gì?” Hắn nhìn nàng, trong mắt có ý cười. Nàng thật sự rất đáng yêu! Năm tháng cũng không làm nàng già đi, nhưng không biết sao nàng lại đi ưa thích cái trang thành bộ dáng lão thành.

“Đêm qua.”

“Đêm qua làm sao?” Thật sự rất tốt nha.

“Còn giả bộ! Người dùng phương pháp gì mà đem ý thức của ta tách khỏi thân thể?” Nàng nhớ tới bản thân trên không trung nhìn thấy hình ảnh hắn ức hiếp thân thể xuân sắc của mình, trong lòng liền khó chịu vô cùng.

“À...” Hắn thích thú, nhìn nàng một cách sâu xa, tới gần mặt nàng, cười khê: “Nàng muốn biết?”

“Nhảm nhí.” Nói mau!

“Được. Ngồi nói, không bằng đứng lên nói.” Hắn vươn tay ôm lấy nàng, liền chuyển hướng đi tới giường lớn.

“Làm gì vậy?” Tên dâm tặc này!

“Làm chuyện tối hôm qua! Làm cho nàng trầm mê (mê muội, mụ mẫm đầu óc) ở dưới thân ta, đương nhiên ý thức của nàng liền thoát khỏi cơ thể, chỉ

còn lại có tiếng rên rĩ làm cho nam nhân điên cuồng.” Tiếng cười khẽ đầy mờ ám phát ra từ cổ họng hắn.

“Ta không phải nói cái kia! Ngươi có biết ta đang nói cái gì không?” Triệu Vô Ngôn lại giãy giụa trong ngực hắn.

Địch Dục Thiên bức mình nhìn nàng, có chút tức giận. “Vân nhi, sao nàng chưa già mà đã lú lẫn như vậy?”

“Sai! Tiếp tục gọi ta một câu Vân nhi nữa, ta sẽ bỏ đi. Chú ý đấy, Địch tướng quân.” Nàng nhắc nhở hắn.

“Chẳng lẽ nàng không hề hoài niệm chút nào về khoảng thời gian ở Khánh vương phủ, tỉnh Quảng Châu? Nhìn thấy ta, trong lòng nàng không gọi lại chuyện xưa sao?” Hắn mới không tin. Nhìn thấy nàng tới qua còn nhiệt tình, thì đã biết nàng không có quên hắn.

Triệu Vô Ngôn nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Đúng vậy, khi nhìn thấy ngươi, đích thực trong lòng có nhớ lại chuyện cũ. Nhưng thật xin lỗi, ta cũng không nghĩ sẽ quay lại với ngươi.” Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài phòng.

“Vân nhi!” Hắn đuổi theo ra ngoài.

“Đã cảnh cáo ngươi từ sớm, không được gọi ta là Vân nhi.” Triệu Vô Ngôn không để ý hắn, tiếp tục đi ra ngoài Tư Vân uyển.

“Không được đi! Sau này ta sẽ gọi nàng là Vô Ngôn.” Thân ảnh cao to của Địch Dục Thiên đứng chắn lại cửa Tư Vân uyển, chặn đường đi của nàng. Triệu Vô Ngôn vẫn không dừng lại cước bộ, nhún mũi chân một cái, đã bay lên mái hiên, dùng khinh công bay khỏi Tỉnh Hải tướng quân phủ.

“Vô Ngôn, chúng ta đã từng có hồi ức thật vui vẻ, nàng nhớ chứ!” Hắn nhảy lên mái ngói, bắt đầu đuổi theo.

“Hừ!” Triệu Vô Ngôn khẽ hừ, rõ ràng nghe được tiếng hắn truyền tới bên tai, có thể thấy được công lực của nàng không kém. “Là hồi ức vui vẻ của ai chứ?” Nàng cắn răng cãi lại, thì triển khinh công nhiều hơn, rời khỏi tướng quân phủ.

Địch Dục Thiên nghe vậy, cước bộ đột nhiên dừng lại, thân hình cao to đứng ngậy ra trên mái ngói, khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi, trông hết sức bình tĩnh, phía Đông dâng lên nắng sớm, lại chiếu sáng khoe môi của một người bị cắn nát, chảy ra vết máu đỏ tươi.

“Là hồi ức vui vẻ của ai chứ?” Nàng đánh hắn thức tỉnh chỉ bằng một câu nói. Đúng thật là hắn làm tổn thương nàng, phải không?

Địch Dục Thiên nằm trên ghế dựa ở Tư Vân uyển, nhìn về phía chân trời. Bầu trời quang đãng, mây trắng ưu nhàn trôi qua... Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên nụ cười hoạt bát vui vẻ của nàng, ánh mắt ngời sáng tự tin hiếu kỳ. Chẳng bao lâu sau, nụ cười của nàng trở nên có chút thanh thản, hai mắt lơ đãng hiện lên tia lạnh lùng—

Là vì hắn sao? Hắn từng dùng phương thức vụng về nhất làm tổn thương nàng... Sau khi rời khỏi hắn, nàng có từng qua lại với nam nhân nào không? Nàng xinh đẹp động lòng người như vậy, y thuật xuất sắc, tài mạo song toàn, nam tử bên cạnh sao có thể bỏ qua cho đóa hoa xinh đẹp như nàng chứ! Vệ Đình Long kia không phải là một trong số đó sao?

Nghĩ đến đây, ghen tị trời dậy mãnh liệt trong lòng khiến cho con ngươi đen của hắn lóe lên tia nhìn nham hiểm hung ác.

Bảy năm trước hắn ép buộc nàng đi, đích thật là vì hắn sợ hãi. Hắn hi vọng chỉ có quan hệ thân thể với nữ nhân, không cần có tình cảm ràng buộc. Từ nhỏ, hắn đã biết phụ thân hắn nhận thức lầm, rồi lại tiếp tục bị nhục nhã, bị phá hủy, phụ thân chỉ coi hắn là thể diện của mẫu thân. Các huynh đệ đều xem thường hắn, cho rằng hắn chỉ là con trai do thiếp sinh ra, nên chẳng hề tôn trọng... Người duy nhất quan tâm hắn, thương hắn, chính là nữ nhân hoạt bát kia...

Lúc ấy, hắn không đủ khả năng để trao ra tình cảm nồng đậm cho nàng, nhưng hiện tại hắn không giống như trước nữa. Sau khi kế thừa tước vị, dựa vào một thân võ nghệ cùng tài năng quân sự tuyệt (xuất sắc), dần dần đại quân tiêu diệt giặc Oa ở vùng duyên hải, công danh sự nghiệp hiển hách, không còn bóng ma của cha và huynh trưởng quý phái, hắn có thể trao cho nàng tấm chân tình năm đó! Nhiều năm qua, hắn không ngừng tìm kiếm nàng...

“Tướng quân.” Bách Thụy đi nhanh vào Tư Vân uyển, cung kính chấp tay hành lễ.

“Nói.”

“Triệu đại phu dừng chân lại Duyên Bình phủ.”

Địch Dục Thiên đứng dậy, bước ra ngoài uyển, phun ra một câu. “Đến Duyên Bình phủ.”

“Nhưng... Tướng quân, hiện nay giặc Oa phía Đông Nam vùng duyên hải Tuyền Châu đang tụ tập, triều đình có lệnh, chúng ta phải hòa tốc đi ngay!”

“Bảo Hàn Hưởng Dương giúp ta gánh vác.” Hắn cũng không quay đầu lại.

“Nhưng Trần Hải đại tướng quân còn ở tại Thiệu Hưng phủ cùng phu nhân của ngài ấy...” Bách Thụy theo sát ở phía sau.

“Lần trước ta giúp hắn trấn giữ tình hình ở Đông Hải, nên đây chính là thời điểm hắn phải trả ơn ta.”

“Tướng quân!” Bách Thụy nhìn Địch Dục Thiên khur khur cố chấp, nhin không được bèn khuyên can hắn, “Tướng quân, nếu Triệu đại phu kia không có tình ý, sao ngài không buông tay đi...”

Ầm! Thân hình cao gầy của Bách Thụy lập tức bị một chưởng thật mạnh đánh tới hòn non bộ ngay giữa uyển, lực đạo phát ra thật mạnh mẽ, dường như có thể nghe được tiếng xương cốt bị gãy.

“Khụ! Tướng quân...” Miệng Bách Thụy phun máu tươi, ôm lấy ngực, đau đớn kêu thành tiếng.

Địch Dục Thiên hừ lạnh một tiếng, “Nói thêm một câu nữa, coi chừng cái đầu của ngươi đó!” Vung ống tay áo lên, hắn xoay người rời đi.

Sau khi tắm rửa xong, Triệu Vô Ngôn ở trong căn phòng hảo hạng yên tĩnh, chuyên tâm rửa thuốc bột xanh biếc. Nàng chia thuốc bột vào những bọc nhỏ, rồi kiểm tra lại số lượng dược thảo còn lại trong túi, thăm đánh giá một chút, lúc này mới cởi áo lên giường nghỉ tạm.

Nàng nhắm mắt lại, mái tóc đen bóng rơi tung trên gối, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng. Đêm thực yên tĩnh, nhưng khuôn mặt tuấn mỹ này vẫn không xua tan đi được, cứ khuấy đảo sóng lòng của nàng.

Hắn... tiêu sái tuấn dật biết bao, xinh đẹp lạnh lùng biết bao, từ trước tới giờ vẫn vậy. Chỉ vì muốn gặp mặt nàng một lần nữa, hắn không tiếc lấy sinh mệnh ra đặt cược. Thật khờ! Nam nhân này...

Một bóng đen lặng lẽ tới gần bên giường, nàng vẫn khép hai mắt lại như cũ.

Bàn tay khẽ vuốt lên gò má mịn màng trắng hồng của nàng... Nàng thò ơ trợn mắt.

“Vân nhi.” Giọng nói trầm ấm vang lên.

Nàng không muốn trả lời. Trong lòng còn bận tính toán, nếu quả thật thoát khỏi hắn không được, thì phải lập tức vượt biển đến Đông Doanh (Nhật Bản), hoặc đến dân tộc Tác-ta ở phương bắc, làm cho hắn cả đời cũng tìm không thấy.

Bàn tay to vén áo mỏng của nàng ra, làm lộ ra bộ ngực tròn trịa, vai trắng như tuyết, thân hình mê người...

“Vân nhi...” Trong thanh âm khàn khàn ẩn chứa ham muốn vô hạn.

“Nói cho ta biết, ngươi làm thế nào tách ý thức của ta ra khỏi thân thể?” Nàng vẫn còn khẽ nhắm hai mắt như trước.

“Ta không tách rời ý thức ra khỏi thân thể nàng, ta chỉ dùng ám thị nhằm khơi lại ký ức trước kia trong đầu nàng thôi.” Hắn cúi người xuống, tham lam hôn hai nụ hoa trên bầu ngực trắng như tuyết.

“Thứ ta nhìn thấy là ký ức trước kia?”

“Ừm.” Hắn cười ra y phục mỏng manh trên người nàng.

“Vậy là ai cùng ngươi ở trên giường?”

“Đương nhiên là nàng.” Bàn tay ve vuốt cái bụng bằng phẳng của nàng.

“Ta?” Nàng bỗng chốc trợn mắt, hung hăng trừng hắn, “Ý là nói, theo ký ức trước kia của ta, ta với ngươi lăn qua lăn lại ở trên giường?”

Hắn cười nhưng không nói.

“Đê tiện!” Triệu Vô Ngôn cảm phẫn đẩy hắn ra. Vừa nghĩ tới hắn ở trên giường bắt nạt nàng, còn muốn nàng cầu xin hắn, nàng liền tức giận.

“Trí nhớ của nàng còn nhiệt tình hơn nhiều so với sự tưởng tượng của ta! Vân nhi...”

“Rốt cuộc là muốn ta nói bao nhiêu lần, ngươi mới có thể nhớ kỹ tên ta? Địch tướng quân.” Nàng lạnh lùng nói, khoác thêm áo vào.

“Được, ta gọi nàng là Vô Ngôn, nàng cũng không cần gọi ta là Địch tướng quân, gọi tên ta đi.”

Nàng đứng dậy xuống giường, từ chối cho ý kiến, cứ thế mà rót chén trà, nhấp một ngụm.

Hắn ngồi bên cạnh nàng, đôi con ngươi chuyên chú nhìn nàng, “Vô Ngôn, nàng chữa khỏi thương thế của ta, ta muốn cảm tạ nàng thật nhiều. Theo ta trở về phủ Phúc Châu, được không?”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta không muốn đi theo ngươi đóng kịch. Ngươi muốn chơi, thì cứ việc chơi, đừng kéo ta xuống nước.” Nàng khẽ hớp một ngụm trà.

Không ngờ hắn khẽ cười một tiếng, “Nàng biết rồi?”

Triệu Vô Ngôn ném cho hắn tia nhìn xem thường, “Ta không phải ngu ngốc.”

“Nàng làm sao thấy được?” Hắn tự rót cho mình một chén trà.

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái. Đã quá nửa đêm, chẳng lẽ hắn lại muốn tìm ra lời giải đáp? Bất quá nói ra cũng tốt, không cần tiếp tục dính líu tới hắn nữa.

“Đầu tiên, khi ta còn phán đoán độc trong cơ thể ngươi có phải là của Đông Doanh hay không, thì Bách Thụy đã kết luận trước, hắn còn nói đầy khó hiểu, sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng, có thể thấy được Bách Thụy đã muốn nói trước tính chất của độc được này. Ta hỏi ngài ấy có tìm đại phu nào xem qua chưa, hắn trả lời là có tìm đại phu trong vùng—theo lý mà nói, Dịch đại tướng quân là trọng thần của triều đình, gặp phải chuyện lớn như thế, sao lại chỉ thỉnh đại phu địa phương xem qua, thật vô lý hết sức.”

“Huống chi, tình hình khẩn cấp, phải bỏ cáo rỗng rãi để chiêu dụ danh y trong thiên hạ, làm sao lại chỉ đưa mật lệnh khẩn cấp đến một mình Vệ Đình Long ở kinh thành, lại vừa đứng díp, lúc ấy ta cũng ở một chỗ với Vệ đại tướng quân... Mặt khác, thời gian nhân sâm ngàn năm được chuyển tới Từ gia trang cũng quá trùng hợp, ngươi bị trúng độc, giải được lập tức được Từ gia trang thu mua, Bách Thụy còn chủ động báo ta biết là Từ gia trang có nữa, nói rõ ra là muốn ta làm giao liên (người đưa thư), cầm giải được đem về.”

Nàng xoay xoay cái chén trống không, đôi mắt sáng nhú lại, “Đây không phải quá coi thường Triệu Vô Ngôn ta sao?” Nàng tiếp tục rót trà, “Ta chỉ hoài nghi trong tuồng vui này Vệ đại tướng quân có chen một chân vào đóng vai phụ hay không?”

Dịch Dục Thiên cười ha ha, “Cho nên tuồng vui này, vai diễn thất bại duy nhất là Bách Thụy?”

Nàng xem xét liếc hắn một cái, “Cũng không hẳn vậy. Vào bên trong phủ, ta đã cảm thấy có chút kỳ quái, trong phủ không có một người nào, không có một nha hoàn đây tớ giả nào, cũng không thấy đến một vị nữ tử, chuyện này rất không bình thường! Sau khi ta tới Từ gia trang tra sách thuốc, đã chứng thật được nghi hoặc trong lòng—nhân sâm ngàn năm giải độc để lại di chứng là sắc dục (ham muốn tình dục) tăng cao, bên trong phủ trừ ta ra thì không có nữ nhân khác, cục diện này cũng được bố trí rất rõ ràng. Muốn lừa ta lên giường, cũng không đáng như vậy đâu! Ta càng xác định đây là trò lừa bịp có chủ đích.”

Nàng hợp ngum trà: “Chẳng qua, ta không biết ngươi làm thế nào, trong tình trạng ham muốn hừng hực mà vẫn không cần nữ tử khác, nếu ta không thể ra tay... Cho nên hẳn là ngươi đã nuốt thuốc gì, mới có thể gạt bỏ nữ tử khác.”

Vồ tay! Vồ tay! Rất đặc sắc!

Hắn nhìn nàng đầy tán thưởng, khoe miệng khê cười, “Không hổ danh là thiếu niên thần y Triệu Vô Ngôn, quả thực không lừa được nàng. Trong chuyện này Đình Long không hề biết gì, đừng nghĩ oan cho hắn.”

Nàng liếc mắt xem thường. Nàng sớm biết Vệ Đình Long không dự phần, nếu không, lấy cá tính hồ hạo lăm lăm lời của hắn, mọi việc đi đến nửa đường cũng sẽ bị nàng phát hiện, Dịch Dục Thiên sẽ không tiếp tục đùa được nữa.

“Thấy nàng giải được độc mà mấy ngày kia lại không tới Từ Vân uyển, ta chỉ biết mọi chuyện đã bị phát hiện...” Hắn vừa cười một chút, “Cho nên ta phải đích thân ra tay. Ta không phải nuốt thuốc gì, mà là...” Hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thích thú nhìn nàng.

Nàng nhú chặt mày liễu, muốn giằng tay hắn ra, nhưng hắn lại không buông.

Nàng đột nhiên hiểu ra: “Là tay của ta!”

Hắn lại lần nữa tán thưởng gật đầu. “Ngày đó, khi nàng rời đi, ta chà xát lên tay nàng một loại hương liệu của Đông Doanh, trước khi mất đi ý thức, ta tự mình thôi miên chỉ có thể nhận biết được hương vị này, cho nên những nữ nhân khác ta cũng không muốn.” Hắn xoa bóp bàn tay non mềm nhỏ bé của nàng.

“Khó trách Bách Thụy tìm ta trở về đêm đó, ngươi vừa thấy ta, đã nắm tay ta trước tiên.” Triệu Vô Ngôn nghĩ tới.

“Nếu Bách Thụy tìm không thấy ta, vậy ngươi làm sao lo liệu được?” Nàng lần nữa đẩy bàn tay sở sảng của hắn ra.

“Ta chỉ còn con đường chết.” Hắn nói thật nhẹ nhàng.

Nàng hung hăng, ác độc, tức giận trừng hắn!

“Lấy mạng ra đùa giỡn, ngươi cho rằng mình sống đủ lâu rồi sao?!” Nàng quát lên.

“Vi muốn gặp nàng một lần, cũng đáng lắm.” Hắn cười nhạt.

“Vô lại! Hạ lưu!” Nàng mắng.

“Ta thật sự là vậy.” Hắn thừa nhận.

“Chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện cớ này nữa?” Khuyên bảo đầy đạo đức.

“Không dám cam đoan.” Chơi riết thành nghiện nha!

“Ngươi!” Nam nhân thối!

“Hừ?” Tiểu bảo bối!

Có phải ở cùng một chỗ với tên Vệ Đình Long, cho nên miệng lưỡi đều trở nên trơn tru như hắc không? Triệu Vô Ngôn tức giận nghĩ.

“Ngươi bao nhiêu tuổi rồi, mà còn tùy hứng như vậy!”

“Cho nên mới cần nàng dạy đó.” Hắc vừa cười.

Triệu Vô Ngôn quay qua liếc hắc một cái, “Diễn tuồng xong rồi, ngươi còn ở đây làm gì?”

“Tìm nàng.”

“Để làm gì?”

“Làm thê tử của ta.”

“Thật xin lỗi, ta không có hứng thú.”

“Vô Ngôn, nàng đã nói nàng sẽ tha thứ cho ta. Cho chúng ta cơ hội bắt đầu một lần nữa, được không?”

“Không được.”

“Vì sao? Chẳng lẽ nàng còn không chịu tha thứ cho ta?” Mây kiếm của hắc nhíu lại.

“Không phải. Chỉ cần thôi tắt ánh nến, toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ, mở ra hai chân, cũng chẳng có gì khác biệt. Chẳng lẽ ta so với người khác lại có nhiều miệng hơn, nhiều bầu ngực hơn à?” Nàng tỳ người bên cửa sổ, nhìn ra bóng đêm tối mịt.

Hắc nhếch môi lên, gương mặt tuấn tú hiện lên tia căng thẳng.

“Muốn làm không phải không được, chỉ là ta có dụng ý muốn tiếp cận nàng... Thiên hạ có rất nhiều, rất nhiều nữ tử tham phú quý.”

“Yêu ngươi? Hừ! chẳng qua ta muốn viện cớ để bay lên làm phượng hoàng mà thôi!”

“Ngươi thấy đáng vẻ rên rỉ của ta ở dưới thân ngươi, thì cũng đủ biết ta là nữ tử dâm đẳng, sau này ta tuyệt đối không thể thủ tiết cho ngươi. Sau này ta sẽ lên vụng trộm với nam nhân khác, chỉ bằng hiện tại cắt đứt dứt khoát!”

Triệu Vô Ngôn xác nhận thật bình thường, dùng lời nói mà nhiều năm trước hắc đã tổn thương nàng, nói thật lưu loát. Sắc mặt Dịch Dục Thiên rất khó coi, môi mím chặt lại, nhìn bóng lưng nhỏ nhoi quay về phía hắc.

Hắc thực sự đã tổn thương nàng. Sau nhiều năm như vậy, nàng hoàn toàn nhớ rõ mỗi một câu hắc nói lúc ấy...

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng trở nên trầm tĩnh.

Mùa thu, ban đêm lạnh, Triệu Vô Ngôn chỉ mặc duy nhất chiếc áo mỏng, gió thổi qua khiến hai gò má của nàng ửng hồng, nàng chỉ rù mắt nhắm cánh, không nhúc nhích, để mặc cho làn hơi rét lạnh xâm nhập thẳng vào trong lòng. Năm đó hắc nói những lời này với nàng, tàn nhẫn xé nát tấm chân tình của nàng. Nàng không phải không hiểu được nội tâm sợ hãi của hắc, nhưng nếu thực sự đã yêu thương nàng, chỉ cần tìm nàng nói ra hết, chứ không phải liên tiếp đuổi lòng của nàng ra ngoài cửa.

Năm đó nàng khóc hàng đêm, khóc đến mức hai mắt sưng to, trông hệt như quả đào, cuối cùng nàng cũng rút ra được một kết luận—không biết quý trọng chân tình của nàng, thì việc gì nàng phải đau lòng vì hắc? Cho nên, nàng xóa bỏ hoàn toàn thân ảnh cao to ấy trong lòng mình.

Bởi vì nàng đã có thể bình tĩnh đối mặt với đoạn tình cảm lưu luyến đã qua, cho nên tường thuật lại lời nói tàn nhẫn năm đó, cũng không có lấy một tia ghen ngào, không có lấy một tia thương cảm, chỉ làm giống như đem chứng cứ nói ra mà thôi. Nàng cũng không muốn hắc gọi nàng là Vân nhi, bởi vì chuyện hôm qua đã qua rồi, giờ nàng là Triệu Vô Ngôn, chứ không phải Chiêu Vân Du năm đó.

Về điểm này, hắc biết rõ.

Đường cong trên khuôn mặt tuấn tú của Dịch Dục Thiên nhanh chóng thoáng qua nét run rẩy, khổ sở thật lâu mới lên tiếng. “Nàng không chịu tha thứ cho ta?”

Tỳ người bên cửa sổ, thân hình nhỏ xinh của Triệu Vô Ngôn đã sắp đông thành băng, xoay người lại, bình tĩnh nói: “Không, kể từ năm năm trước, ta cũng đã tha thứ cho ngươi.”

“Vậy tại sao nàng...” Hắc khó hiểu.

Sau đó, nàng đã tha thứ cho hắn, ở trong lòng nàng, hắn và những người khác đều như nhau, vì sao nàng phải trở về với hắn? Thử hỏi, nàng nhất định không thể cùng Trương Tam, Lý Tứ về nhà sao? Nàng hoàn toàn tha thứ cho hắn, quên chuyện hắn đã tổn thương nàng, cũng quên luôn quên luôn đoạn tình cảm lưu luyến kia, quên sạch sẽ.

Đáy mắt Dịch Dục Thiên chậm rãi hiện lên tia kinh hãi. “Không! Đừng nói với ta nàng đã quên hết đoạn tình trước kia!” Hai tay hắn bóp chặt bờ vai nhỏ xinh của nàng, “Hãy nói nàng vẫn còn yêu ta, vẫn còn quan tâm đến ta!” Hắn rống to, “Nàng đã từng nói sẽ yêu ta cả đời! Nàng phải yêu ta!”

Hắn siết chặt như muốn bóp nát bả vai nàng, Triệu Vô Ngôn vẫn cắn chặt hàm răng, chảy mồ hôi lạnh, không cho cổ họng bật ra tiếng đau, mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Dịch Dục Thiên thấy nàng như vậy, trong nháy mắt giống như người điên, điên cuồng hét lên. “Không! Không cho phép như vậy! Nàng yêu ta! Nàng hắn là yêu ta! Nàng cần phải yêu ta! Vô Ngôn—”

Nhưng Triệu Vô Ngôn vẫn trầm mặc nhìn hắn, không nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Núi non xa xăm vời vợi, nước biếc tươi đẹp, Triệu Vô Ngôn nghiêng người dựa vào chiếc ghế sang trọng, cử chỉ vô cùng quyền rũ. Nàng hóp một ngụm trà Vân Vụ của vùng Giang Tây Lư Sơn, bàn tay non mềm nhỏ bé định để chén trà sứ màu trắng xanh xuống, lập tức có nha hoàn đưa hai tay đỡ lấy, một nha hoàn khác nhanh chóng đưa khăn ra, mời nàng lau tay. Sau lưng ghế là một đám nha hoàn gia nô hầu hạ cẩn thận cung kính. Lúc này nàng giống như phu nhân trong phủ.

"Vô Ngôn, chúng ta chơi bài nhé, bài Tuyên Hòa được không?" Dịch Dục Thiên đang ngồi một bên.

"Đến khi nào người mới chịu thả ta?" Triệu Vô Ngôn nhìn hắn, ánh mắt sáng rực nhìn cảnh đẹp núi non.

"Vĩnh viễn không thả." Hắn thản nhiên nói, rất ư là tự tại, bàn tay to xoa xoa đi chuyển quân bài, tiếng rải bài vang lên không ngừng.

Kể từ sau buổi tối ngày đại náo khách điểm, Dịch Dục Thiên liền ép buộc Triệu Vô Ngôn đến ở tại biệt viện phủ Kiến Trữ, không cho phép nàng ra ngoài. Nàng cũng không ồn ào không ầm ĩ, sống cuộc sống yên tĩnh ở biệt viện tướng quân tráng lệ, để cho hắn nuôi nàng thành heo, cả ngày không phải là ăn thì chính là ngủ.

Triệu Vô Ngôn nằm nghiêng, làn váy lót mềm mại màu hồng nhạt làm nàng thoát nhìn mảnh mai động lòng người. Nàng nhắm mắt lại, không thèm trò chuyện.

"Vô Ngôn..." Dịch Dục Thiên rời chỗ ngồi bên giường, thấy dung nhan tuyệt mỹ của nàng thì cúi đầu thì thào.

Nàng vẫn nhắm mắt.

Hắn than nhẹ một tiếng, cúi đầu, ngậm lấy cánh môi mềm nhỏ nhắn mê người, vô cùng dịu dàng hôn lên môi nàng. Hắn tiến vào dò xét răng nàng, nhưng nàng không hề đáp lại.

Hắn cũng lơ đãng, tiếp tục xâm nhập hôn nàng, hôn dai dẳng, dùng lưỡi của hắn kích thích dẫn dụ nàng, bàn tay tách vạt áo nàng ra, chiếc áo màu hồng nhạt vị vén lên, đôi bầu ngực trắng nõn không tì vết hiện ra. Hắn hôn lên cần cổ thơm mát, lên xương quai xanh, rồi rẽ một đường đến đầu nhũ đỏ hồng, môi lưỡi lưu lại dấu vết mờ mờ trên da thịt nàng.

Bàn tay to lớn vén chiếc váy phía dưới lên, lộ ra phần cẳng chân tròn mịn, ngón tay chui vào mảnh váy che giữa hai chân... Nó bọc có mặt đều đỏ mặt cúi đầu, ai cũng không dám liếc mắt nhìn.

"Vô Ngôn..." Hắn khẽ gọi tên nàng.

"Dịch đại tướng quân, giấc Oa ven biển vẫn chưa quét sạch, buông thả dục vọng thế này không đáng đâu!" Cuối cùng Triệu Vô Ngôn lạnh lùng lên tiếng, trong giọng nói không có tí cảm xúc nào.

Câu nói này làm cho Dịch Dục Thiên hết sức thất vọng. Hắn vùi đầu vào hai bầu ngực nàng buồn rầu, lông mày nhíu chặt.

Vì sao nàng trở nên lãnh cảm thế này? Trước đây nàng không phải như vậy mà... Có vấn đề! Ánh mắt sắc sảo của hắn nhướng lên, hít mũi, ngửi thấy mùi

thơm bất thường trên người nàng ...

Nàng vừa mới uống trà? Địch Dục Thiên bèn cầm bình trà trên bàn gửi một cái, nháy mắt khuôn mặt tuấn tú sắc lạnh, băng giá phủ trùm. "Vô Ngôn! Nàng vừa bỏ cái gì vào bình?"

"Bình đó là ta uống, cái bình bên cạnh là Hoàng Sơn mao của ngươi." Nàng nghe hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

"Đừng làm bộ giả ngu lừa ta! Nói! Nàng đã trộn cái gì vào đây?" Hấn chớp cổ tay, trừng mắt nhìn nàng.

Nếu hấn đoán không sai, đó là... Trời ạ! Sao nàng lại có thể đối xử với cơ thể mình như vậy?!

Triệu Vô Ngôn quần áo xốc xếch nằm nghiêng trên giường, nở nụ cười lười biếng, thần nhiên đáp lại: "Thiên nữ thanh tâm tán."

Quả nhiên là Thiên nữ thanh tâm tán! Chết tiệt! Nàng sao lại đối xử với cơ thể của mình như vậy?! Khó trách đêm hôm đó, hấn phải sử dụng ám thị mới có thể kích thích được ham muốn của nàng.

Thiên nữ thanh tâm tán là một loại dược liệu tiêu bỏ dục vọng, nếu uống thường xuyên, thể chất sẽ chuyển sang âm lãnh, không còn ham muốn nam nữ, đến cuối cùng sẽ mất đi khả năng sinh sản, vĩnh viễn không thể mang thai.

Địch Dục Thiên trừng mắt nhìn nàng, tay hấn như gọng kiềm khóa trên cổ tay nàng, lực tay bất giác siết mạnh, suýt nữa bóp nát cổ tay mảnh khảnh của nàng.

"Đau nha, tướng quân." Triệu Vô Ngôn không thèm chú ý đến cặp mắt đen phủ đầy giông bão, liếc nhìn lên tiếng.

"Thiên nữ thanh tâm tán! Không ngờ nàng dám bỏ thứ thuốc này vào trong trà để uống?!" Hấn rống lên.

"Vì sao không dám? Thật sự uống ngon lắm mà." Nói xong nàng lại bưng bình với tay đến bên bàn định lấy trà uống.

Bàn tay to cứng như thép lướt qua, toàn bộ bình trà, chén trà, điểm tâm, khăn trải bàn đều bị hất xuống. Tất cả nô bộc sợ hãi, không dám gây ra tiếng động, sợ bị tướng quân tức giận ngút trời trút lên đầu bọn họ.

Hấn trừng mắt nhìn nàng, lực tay càng lúc càng mạnh, nàng cứng đầu không kêu đau thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đau đến rịn mồ hôi.

Bách Thụy đứng một bên thấy vẻ mặt Triệu Vô Ngôn không bình thường, hấp tấp lên tiếng, "Tướng quân! Xin nhẹ tay, Triệu đại phu là nữ nhi không chịu nổi sức lực của ngài."

"Nữ nhi? Nàng dám uống Thiên nữ thanh tâm tán, còn gọi là nữ nhi sao?!" Hấn nóng nảy gầm thét.

Mặt của đám hạ nhân lộ vẻ kinh hoàng, chỉ mong tìm tảng đá lớn nào đó mà ẩn núp.

"Đáng chết!" Hấn không chút thương xót kéo Triệu Vô Ngôn ngồi dậy, túm tay nàng kéo vào trong phòng. Đạp tung cửa phòng, Địch Dục Thiên ném nàng lên giường, hai tay chống nạnh, dữ tợn hỏi: "Bao lâu rồi?"

"Không mượn ngươi xen vào." Triệu Vô Ngôn xoa xoa cổ tay sưng đỏ. Hấn đứng là không nương tay... Ai da!

Địch Dục Thiên nghe vậy, lửa giận càng bốc lên cao. "Chuyện không liên quan đến ta? Vô Ngôn, nàng nói lại lần nữa xem." Giọng nói của hấn thật dịu, thật nhẹ, nhưng làm cho người ta nghe thấy cũng phải lạnh cứng cả người.

Triệu Vô Ngôn không nói lời nào, biết hấn đã giận lắm rồi. Tuy nàng không sợ vuốt râu hùm, chẳng qua thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Hôm qua Âu Dương Liệt gửi thư đến, cửa hàng Tô gia ở Hấp huyện có việc, cần nàng đi một chuyến, dường như rất khẩn cấp, nên nàng không muốn vào giờ phút quan trọng này còn phải hao tổn sức lực đi đối phó với tên nam nhân này.

"Không nói à?" Hấn tiến sát nàng, thân hình cao lớn chen lên giường, bàn tay bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. "Nàng nghĩ không nói là không có chuyện gì sao? Vô Ngôn, nói ta biết, nàng uống Thiên nữ thanh tâm tán bao lâu rồi?"

Ánh mắt Triệu Vô Ngôn lóe lên nhìn hấn, vung vung cổ tay sưng đỏ, bình tĩnh nói: "Hai năm."

Địch Dục Thiên nghe vậy, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt, cả thân người căng thẳng, lực tay lại tăng mạnh hơn, cũng không sợ bóp nát quai hàm yếu ớt của nàng, hung hăng quát: "Chết tiệt! Nàng có biết uống thứ đó liên tục ba năm thì cả đời sẽ không có thai, đối với chuyện nam nữ cũng hoàn toàn tắt dục hay không?! Nàng vì cái gì phải ngược đãi bản thân như thế? Vì cái gì?!"

"Ồ, nói vậy còn một năm à. Ta phải cố thêm một chút." Triệu Vô Ngôn cố ý nói nhỏ.

"Triệu Vô Ngôn!" Nam nhân khô khan tức đến cả người đều run rẩy, thân thể cao lớn như hổ đói nhanh chóng lao vào nàng, đặt nàng lên giường lớn.

"Ngươi đừng hòng lại dùng cùng một chiêu ám thị đó, ta sẽ không mắc lừa đâu! Buông ra!" Nàng không nhìn hấn, tránh không bị hấn thôi miên.

"Tại sao nàng phải uống loại thuốc quý quái đó? Tại sao?!" Hấn rống to.

"Bởi vì ta muốn du hí nhân gian, lại không muốn có thai. Làm như vậy ổn thỏa đôi đường, vừa không có con, vừa không cần phí sức tìm cha cho đứa bé... Đàn ông của ta nhiều lắm, tìm ra được cũng tốn công lắm." Nàng cố ý nói.

"Nàng có người đàn ông khác?!" Hắn càng thêm nổi giận.

"Chẳng lẽ những năm gần đây ngươi không có người đàn bà khác? Dịch Dục Thiên, dục vọng vốn là sự tồn tại hợp với trời đất, ta vì sao phải đè nén dục vọng của mình? Nhân sinh khổ đoản, mặc tình phóng túng thì nữ nhân mới có thể biết rõ hoan ái chi nhạc là thế nào. Khư khư với một nam nhân, nữ nhân cơ bản không có cơ hội so sánh, nên ta làm vậy là phải. Vệ Đình Long kia so với ngươi khá..."

"Câm mồm! Câm mồm! Vân nhi, đây không phải là thật! Nàng chỉ chọc tức ta! Nàng chính là không tha thứ cho ta..." Hắn giống như dã thú gào thét.

"Vệ Đình Long ở trên giường mang lại cho ta cực khoái. Nếu không có quân tình khẩn cấp..." Triệu Vô Ngôn liếc nhìn nói tiếp.

"Câm mồm!" Hắn điên tiết gầm lên giận dữ, bàn tay cùng lúc hạ xuống, giáng cho nàng một bạt tai!

Hai mắt hắn vẫn đỏ, trông như dã thú bị chọc tức.

Mái tóc dài đen nhánh mượt mà của nàng bung ra.

Thời gian ngưng đọng trong tích tắc, trong phòng lạnh như tờ làm người khác ngạt thở.

Triệu Vô Ngôn xoa nhẹ gò má sưng tấy, cắn chặt răng, không để nước mắt rơi xuống. "Đánh nữ nhi mà coi là anh hùng hảo hán ư!"

Dịch Dục Thiên ngây dại. Sao hắn lại tát nữ nhân yêu mà mình yêu thương nhất?!

"Vô Ngôn, ta không phải cố ý! Ta chỉ... Nàng không nên... Ta..." Hắn không biết mình đang nói gì. Hắn không phải muốn tổn thương nàng, chỉ là trong nháy mắt dường như có một bàn tay bóp nghẹt tim hắn, làm hắn không thở nổi.

"Ngươi cho là như vậy có thể bức ta phục tùng sao? Nói cho ngươi biết, thân thể của ta là của ta, ta yêu ai cũng là chuyện của ta, ngươi đừng tưởng ngươi từng chạm vào ta, ta sẽ nghe lời ngươi!" Nàng đẩy mạnh hắn ra, bước xuống giường, cầm lấy xiêm y mặc lại lên người.

"Vệ Đình Long so với ngươi còn tốt hơn nhiều, ít ra hắn còn dịu dàng! Ít ra hắn không đánh nữ nhân! Ít ra hắn không ép buộc ta khuất phục! Ít ra hắn là một nam nhân bình thường, sẽ không giờ thủ đoạn hèn hạ!" Nàng giận dữ quay qua hắn gào lên.

"Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!" Dịch Dục Thiên nổi giận điên cuồng gào thét, hai mắt đỏ ngầu.

"Nói cho ngươi biết, ta vĩnh viễn sẽ không khuất phục dưới uy quyền của ngươi!" Nàng cắn hận nói xong, xoay gót, quay đầu bước đi.

Dịch Dục Thiên đờ đẫn ngồi bệt bên giường, miệng thì thảo tự nói, "Vì sao nàng không phục tùng ta? Vì sao... Chỉ cần nàng thuận theo ta, không phải sẽ không chết sao..." A! Cảm giác đau đớn nghẹt tim lại đến nữa. Hắn... Hắn đang làm gì? Hắn là ai? Tại sao bị trói chặt hai tay... Đau! Đau vì roi quất... Á a a... Ký ức hỗn loạn như tầng tầng lớp lớp ùa về, hắn đau đầu kinh khủng!

Triệu Vô Ngôn không phát hiện hắn bất thường, cảm tức hướng cửa phòng bước ra, định mở cửa phòng, cánh cửa bị hai bàn tay đóng ập trở lại.

"Tại sao nàng không chịu ngoan ngoãn, không chịu khuất phục? Đừng chết..." Miệng hắn vẫn lầm bầm, cơn đau đầu làm hai mắt hắn hiện lên ánh đỏ, ánh mắt mờ hồ không có trọng tâm.

"Dịch Dục Thiên, ta có chuyện quan trọng, không rảnh chơi với ngươi. Tránh ra!" Nàng rít khe.

"Sao lại ngang bướng với ta? Thuận theo ta, nàng sẽ không phải chết... Diễm nhi..." Mắt hắn đã rời hạ giọng.

"Dịch Dục Thiên! Ta là Triệu Vô Ngôn, đừng đem tên những người bạn chung giường với ngươi gán ghép lung tung cho ta! Buông tay! Ta phải đi khỏi đây!" Triệu Vô Ngôn tức giận không nhìn hắn, một lòng chỉ muốn chạy đi.

"Không... Ta vĩnh viễn sẽ không buông tay! Ta sẽ không để nàng rời khỏi ta... Diễm nhi, nàng dám chống lại ta, con trai nàng nhất định phải trả giá thật nhiều... Ta không cố ý! Đừng chết mà..." Đầu hắn đau quá! Giống như có gì đó siết chặt đầu hắn...

"Dịch Dục Thiên, ta là Triệu Vô Ngôn, không phải Diễm nhi! Nghe thấy không? Ngươi mau tránh ra!" Nàng đưa tay định đẩy hắn ra.

"Rời đi? Không, không được! Bất cứ kẻ nào từ dưới thân Tĩnh Hải đại tướng quân ta cũng không được chạy trốn, không được chống đối ta! Nàng cũng vậy!"

Hai cánh tay sắt siết ngang eo chặn nàng lại, ném nàng lên giường.

"Ngươi làm gì?!" Triệu Vô Ngôn nổi giận. Hắn không biết thương hương tiếc ngọc là gì, làm nàng đau chết mất!

Lúc này Dịch Dục Thiên u ám như ma quỷ, miệng không ngừng lầm bầm mấy câu khó hiểu, người cứng ngắc máy móc làm vài động tác, nhanh chóng

gọn gàng đè ép nữ tử trên giường.

"Địch Dục Thiên, không được cời y phục của ta! Ta nói rồi, ngươi không có quyền làm vậy với ta! Còn ta, ta không phải tên Diễm nhi chết tiệt gì hết, ta tên Triệu Vô Ngôn! Buông ra!" Cái tên này nói đi nói lại sao không lọt tai vậy nè?!

Địch Dục Thiên từ phía sau khóa cứng tay nàng, nàng vùng chân đá một cái, bị hấn né được. Nàng nửa quỳ muốn đứng lên, vừa xoay eo, vừa đá xoáy ra sau nhanh như gió, hấn như con mèo nhẹ nhàng tránh thoát, rồi thuận đà từ ông tay áo rút ra một sợi tơ màu trắng bạc, vòng một vòng dễ dàng buộc nó vào cổ tay gầy yếu của nàng.

"Địch Dục Thiên, ngươi làm gì vậy?!" Triệu Vô Ngôn cắn răng gặm nhẹ, muốn thoát khỏi sợi tơ cột trên cổ tay, nhưng càng gầy dựa càng bị trói chặt, cổ tay nàng giống như bị siết thành từng đoạn.

"Đừng gầy dựa... Đây là Thiên Tâm Ti do phủ Nghiễm Châu tiến cống, càng gầy dựa nó càng siết chặt..." Hấn lo đĩnh lĩnh bẩm "Diễm nhi... Nhìn con nàng xem, nó và nàng thật giống nhau, không ngoan ngoãn hầu hạ ta... Ta sẽ cho nó trả giá..."

"Địch Dục Thiên, ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Mau thả ta ra!" Triệu Vô Ngôn bị đè nằm sấp trên nệm giường, quần áo trên người đã bị xé rách. Trên thân không còn một mảnh, hai tay bị trói, nàng cảm thấy thật vô cùng nhục nhã.

Đồ hạ lưu! Lại đem thứ bằng môn tả đạo đi hành hạ nữ nhân! Đê tiện! Trong lòng nàng chửi rủa Địch Dục Thiên, trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Hấn nâng mông nàng lên cao, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười kì dị. "Diễm nhi, con nàng so với nàng càng mê người... Hôm nay ta sẽ dạy nó cách hầu hạ nam nhân như thế nào..."

Triệu Vô Ngôn lúc này mới phát giác hấn không bình thường. Nàng rõ ràng là nữ, sao như lời Địch Dục Thiên nói từ nãy đến giờ lại bảo nàng là nam tử?

Nàng khó nhọc quay đầu nhìn hấn, mắt hấn thất thần rồi, rục rịch hạ lưng, trên khuôn mặt tuấn mã có vẻ hoảng hốt... Không tốt! Sự tình không hợp lí!

"Dục Thiên, đừng vậy mà. Chúng ta từ từ nói chuyện, trước tiên ngươi cời trói cho ta..." Nàng buông giọng êm ái.

"Không, ta cời trói xong, nàng chạy trốn ngay, chạy lên tới trên trời... Không được..." Hấn hôn lên cặp mông trắng mịn đẹp đẽ của nàng.

"Dục Thiên, ngươi thả ta ra trước, như vậy ta... ta rất không thoải mái..." Triệu Vô Ngôn vẫn nằm sấp trên nệm giường.

"Không thoải mái? A, đúng rồi, con là nam. Ngoan, đừng sợ... Phụ thân sẽ bồi cho con Mị Ngọc cao, như vậy con sẽ không đau..." Nói xong, hấn từ ngón kéo nhỏ bên giường lấy ra một cái lọ nhỏ, xoay qua mở nút lọ, lấy chất lỏng thơm ngát nhón tròn bôi lên đóa hoa hé mở cùng huyết khẩu nơi mông nàng...

"Dục Thiên, ngươi đang nói gì vậy?! Ta là Triệu Vô Ngôn, là nữ mà! Ngươi không được làm càn!" Triệu Vô Ngôn bị dọa đến kinh sợ! Đây là chuyện gì? Địch Dục Thiên dường như thay đổi hành người khác, nói những lời nàng nghe không hiểu, hơn nữa dường như là nói với một ai khác.

"Dục nhi ngoan, phụ thân biết con muốn làm nữ nhi. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của con xem, thật giống như đúc mẫu thân con... Mẫu thân con không ngoan, trốn lên trời rồi, con sẽ không trốn, con là của ta... Con sẽ vì ta trở thành nữ nhi, hôm nay phụ thân sẽ biến con thành nữ nhi... Dục nhi xinh đẹp..." Địch Dục Thiên bệnh hoạn nói xong, hai tròng mắt cuồng loạn.

"Không! Dục Thiên! Không được như vậy... Ta là Triệu Vô Ngôn mà!" Triệu Vô Ngôn nghe lời nói rì rầm của hấn xong, nổi hoảng sợ từ đáy lòng dấy lên, đan vào nhau thành một tấm lưới to lớn, ngất hết toàn bộ suy nghĩ của nàng.

Nàng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra! Hấn đã phải chịu đựng sự quan hệ biến thái bất thường của phụ thân hấn đối với hấn..

"Á--" Hấn thô bạo đẩy vào cơ thể hoàn toàn chưa được chuẩn bị sẵn sàng của nàng, con đau xé toạc các giác quan nhạy cảm của nàng, con đau bị kéo căng khiến nàng không chịu nổi giữa đầu thét chói tai.

"Không! Đừng làm vậy!" Toàn thân nàng đều bị xé đôi, nàng gầy dựa, nhưng hai tay đều bị trói, hai bên hông bị bàn tay cứng như thép của hấn giữ chặt.

"A a! Đừng--" Nàng cắn chặt răng, không để nước mắt chảy xuống.

Đau! Đau quá! Cơ thể hấn đau, lòng nàng cũng đau, vì hấn mà đau lòng... Hấn lại bị phụ thân coi như thể thân cho mẹ hấn, ở trên giường làm nhục hấn, xâm phạm hấn, bị biến thành công cụ tiết dục...

"Diễm nhi, nhìn thấy không? Đây là kết quả của việc nàng không thuận theo ta... Con trai nàng phải trả giá thật nhiều cho phản kháng của nàng! Đừng tưởng rằng nàng đã chết là không còn chuyện gì... Hahaha! Dục Thiên, tiếp tục kêu lớn nữa đi! Khiến Diễm nhi trên trời có linh thiêng cũng không được yên lòng! Hahaha..." Hấn vừa điên cuồng hét lớn, vừa điên cuồng đâm vào, thẳng tay không lưu tình! Hấn thậm chí còn cố ý làm đau người dưới thân, khiến nàng không kiềm nổi tiếng thét chói tai!

"Dừng tay! A..." Triệu Vô Ngôn rốt cục khóc la thành tiếng, vì thân thể đau đớn, cũng vì tận đáy lòng đau thay cho hấn.

Ông trời ơi! Trước kia hấn phải sống cuộc sống gì vậy?!

Nàng khóc, đầu óc, giác quan bị hủy hoại đến cực hạn, làm nàng kêu khóc khản cả giọng.

"Đừng! Buông ra... Dục Thiên, là ta! Ta là Triệu Vô Ngôn! Là Vân nhi mà..." Nàng giãy dụa, sợi tơ bạc trên cổ tay ấn vào da thịt, làm nàng rên rỉ đau đớn.

"Nàng không ngoan! Nàng ở trên giường tên là Diễm nhi, không phải Vân nhi, hiểu chưa? Diễm nhi..." Khóe miệng nam nhân xinh đẹp lạnh lùng hiện ra vẻ tươi cười quỷ quái.

"Không... Đừng mà..." Triệu Vô Ngôn lắc đầu lia lịa, muốn thoát khỏi sự hành hạ đau đớn này. Nàng chưa từng nghĩ đến hẳn có thể đối xử thế này với nàng, nước mắt giống như sợi dây trần châu bị bứt đứt, rơi rớt trên tấm đệm thêu tinh xảo, nhưng không làm nam nhân bừng tỉnh.

"Hừ? Nàng không nghe lời? Mẹ con nàng thật giống nhau, tính tình đều bướng bỉnh... Được! Hôm nay nếu ta không bắt nàng khuất phục dưới thân, ta không gọi là Tinh Hải tướng quân nữa!"

Hai tròng mắt hẳn đỏ rực, bất chấp tiếng khóc lóc đau đớn của người bị đè dưới thân, sắc mặt nàng tái nhợt, chỉ có thể nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt răng, mặc cho nước mắt rơi lã chã.

Triệu Vô Ngôn theo tiếng lẩm bẩm không đầu không đuôi của hẳn, thì hiểu Dịch Dục Thiên bây giờ đang hóa thân thành phụ thân hẳn, nàng còn biết hồi còn bé phụ thân hẳn đối với hẳn thế nào, hẳn liền đối với nàng thế ấy, nàng kêu khản cổ cũng vô dụng, đó là con ác mộng tiềm ẩn sâu tận đáy lòng hẳn, một khi bị tác động bên ngoài thúc đẩy, thì không thể dễ dàng khống chế được. Dịch Dục Thiên hiện giờ bị lún sâu vào hồi ức bị thâm đã qua, có gọi cũng không tỉnh, nàng chỉ còn biết cắn môi, rồi lệ chịu đựng.

Có điều nàng không nghĩ đến phải chịu cảnh bị xúc phạm thể nhân thể này... Thân thể nàng hoàn toàn bị xem như công cụ tiết dục, cả trong lẫn ngoài không bỏ sót chỗ nào.

Mấy lần nàng không chịu đựng nổi đối xử thô bạo của hẳn đau đến ngất đi, hẳn liền đem lọ thuốc xông cho nàng tỉnh lại, tiếp tục giày vò nàng, lăm nhục nàng.

Hắn dường như không bao giờ thỏa mãn thú tính, trên người nàng hết lần này đến lần khác lỏng lẻo thỏa mãn dục vọng sâu không thấy đáy, dùng cách thức kì dị nhất, điên cuồng nhất lăm nhục thân thể nàng, khiến nàng lần đầu tiên ở trên giường có ý nghĩ sống không bằng chết.

Màn đêm buông xuống, thân thể Triệu Vô Ngôn khắp nơi đều là vết trói, dấu đỏ dấu bầm xen lẫn nhau, khóe miệng sưng đỏ, mắt trong đui bị thương nghiêm trọng, còn thêm những vết máu lớn, trên tấm lưng thon có những vết roi mảnh, chất lỏng màu trắng đục của nam nhân sau khi thỏa mãn trút ra đầy trên người, giữa hai chân, giữa ngực, hai mông, thậm chí cả trên khóe miệng đều có...

Nàng bị xâm phạm một cách tàn bạo! Hoàn toàn, triệt để không chút lưu tình!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Ngươi đã không hiểu chân tình của ta. Ta cần gì phải đau lòng vì ngươi?

Cho nên ta quyết định.

Xóa sạch hoàn toàn hình bóng ngươi trong trái tim ta. ....

Vào giữa ngày, mảng sân hoa lệ thật im lặng, trong lúc đó nhóm tỷ nữ nô bộc đi băng qua phòng ngủ chủ rất nhanh, cũng không ai nói chuyện với nhau, mọi người yên lặng làm việc của mình.

Dịch Dục Thiên ngồi ở mép giường thất thần nhìn dáng vẻ yêu kiều đang nằm ngủ mê mết trên giường. Thật ra hẳn làm sao vậy? Sao lại có thể biến nữ nhân mình yêu thích thành ra bộ dạng như thế? Đối với chuyện tối qua, hẳn không hề có một chút ấn tượng nào, chỉ nhớ rõ nàng không ngừng gào thét đến chói tai, tiếng kêu thảm thiết kia xé rách trái tim hẳn, nhưng hẳn tìm không thấy nàng ở đâu... Sau khi tỉnh lại, hẳn chỉ thấy nàng bị lăm nhục, cả người toàn thương tích, không nhúc nhích nổi, nằm sấp trên giường.

"Vô Ngôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Khuôn mặt tuần tú của hẳn thống khổ nhăn nhó.

"Tướng quân, hãy giao Triệu đại phụ cho nhóm tỷ nữ chăm sóc đi. Ngài cần nghỉ ngơi." Bách Thụy lo lắng nói.

"Không, ta ở chỗ này cùng Vô Ngôn, ngươi lui xuống trước đi." Hẳn nhìn người trên giường còn chưa tỉnh lại.

Bách Thụy còn muốn nói gì nữa, nhưng cũng vẫn lui xuống, để lại một mình Dịch Dục Thiên trong phòng.

Đèn lồng vừa mới thấp lên, trên giường truyền đến thanh âm rên rỉ. “Nước...”

Lập tức có nước rót vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Nàng liếm ướt cánh môi, rên rỉ thành tiếng.

“Còn muốn uống nước sao? Vô Ngôn.” Giọng nói của Dịch Dục Thiên vang lên bên tai nàng.

Nàng hơi mệt mỏi lắc đầu.

Bàn tay to của nam nhân khẽ vuốt cái trán láng mịn của nàng—hắn không dám đụng vào chỗ khác trên người nàng, bởi vì những chỗ khác đều có thoa thuốc trị thương.

“Có đau không?” Giọng điệu của hắn rõ ràng chứa đựng một tia ghen ngào.

Triệu Vô Ngôn cố gắng mở mí mắt nặng như chì ra, mắt của nàng đau đớn khô khốc, con ngươi xinh đẹp nhìn vào vẻ mặt hối hận mày kiếm nhíu lại của nam nhân phía trước, bàn tay nhỏ bé vô lực giơ lên, dấu vết trời sưng đỏ khó coi kia thật đáng kinh hãi. Bàn tay nhỏ bé khẽ vỗ về khuôn mặt tuần tú của hắn, dùng thanh âm suy yếu mà nói: “Ngươi đau, ta cũng đau.”

“Vô Ngôn!” Nam nhân khòe mắt ướt ướt, cầm tay nàng, áp sát vào mặt mình. “Vô Ngôn... Ta không biết sao ta lại thế này, tôi qua sau khi ta tức giận liền... Nên cái gì cũng không nhớ được...” Hắn ghen ngào, nói không thành câu.

“Không cần nói...” Nàng dùng giọng nói suy yếu an ủi hắn, giống như vận dụng một chút khí lực để nói chuyện cũng khiến tim phổi bị đau.

“Vô Ngôn, ta yêu nàng! Ta không phải cố ý, ta... Ông trời ơi, ta thật đáng chết! Ta sao lại có thể tổn thương nàng như vậy!” Hắn thống khổ khê khêu.

“Dục Thiên... Để ta tịnh dưỡng vài ngày sẽ khỏe lên thôi... Chờ ta khỏe hẳn... Chúng ta có thật nhiều chuyện muốn nói...” Triệu Vô Ngôn cố gắng nói xong, lại cảm thấy đầu óc choáng váng.

Địch Dục Thiên vội vàng thả lại tay nàng vào trong cái chăn bằng gấm, sau đó đắp chăn lại cho nàng cẩn thận. “Được, ta không nói. Chờ nàng khỏe hẳn, chúng ta có thật nhiều lời muốn nói...” Hắn vuốt ve mái tóc của nàng, hít sâu một hơi, không để cho mình sụp đổ.

Triệu Vô Ngôn suy yếu hạ khòe miệng, lại nhắm mắt lần nữa, chìm vào mộng đẹp.

Những ngày tiếp theo, bọn hạ nhân bốc thuốc theo phương thuốc mà Triệu Vô Ngôn kê ra, một ngày ba lần, do đích thân Địch Dục Thiên đút thuốc.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của mọi người, sức khỏe Triệu Vô Ngôn dần dần bình phục. Nhưng tổn thương trong lòng...

Triệu Vô Ngôn tự nghĩ có thể thông cảm cho sự hung ác Địch Dục Thiên đêm đó, cũng có thể tha thứ cho hắn, dù sao hắn cũng không phải cố ý, hắn chỉ là kích động do bị người mà mình yêu thương rời khỏi, khiến cho quá khứ bị phụ thân chà đạp lúc còn bé tái hiện lại. Chỉ là lúc đó hắn trở nên hung bạo hơn, còn nàng lại là người xui xẻo bị hại.

Thân thể tổn thương có thể dễ dàng chữa khỏi, nhưng còn tổn thương trong lòng thì sao? Triệu Vô Ngôn thẳng thắn thừa nhận trong lòng mình quả thật có chút không thoải mái, nhưng nàng đủ kiên cường, không đến mức phải sợ hãi tình cảnh này. Nhưng điều nàng lo lắng chính là bị đối đãi thô bạo trên giường như vậy, cảm xúc sợ hãi tiềm ẩn sâu bên trong, tích lũy từ từ qua năm này tháng nọ, sẽ khiến tâm lý dần dần biến đổi, chính mình cũng không phát giác ra, đó mới thật sự nguy hiểm.

Không được, là một vị đại phu, quan trọng nhất là thân thể và tâm lý phải cân bằng. Mặc kệ trong lòng có bị thương tổn hay không, nàng trước hết phải trị liệu cho mình, phòng ngừa không để hậu quả xấu xảy ra. Trị cho chính mình trước, rồi sẽ giúp Dịch Dục Thiên sau.

Nghĩ đến hắn... Ai, vấn đề của hắn thật nghiêm trọng, không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết. Nếu làm không tốt, cả đời hắn đều bị bóng ma tâm lý đè nặng trên lưng.

Triệu Vô Ngôn ngồi trên ghế dựa lớn có nệm êm, mắt đẹp rủ xuống, suy nghĩ phải trị liệu tổn thương trong lòng mình như thế nào.

Tìm Dục Thiên cùng nhau bàn luận? Không được, vấn đề rắc rối của hắn ngay cả chính hắn cũng còn không phát giác ra, tìm hắn bàn luận chỉ vô dụng thôi.

Tìm đại phu khác? Trong khoảng thời gian ngắn, ở phủ Kiến Ninh nàng cũng tìm không thấy một vị đại phu nào mà nàng quen biết.

Tìm người bạn tốt thanh mai trúc mã Nguyễn Túy Tuyết? Nàng ở kinh thành, xa quá.

Làm sao bây giờ?

Vậy đành phải dựa vào chính mình thôi. Dùng giấy viết ra phương thức bàn luận. Trước kia cha từng nói cho nàng biết biện pháp này. Cha là danh y của Giang Nam, hiểu biết rất nhiều chuyện, chẳng qua lão nhân gia đã đi vân du tứ hải (ngao du tứ phương), hiện tại cũng không biết người ở nơi nào.

Triệu Vô Ngôn nhớ tới người cha hòa nhã dễ gần, không khỏi nở nụ cười. Từ nhỏ cha đã dạy nàng y thuật, là sự phụ đầu tiên của nàng, nhưng ông rất yêu thương thể tử, cho nên sớm đem nữ nhi quảng ra giảng hồ để rèn luyện, mang theo thể tử đi ngao du tứ hải. Mẹ ruột của nàng xuất thân từ thế gia (nhà làm quan) ở Tô Châu, rất yêu thương nàng, vây quanh bên nàng còn có người bạn tốt thanh mai trúc mã... Nếu so sánh với Địch Dục Thiên, nàng thật may mắn.

Hiện tại, thay vì nói nàng đồng cảm với hắn, không bằng nói nàng từ đáy lòng thương tiếc hắn. Đã trưởng thành như vậy, mà vẫn không thể thoát khỏi bóng ma của phụ thân hắn... Ai!

“Vô Ngôn.” Tiếng người đến.

Nàng ngược mắt nhìn nam nhân tuấn mị cao ngất đi về phía mình, đáy mắt lộ vẻ thân thiết.

“Trong người có khỏe không?” Hắn yêu thương sờ sờ đầu nàng.

“Khá hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi. Nàng dùng điểm tâm này trước đi, buổi tối ta dẫn dò đầu bếp chưng chút đồ bổ, nàng ăn nhiều chút, thân thể mới có thể mau khỏe.” Tay hắn vừa nhắc lên thì tay nữ tử đi theo phía sau đem một mâm bánh ngọt đẹp mắt trình lên trước mặt Triệu Vô Ngôn.

Hắn cẩn thận nhìn nàng, khỏe miệng sưng đỏ mờ dần, khuôn mặt nhỏ nhắn lại khôi phục vẻ xinh đẹp ban đầu. May mắn là hắn không lấy dao động vào mặt của nàng, nếu không... Thân người cao lớn của hắn run lên một cái.

“Làm sao vậy?” Nhìn vào món điểm tâm đẹp mắt bày ra trên bàn, nàng chọn miếng bánh đậu xanh, khẽ cắn một cái.

“Vô Ngôn...” Hắn khẽ vuốt hai má non mềm của nàng, áy náy hiện ra trong mắt. “Tha thứ cho ta, ta thật sự không hiểu được đã xảy ra chuyện gì... Ta không phải cố ý muốn đa thương nàng...”

Triệu Vô Ngôn hơi cúi mặt, nhắm nháp miếng bánh đậu xanh trong miệng, không hề đáp lại.

“Vô Ngôn...” Hắn thực sự sợ nàng sẽ không bao giờ để ý đến hắn nữa, dù sao hắn luôn gây tổn thương cho nàng. Tuy rằng hắn không có ký ức đêm hôm đó, nhưng cả đêm hắn nghe thấy nàng hét chói tai đến thể thảm. Mãi đến khi ánh mặt trời làm cho mắt hắn đau đớn, dường như hắn mới bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hắn phát hiện nàng ngất ở trên giường, giống con rối bị đùa giỡn hung bạo, không hề nhúc nhích.

Nhìn thấy vết máu giữa háng mình, hắn biết là hắn làm, hắn chà đạp, giày vò nàng...

Hắn yêu nàng! Vì sao lại tổn thương nàng lần nữa? Chỉ xin nàng hãy cho...hắn một cơ hội nữa, không cần bỏ hắn đi xa...

Triệu Vô Ngôn nuốt xuống điểm tâm trong miệng, hớp một ngụm trà mà hắn đưa tới, dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh hỏi: “Mẫu thân ngoại tử tên là Diễm nhi?” Nàng giả vờ lơ đãng hỏi.

“Ừ.” Địch Dục Thiên gật gật đầu. “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Không có gì, chỉ đang nghĩ loại nữ tử nào đã thai nghén ra một nam tử cao to tuấn tú như ngoại tử thôi.” Nàng rũ mắt cười nhẹ, không nhìn thẳng hắn, không muốn cho hắn có cảm giác áp bức.

“Vô Ngôn...nàng tha thứ cho ta đi.” Hắn còn lo lắng.

“Dục Thiên, ngoại tử là đại tướng quân quyền khuynh thiên hạ, muốn có nữ tử nào mà không được, sao chỉ nhắm duy nhất một mình ta?” Nàng thờ dãi nói.

“Vô Ngôn, từ đầu ta đã nói, cả đời này ta chỉ yêu mình nàng. Chuyện trước kia là ta không đúng, chuyện bây giờ cũng là ta không đúng, ta làm rất nhiều chuyện sai trái, ngu xuẩn, nhưng ta không phải là nam nhân ngu ngốc, ta biết ta muốn cái gì, ta yêu cái gì...Ta chỉ muốn nàng, chỉ yêu nàng.” Hắn nắm tay nàng, nói một cách nghiêm túc.

“Nếu tương lai ta làm một chuyện khiến ngoại tử rất khó bỏ qua, ngoại tử còn có thể yêu ta sao?” Nàng chỉ là thuận theo lời nói của hắn. Tình cảm nàng đối với hắn đã sớm phai nhạt.

“Đương nhiên. Bất luận trong tương lai nàng có làm chuyện gì đối với ta, cũng không bằng ta làm tổn thương nàng. Việc này mà nàng cũng có thể tha thứ cho ta, nếu ta vì một chuyện mà không yêu nàng, ta đây thật sự không bằng heo chó.” Hắn khẽ hôn lên bàn tay nhỏ bé của nàng.

Triệu Vô Ngôn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt nghiêm túc của hắn, một lát sau, cánh môi đỏ tươi nở nụ cười, vươn hai tay đến chỗ hắn.

Thân thể Địch Dục Thiên chấn động. “Vô Ngôn! Bảo bối của ta...” Hắn kích động ôm lấy nàng, vùi đầu vào cái cổ thơm tho của nàng, giọng nói có chút run rẩy.

“Dục Thiên, đừng quên lời nói hôm nay của chàng.” Không thể tiếp tục trì hoãn chuyển đi tới Hấp huyện nữa.

“Sẽ không, ta sẽ không quên lời nói hôm nay. Vô Ngôn, ta sẽ vĩnh viễn yêu nàng! Vĩnh viễn!” Cảm tạ ông trời, nàng nguyện ý cho hắn một cơ hội! Hắn nhất định phải thật yêu thương nàng, vĩnh viễn không tổn thương nàng, nâng niu nàng trong lòng bàn tay, sẽ không còn để nàng phải chịu chút xú uất ức

nào!

“Vô Ngôn, chúng ta hãy vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vĩnh viễn không xa rời nhau...” Hấn khẽ thì thầm, lời thề vĩnh hằng phả vào cánh môi đỏ thắm của nàng. Hấn kích động, khiến toàn thân đều run rẩy, trong lòng thầm thề tuyệt không tiếp tục thương tổn nàng, tuyệt sẽ không rời bỏ nàng, hai người bọn họ sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, đời đời kiếp kiếp, cũng không chia ly...

Hôm sau, không thấy Triệu Vô Ngôn.

Triệu Vô Ngôn lặng lẽ rời khỏi biệt viện hoa lệ, ngồi xe ngựa xuất phát tới phủ Kiến Ninh, tính toán phải đi qua phủ Cù Châu, phủ Nghiêm Châu, cuối cùng mới tới Hấp huyện. Xem Âu Dương Liệt đã nói trên thư, có liên quan đến một đôi phu thê hạnh phúc cả đời, nàng cũng mặc kệ Dịch Dục Thiên kia. Nàng biết hấn sẽ đuổi theo, chỉ là phải mất một ít thời gian... Cũng tốt, đề chuyện của hai người lãng dịu bớt, tránh cho tình cảm quá mức mãnh liệt, đối với bọn họ cũng không tốt.

Dọc đường đi, ban ngày Triệu Vô Ngôn đều không ngừng tự hỏi làm thế nào giải quyết vấn đề của Dịch Dục Thiên, buổi tối tạm nghỉ ở khách điểm, mới trị liệu cho mình.

Đêm nay nàng chọn trú chân trong một gian phòng sạch sẽ ở khách điểm tại phủ Cù Châu, sau khi tắm rửa xong, nàng lấy giấy bút, bắt đầu điều trị tâm lý cho chính mình về chuyện trải qua trong đêm tàn bạo kia. Nàng tĩnh tâm lại, bày ra những vấn đề đã viết trong mấy ngày nay lên bàn lớn—một bên là câu hỏi, bên kia là đáp án.

Cảm giác đối với Dịch Dục Thiên?

Cảm giác đối với hấn hiện tại và cảm giác đối với hấn bảy năm trước đây có gì khác biệt?

Đối với chuyện xảy ra đêm đó, bị đối đãi thô bạo, trong lòng có cảm giác gì? Sẽ tha thứ cho hấn sao?

Trên bàn bày ra hàng chục câu hỏi. Triệu Vô Ngôn nhìn vào những điểm quan trọng của việc điều trị trước đó, tiện tay dùng bút viết xuống những điểm quan trọng cần được điều trị trong đêm đó.

Vì sao lại tha thứ cho những việc làm trong đêm hôm đó của hấn?

Bởi vì hấn không phải tự nguyện muốn tổn thương ta...

Triệu Vô Ngôn viết rất nhanh, không rảnh tự hỏi. Bởi vì nàng biết, viết ra gì đó theo bản năng mới chính là ý nghĩ chân thật sâu thẳm trong lòng mình.

Bởi vì khi còn bé, hấn bị phụ thân biến thành thể thân của mẫu thân, bị gièm pha vì trở thành đối tượng bị tiết dục (trút dục vọng), đã bị tổn thương quá sâu đậm, cho nên đối với quan hệ thân mật hấn có một loại sợ hãi, dùng cách thương tổn người khác mới tiêu trừ đi cảm giác không xác định ẩn sâu trong lòng mình, bảy năm trước ta đã phát hiện ra.

Khi đó tuy rằng vẻ bề ngoài của hấn rất xinh đẹp tao nhã, nhưng tận sâu trong tâm khảm tựa như không thể kiểm soát được cơn ác mộng, dường như có người khác bắt buộc hấn làm chuyện gì, cho nên ta bắt đầu tiếp cận hấn là do muốn giúp đỡ hấn, chữa trị cho hấn. Ta là đại phu, không thể trơ mắt đứng nhìn người khác thống khổ, nhưng không ngờ bản thân bị trầm luân ở giữa, yêu hấn mất rồi. Bởi vì thương hấn, cho nên ta tha thứ cho hấn. Đúng vậy, cho tới bây giờ, ta vẫn thương hấn như xưa...

Triệu Vô Ngôn đột nhiên ngừng bút!.

Nàng mở to mắt, nhìn xuống những gì mà chính mình đã viết!

Làm sao có thể?

Nàng...Nàng bảy năm trước.... Nàng hiện tại...

Triệu Vô Ngôn kinh hãi đánh rơi mọi thứ xuống bàn, bao gồm luôn tờ giấy kia!

Không! Sẽ không! Vậy là bảy năm trước nàng cũng đã phát hiện ra bệnh trạng của hấn? Không! Trước kia nàng ở chung một chỗ với hấn là bởi vì thương hấn, không phải là vì tâm bệnh của hấn! Là bởi vì yêu! Triệu Vô Ngôn không ngừng tự nói với chính mình.

Nàng lại nhìn chăm chăm vào mấy hàng chữ cuối cùng trên tờ giấy kia—

Không thể nào! Nàng đã hết thương hấn! Cho nên mới có thể lạnh lùng đối mặt với hấn... Không đúng, đây chỉ là viết bừa mà thôi, không phải như thế! Không có khả năng như thế!

Trong lòng nàng điên cuồng phủ nhận, phủ nhận còn tình ý đối với hấn, phủ nhận lúc trước tiếp cận hấn là bởi vì tâm bệnh của hấn, phủ nhận lúc trước vì muốn giúp hấn nên mới tiếp cận hấn...

Nhưng tận sâu trong lòng lại rõ ràng nói cho nàng biết, loại liệu pháp này sẽ không gạt người...

Nàng dùng tay che miệng, thân thể run rẩy nghiêm trọng, vô lực ngồi sụp xuống ghế bên cạnh cửa sổ, nhìn ra ánh trăng mờ ảo bên ngoài, cả người tê dại đi.

Ông trời ơi, nàng nên làm gì bây giờ? Nếu nàng còn yêu hắn... Chẳng lẽ loại đau khổ này không có lúc kết thúc sao?

Nàng nhắm mắt lại, hai hàng lệ trong suốt chảy xuống hai má.

Ban đêm yên tĩnh, nhưng nội tâm của nàng lại trăn trở không thôi, sóng lòng cuộn trào mãnh liệt, không ngừng hỏi vì sao. Vì sao bảy năm trước nàng lại trêu chọc hắn, vì sao bây giờ còn yêu hắn?

Thời gian đã trôi qua thật lâu, bên ngoài truyền đến vài tiếng côn trùng kêu, đêm thực tĩnh lặng...

Ngay đại ngồi trên ghế, bên môi tiểu mĩ nhân truyền ra tiếng nói nhỏ.

“Từ nhỏ ta chuyên chọn những bệnh rất khó chữa trị mà ra tay, trong lúc vô tình, thường bị những vấn đề nan giải hấp dẫn. Ta thích khiêu chiến, thích thân chủ động tìm kiếm cách giải quyết khó khăn, không nghĩ tới ngay cả thích nam nhân mà cũng không chạy khỏi cá tính bẩm sinh này...” Nàng bỗng dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Ta chọn người có bề ngoài xuất chúng nhất, nội tâm phức tạp nhất, nam nhân có vấn đề nan giải nhất... Đúng là tự gây nghiệt! Triệu Vô Ngôn, đáng đời ngươi lắm...” Nàng thì thảo xong, đột nhiên cả người khẽ run, tiếng cười rất nhỏ vang lên, càng lúc càng lớn...

Nàng cười đến mức nước mắt ràn rụa, khó có thể kìm nén lại, lắc đầu tự nói, “Triệu Vô Ngôn, ngay cả chọn nam nhân, bản tính xấu của ngươi cũng không đổi...” Nàng vừa khóc vừa cười, vừa cười vừa khóc, người bên ngoài mà thấy, nhất định nghĩ là nàng bị điên.

Quả nhiên, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng nói quan tâm của tiểu nhị ở tiểu điểm, “Khách quan, ngài có khỏe không?”

Triệu Vô Ngôn vỗ về lồng ngực của mình vì cười đến mức hít thở hỗn hển, “Khụ! Không có gì... Chỉ là chợt giác ngộ ra một chuyện... Cảm ơn tiểu nhị ca quan tâm.”

“Giác ngộ ra một chuyện? Vậy là phải chúc mừng công tử. Tôi đi lấy nước sôi pha trà mang đến cho công tử để làm tinh thần của ngài được hưng phấn. Giác ngộ đúng là một chuyện tốt!” Tiểu nhị ca rất nhiệt tình.

Triệu Vô Ngôn sững sốt. Hiểu được tâm ma, tính nết ngang bướng của mình, chuyện này mà đáng chúc mừng sao?

Có lẽ, mọi chuyện cũng không tệ như vậy...

“Vậy làm phiền tiểu nhị ca.” Nàng bật cười, khoe mắt dâng trào lệ, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Từ sau đêm đó, Triệu Vô Ngôn liền chuyên tâm nghĩ cách làm thế nào chữa trị tâm bệnh của Dịch Dục Thiên, mặt khác thì tăng tốc đi nhanh hơn, hướng về cửa hàng Tô gia ở Hấp huyện. Nàng vừa đến cửa hàng Tô gia, liền dựa theo lời Âu Dương Liệt nói trong thư, chỉ đích danh tìm tổng quản phu nhân Diêu Ưc Thu.

Mấy ngày ở Hấp huyện, nàng ra tay trị dứt bệnh cho Diêu Ưc Thu. Đại tổng quản của cửa hàng Tô gia Tạ Cảnh Dương đáng vẻ tuấn tú dễ coi luôn miệng cảm ơn nàng, hai vợ chồng đứng chung một chỗ, thật sự rất xứng đôi.

Vội vàng giải quyết xong chuyện của hai người bọn họ, vừa định cùng chủ cửa hàng Tô gia, và cũng là bạn thân giao chôn khuê phòng của nàng Tô Thái Tân hàn huyên tâm sự thì Dịch Dục Thiên đuổi đến.

Hắn giống như một con lóc xoáy đáp xuống, nhe răng trợn mắt, nổi giận quát: "Vô Ngôn! Nàng lại không nói tiếng nào đã rời khỏi ta!"

Triệu Vô Ngôn trốn trước rồi nói sau. Nàng chưa sắp xếp lại suy nghĩ của mình đang hoang, không có ý định nhanh như vậy đã gặp hắn. Nàng điếm mũi chân một cái, thì triển khinh công trác tuyệt, mau chóng chạy trốn.

"Triệu Vô Ngôn, nàng còn muốn chạy đến nơi quý tha ma bất nào nữa?!" Dịch Dục Thiên đuổi theo sau lưng nàng, hai người cứ thế chơi trò mèo vờn chuột.

Cuối cùng Triệu Vô Ngôn trốn đến chỗ của Vệ Đình Long ở kinh thành, gặp mặt Lương Đông Ân, người có thể khiến cho hắn khôi phục bản năng đàn

ông, cũng giúp hai người bọn họ giải quyết một vài vấn đề, xem ra hi vọng của Vệ đại tướng quân cũng không còn xa nữa.

Địch Dục Thiên vắt và đuối theo phía sau Triệu Vô Ngôn -- nàng luôn có biện pháp trốn thoát hần! Rõ ràng đã nhận được tin tức chính xác, sau cùng nàng lại có thể biến mất trong khoảnh khắc, khiến hần tức tối không thôi.

-oOo-

Thời gian thấm thoát, mùa thu lại về.

Triệu Vô Ngôn đã sắp kết thúc việc trị liệu tâm lý cho bản thân. Đêm đó Địch Dục Thiên cuồng nộ đối xử thô lỗ, trong lòng nàng quả thực tồn tại nỗi ám ảnh, nhưng sau khi hiểu nguyên nhân vì sao hần làm vậy, trong lòng cuối cùng thanh thản được một chút, tất nhiên cũng không còn sợ nữa.

Một năm qua, nàng luôn luôn nghĩ cách giúp hần xóa bỏ ám ảnh trong lòng. Ở cửa hàng Tô gia, Bình Khẩu tướng quân phủ, nàng ra về vô cùng nhàn rồi, kì thực trong lòng suy tính, nhớ nhung hoài niệm đều là vấn đề của người đàn ông kia...

Chuyện này rất khó, thật sự rất khó. Nàng chưa hề gặp người bệnh nào tương tự, mà tình trạng của hần lại quá sức phức tạp. Hần quyền khuynh thiên hạ, tướng mạo phi phàm, lại là người đàn ông nàng yêu thương... Thầy thuốc và bệnh nhân không nên có cảm tình ràng buộc, mới có thể bình tĩnh khách quan chữa trị cho người bệnh. Nhưng nàng có thể vì nỗi bi thương của hần mà thương cảm, rồi không thể tỉnh táo phân tích bệnh tình; hần cũng sẽ vì nàng là người con gái mình yêu, có một số việc sẽ không nói thật hết, làm ảnh hưởng đến phán đoán tình trạng bệnh.

Ai da, khó rồi đây! Nhưng nàng hay chọn chuyện khó khăn để làm, từ nhỏ đã như thế.

Tự làm, tự chịu.

Hôm nay Triệu Vô Ngôn ở Ngọa Vân hiền nhưu mây vắt óc suy nghĩ. Nàng nấu mình trong bụi cây, nằm trên một nhánh cây to chắc, bắt chéo hai chân, nhắm mắt suy tư.

"Đại phu, mời dùng bữa." Quản gia Nghiệp đại thẩm đứng ở gốc cây gọi to.

"Biết rồi." Nàng xoay người nhảy xuống.

"Đại phu, hình như cô bị bệnh rồi, xem cô ốm đi mất mấy lạng thịt... Tôi đặc biệt hầm đồ bổ, cô phải ăn nhiều vào đó." Nghiệp đại thẩm là người cẩn mẫn, tâm địa tốt, đối xử với Triệu Vô Ngôn như đối với con gái mình.

"Nghiệp thẩm, thẩm vất vả rồi. Tôi chỉ là có việc đang suy nghĩ, nên mới ăn không được nhiều, cũng không phải do sinh bệnh." Nàng cười nói, bước chân hướng đến phòng ăn.

"Đại phu, cô ngày thường chẩn bệnh phí công lại tốn sức, sức khỏe sẽ giảm sút. Có chuyện gì nói ra, mọi người cùng nhau nghĩ cách, có phải tốt không?! Có chuyện gì nói cho đại thẩm nghe, tôi sẽ giúp cô nghĩ cách." Nghiệp đại thẩm thân thiết cảm tay Triệu Vô Ngôn.

Chuyện này sao có thể nói được? Có điều... Haiz, được rồi, thuận theo mà tâm sự vậy.

"Đại thẩm, nếu hôm nay thẩm bị chồng đánh đập, nhưng vì thể diện hay vì liên quan đến con trẻ mà nhịn nhục, nhịn hơn mười năm trời, người chồng qua đời, đến một ngày thẩm nổi cơn thịnh nộ, kí ức trước kia hiện về, đánh con mình dữ dội, đến khi thẩm hết giận lại không còn một chút ấn tượng nào... Loại bệnh này ngày thường sẽ không phát tác, cũng không nguy hiểm gì, nhưng nếu gặp kích động quá mức to lớn liên tục bộc phát, bùng nổ ra rất đáng sợ, sẽ làm người khác bị thương... Nếu hôm nay tôi là đại phu trị liệu cho thẩm, thẩm nói tôi phải làm sao mới tốt đây?" Nàng mỉm cười nhìn lông mày Nghiệp đại thẩm sắp giao thành một đường.

"Chuyện này à... Hình như rất khó... Cơ thể không bệnh, nhưng trong lòng có bệnh, như vậy..." Nghiệp đại thẩm cũng chìm vào suy nghĩ.

Từng bước tiến vào phòng ăn, mùi thơm phả vào mặt. Là cháo sinh địa hoàng? Ừ, rất tốt.

Triệu Vô Ngôn ngồi xuống, nha hoàn bên cạnh lập tức đưa khăn cho nàng lau mặt. Trên bàn đã dọn ra một chén cháo, nàng múc một muỗng nhỏ, nhai từ từ rồi chậm rãi nuốt xuống. Cháo sinh địa hoàng chữa trị tay chân mỏi mệt, cơ thể gầy ốm suy nhược, dẫn đến mất ngủ. Nghiệp thẩm cũng thật cẩn thận, biết nàng mấy đêm gần đây không đêm nào ngủ được.

Nàng hơi nhăn mặt, thấy Nghiệp đại thẩm vẫn đang hao tâm tổn trí, tiếp tục tào nhả ăn cháo.

"A! Tôi nghĩ ra rồi!" Nghiệp đại thẩm giọng nói không nhỏ.

Triệu Vô Ngôn tào nhả bị Nghiệp đại thẩm làm hoảng hồn đánh rơi muỗng cháo, nha hoàn vội vã tiến lên giúp nàng lau chùi phần cháo rơi vãi.

"Nghiệp thẩm!" Nàng vừa bực mình vừa buồn cười, dùng khăn lau khóe miệng.

"A, đại phu, cô có sao không... Tôi tập trung quá, nên mới kêu lớn tiếng..."

"Không sao. Tôi đi thay xiêm y." Triệu Vô Ngôn lắc đầu cười, đứng dậy đi về nhà chính.

"Ái chà, đại phu, tôi cứ luôn nghĩ đến chuyện cô vừa nói, tôi nghĩ ra rồi..." Nghiệp đại thẩm đi theo sau lưng nàng lẩm bẩm nói, "Tôi vào lúc bị tướng công đánh sẽ hét lên kêu ông ấy dừng tay, như vậy sau đó sẽ không xảy ra chuyện gì."

Triệu Vô Ngôn lắc đầu, "Không thành công, chuyện đã xảy ra rồi, không thể quay về quá khứ ngăn cản được."

"Vậy..." Nghiệp đại thẩm bị hỏi ngược lại, thì cau mày nghĩ ngợi.

Triệu Vô Ngôn cời quần áo dính cháo, thay bộ đồ trắng, bên hông buộc một cái quạt thêu tinh xảo, cả người có vẻ phi thường phóng khoáng. "Không cần suy nghĩ. Nghiệp thẩm, chuyện này là vấn đề của tôi, do tôi nghĩ sẽ tốt hơn, thậm chí quản lý tốt việc trong hiền là được." Nàng cười nhẹ.

"Không được, Nghiệp thẩm tôi bây giờ nhất định phải giúp đại phu phân ưu giải phiền. Đại phu, tôi thấy như vậy đi, hôm nay dưới chân núi có họp chợ, bây giờ trời còn sớm, chỉ bằng cô ra ngoài dạo chơi trước, để Nghiệp thẩm đây thử nghĩ kĩ càng xem sao." Nghiệp đại thẩm không chịu thua, vẫn không bỏ qua.

Triệu Vô Ngôn còn định nói gì đó, đã bị Nghiệp đại thẩm lôi lên xe ngựa. "Cầu nhi, đánh xe đường hoàng nha, đưa đại phu đến chợ đi dạo, mặt trời xuống núi rồi trở về!" Bà tự mình phân phó đưa con mười mấy tuổi.

"Ồ, tôi không cần..." Lời nói Triệu Vô Ngôn bị hòa trong tiếng vó ngựa.

-o0o-

Triệu Vô Ngôn không muốn rảnh rỗi đi chơi bên ngoài, nhưng Cầu nhi trung thành thực hiện đúng theo lời dặn của Nghiệp đại thẩm -- đưa nàng ra chợ, đến khi trời tối đen, mới đưa nàng quay về.

Nàng có thể dùng khinh công để trở về, nhưng Cầu nhi nhất định sẽ bị Nghiệp đại thẩm cần nhằn giảng đạo, vì thế nàng mua cho Cầu nhi một đồng đồ ăn vặt, để nó ở lại giữ xe ngựa giết thời gian, còn nàng đi dạo trong chợ.

Họp chợ cái gì cũng có, kể cả cái gọi là dược thảo tổ truyền, bài thuốc gia truyền. Nàng đi lòng vòng, có khi ghé qua quầy bán túi tiền, quầy quạt, có lúc vòng ngược lại tiệm sách, tiệm tiểu thuyết truyền kỳ. Nàng tiện tay mua mấy xâu mứt quả, vừa đi vừa ăn, thật là làm mọi người ngoài nhìn -- thử nghĩ xem, một nam tử tao nhã tuấn mỹ trên tay cầm xâu mứt quả, còn vừa đi vừa liếm, làm sao người ta không nhìn cho được?

Vì thế mà, các cô nương đều che miệng cười, một số nam nhân không đứng đắn thì lộ ra nụ cười phóng đãng. Triệu Vô Ngôn không hề để tâm, rất tự nhiên, rất thanh nhã thưởng thức mứt quả của mình, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người. Thình thoảng nàng còn khẽ cười với cô nương bên đường, làm hại tiểu cô nương tím đập thành thịch, khuôn mặt thẹn thùng ửng hồng.

Nàng dừng chân trước một cái quán có treo câu đối, liếc một cái, trông lên vẻ đối phía trên, người bán hàng lập tức cất giọng gọi: "Công tử, vẻ đối này là Bạch điểm bạch kê đề bạch trứ, ngài sẽ đối vế dưới thế nào đây?"

Triệu Vô Ngôn nhíu mày, dùng "Hoàng thôn hoàng khuyến vệ hoàng hôn" lấy đi một cái túi của người bán hàng. Nàng lại tiếp tục đi, thấy có người vớt được con cá vàng, nàng cời áo bào trắng, ngồi chồm hóm xuống, cũng bắt chước người ta vớt cá vàng.

Ở bên này nàng chơi đùa thật vui vẻ, ở bên kia đã có người âm thầm theo dõi.

"Công tử, thoát nhìn ngài rất quen thuộc, chúng ta đã gặp ở đâu thì phải?" Một vị bạch diện thư sinh nồng nặc mùi son phấn đến gần nàng bắt chuyện.

"Không có. Ngươi nhận lầm người rồi." Nàng cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục vớt cá.

Bạch diện thư sinh thấy nàng đầu cũng không thèm ngẩng lên, cười một cái. "Cũng được, coi như ta nhìn nhầm. Bất quá hôm nay chúng ta gặp nhau, cũng coi như hữu duyên, có thể cùng ngắm cảnh, cùng uống trà ở trà lâu đằng trước được không? Vì huyênh mời khách."

"Khỏi cần, ta không uống trà với nam nhân ẻo lả." Ui, thiếu chút nữa là vớt được rồi... Cái miệng nhỏ nhắn của Triệu Vô Ngôn dẩu ra.

Gương mặt đầy phấn của thư sinh không còn chút máu, nhưng thấy cái miệng nhỏ đỏ thắm của nàng, cổ dần con giận bốc lên, cười cười, "Nếu công tử không thích uống trà, vậy chúng ta có thể tìm nơi nào yên tĩnh, thuận tiện hàn huyên." Mắt hấn lộ dâm ý, cánh tay trắng nhợt định choàng lên vai nàng, thì bị nàng nhẹ nhàng hất ra, té ngồi xuống đất.

"Ngươi... Vô lễ! Người đâu, bắt lấy hắn!" Bạch diện thư sinh gầm lên giận dữ, lập tức bốn phía xuất hiện rất nhiều gia đình nô bộc, bao vây quây vớt cá vàng.

Mọi người thấy thế, vội vàng chạy thoát thân, không muốn mang họa vào thân, trong khoảnh khắc, quây cá vàng chỉ còn một mình Triệu Vô Ngôn, ngay cả chủ quầy cũng bỏ chạy.

Triệu Vô Ngôn hơi nhíu mày, "Ày! Cá con bị hù dọa, làm sao vớt đây?"

"Người đâu! Bắt hắn!" Bạch diện thư sinh được gia đình đỡ dậy, lớn tiếng hét lên.

Nàng đứng dậy, bức mình nhìn người trước mặt. Ồ, đúng là nhìn có hơi quen quen... Triệu Vô Ngôn nhíu mày nghĩ ngợi.

Một tên gia đình to khỏe bỗng đánh tới, Triệu Vô Ngôn đang định ra tay, tên đó lập tức bị người ta đánh bay ra ngoài.

"Ai? Là ai dám ngăn cản bổn công tử? Người đâu, bắt hết cho ta!" Bạch diện thư sinh lộ vẻ dữ tợn.

Một đám gia đình nô bộc xông đánh Triệu Vô Ngôn, lại một đám bị ném trở về, thảm hại kinh khủng.

"Người là ai? Người có biết Lễ bộ Thượng thư là cha ta không hả, người dám chọc giận ta, cẩn thận cái đầu của người!" Bạch diện thư sinh quay qua quát người đàn ông bên cạnh Triệu Vô Ngôn.

"Cha người nếu dám chọc vào ta, sợ là có mười cái đầu cũng đủ." Người đó lạnh lùng đáp.

"Người... người là ai? Mau... mau xưng tên, để cha ta... cha ta sẽ chặt đầu người!" Bạch diện thư sinh dường như bị khí thế của người đó hù dọa, nói chuyện cũng cá lăm.

"Vậy người phải kể với cha người cho từ tể, kêu ông ta đừng chặt đầu làm người -- Bổn tướng quân tên gọi Địch Dục Thiên." Sắc mặt nam nhân tao nhã lạnh lùng không hề thay đổi chiếu vào dọa tên bạch diện thư sinh sợ vỡ mặt.

"Người... Người là Tinh Hải đại tướng quân Địch Dục Thiên?" Bạch diện thư sinh toàn thân đều rét run.

Nam nhân tuần mỵ ngay cả đầu cũng lười gật.

"Tướng quân!" Bách Thụy ở phía sau kêu lớn, "Tướng quân, ngài đi chậm một chút, phía sau còn có tùy tùng... Ở đây có chuyện gì?" Bách Thụy nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt.

"Người... Thật là tướng quân?" Bạch diện thư sinh chỉ vào Địch Dục Thiên, cơ thể không ngừng run lẩy bẩy.

"Láo xược! Tướng quân là người thế nào mà dân thường các người có thể tùy tiện chi?" Bách Thụy quát lên quở trách.

"Trời ạ..." Về mặt bạch diện thư sinh như đưa đám.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng khiển trách, tiếng xin tha, tiếng biện bạch, trách móc, cầu khẩn, lẫn lộn trong đám người dạo chợ.

Triệu Vô Ngôn từ sớm đã không để ý tình hình rối loạn này, cảm mát quả của nàng và cái túi nhỏ tiếp tục dạo chơi.

"Lễ bộ Thượng thư? Hừ! Ngày mai tước mũ cánh chuồn của hắn..." Bách Thụy còn gằm gù.

"Vô Ngôn, nàng... dạo chợ à?" Địch Dục Thiên lơ đãng đi theo nàng.

Câu này không phải vô nghĩa sao?

"Đại gia tha mạng! Ta không phải cố ý, chỉ là thấy tiểu huynh đệ kia bộ dáng dễ nhìn, muốn cùng hắn uống trà nói chuyện phiếm, kết làm bằng hữu thôi." Bạch diện thư sinh khỏ sở cầu xin.

"Vô Ngôn..." Địch Dục Thiên nhìn người con gái phía trước, muốn nói gì đó giữ chân nàng.

"Láo xược! Triệu đại phu sớm đã là người của tướng quân nhà ta, người còn dám đụng vào? Người chán sống rồi sao?" Bách Thụy gằm lên.

Triệu Vô Ngôn liếc mắt một cái.

"Vô Ngôn, nàng... có khỏe không?" Địch Dục Thiên còn muốn nói thêm, lại bị âm thanh ầm ĩ đằng sau át mất.

"Oan uổng quá! Tôi không biết Địch tướng quân cũng thích nam sắc... Tại hạ không dám tranh với tướng quân, tướng quân thích cứ việc lấy..." Phía sau truyền đến tiếng than khóc của bạch diện thư sinh.

"Nói bậy! Tướng quân nhà ta không có sở thích nam sùng, đừng đem sở thích bậy bạ đó gán ghép lên người tướng quân nhà ta!"

Địch Dục Thiên trán nổi đầy gân xanh, quay đầu lại rống to: "Câm miệng!"

Phía sau cuối cùng cũng yên tĩnh.

Triệu Vô Ngôn đã sắp đi khỏi. Nàng vẫn cầm theo mát quả, cái túi nhỏ, chớp mắt còn cầm thêm một bao kẹo mềm. Nàng ngậm một viên kẹo mềm, nhai kĩ càng.

Nam nhân tuần mỵ cất bước đến bên cạnh nàng, cùng nàng sóng vai bước đi.

"Ừm, cho người." Nàng đưa hắn một xâu mát quả.

Tướng quân to lớn anh dũng cầm xâu mát quả đi chợ?! Có thể coi được không?

"Không ăn, không cho đi theo." Nàng nhìn thẳng trước nói.

Hắn lập tức cảm thấy, cắn một viên. Nam nhân cao lớn tuần kiết đi chung với thư sinh tao nhã, lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt của những người ở chợ, cũng không ít cô nương nhìn hai người bọn họ đến gần người.

Triệu Vô Ngôn dừng lại bên quầy bán cung, chủ quầy cao giọng: "Công tử, một lần chơi năm đồng, chỉ cần bắn trúng ô vuông trong vòng tròn kia, trong ô vuông viết cái gì, ngài mang về cái đó."

Ô vuông ghi vòng ngọc, quạt giấy, túi nhỏ, đèn lồng, đai lưng, khăn vuông... Rất nhiều đồ vật này nọ. Ánh mắt nàng xác định một ô, ngón tay út chỉ ra, "Ta muốn cái kia."

Nam nhân tuần kiết nhíu mày, cầm cung tên, kéo dây cung, chủ quầy nhanh chóng cố gắng kéo vòng tròn lớn, nháy mắt toàn bộ ô vuông nho nhỏ di chuyển, làm cho người ta không thấy rõ chữ trong ô.

"Đừng bắn sai nha." Nữ nhân cầm mút quả, đứng bên dận dò.

"Chuyện vặt mà." Con người nam nhân nheo lại.

Vút! Mũi tên bay vút ra.

Chủ quầy vội vàng chặn vòng tròn lại, "A! Chúc mừng công tử, ngài bắn trúng cây lược gỗ."

Triệu Vô Ngôn đưa ông chủ năm đồng, nhận cây lược gỗ, nở nụ cười.

Cả hai xoay người đi xuống.

"Chỉ là món đồ rẻ tiền, nàng cần hôm nào ta sai người đưa trang sức bằng ngọc đến, tốt hơn cái này ngàn vạn lần."

"Người không hiểu, đòi người tùy hứng mới vui." Nàng vuốt vuốt cây lược trong tay. Đó là một cây lược gỗ có khắc một đóa hoa cúc đơn giản, rất thanh lịch.

"Ừ." Hắn cũng không tranh luận cùng nàng. Mút quả trong miệng ngọt ngào thấm vào lòng.

Hai người dạo quanh chợ, vốn dĩ hắn ăn xong mút quả rồi, nhưng hai tay lại xách đủ thứ vật dụng -- tay trái cầm túi nhỏ, đèn lồng, cá vàng, một bao kẹo mềm, tay phải cầm xôi thịt nướng kim hoa. Triệu Vô Ngôn ăn một miếng dính đầy dầu mỡ, học một chiêu từ Vệ Đình Long, dựa dựa vào người hắn, lấy quần áo thượng hạng hắn mặc làm khăn lau miệng.

Đến khi hai người chơi đủ, ăn no, thì trời cũng tối sầm, phải về nhà. Ngồi trên xe ngựa Cầu Nhi đánh, hai người bên trong đều không nói lời nào, chỉ là nhìn nhau chăm chú.

Địch Dục Thiên nhìn ngắm người con gái một năm không gặp. Nàng như gầy đi, cảm cũng nhọn hơn... Nhưng nàng vẫn rực rỡ chói lọi như trước đây, xinh đẹp không ai sánh bằng.

Ôi, nam nhân này sao vẫn diễm lệ vậy? Ông trời thật không công bằng, năm tháng không lưu dấu vết nào trên mặt hắn, so với lúc ở phủ Phúc Châu hắn càng ung dung, càng xinh đẹp, càng... có sức quyến rũ. Triệu Vô Ngôn si ngốc nhìn người ngồi chung xe ngựa.

Bên trong xe là tình nùng mật ý cửu biệt tương phùng, bầu không khí ái muội không xua tan được. Con người đen chứa đầy tình cảm tương tư, chậm rãi tới gần nàng, đến khi hơi thở hắn phả vào chóp mũi nàng. Hai người đã rất gần rất gần, đôi môi mỏng sắp chạm vào cái miệng nhỏ hồng hào của nàng..

"A! Ta nhớ ra rồi!" Triệu Vô Ngôn khẽ kêu lên.

Nam nhân tuần miết nhăn mày. Nàng định làm mất hứng sao?

Hắn ôm nàng đặt lên đùi, hôn lên chóp mũi nàng, "Nhớ ra gì vậy?"

"Ta nhớ ra tên bạch diện thư sinh hồi nãy là ai rồi." Thảo nào quen mặt như vậy.

"Loại người đó có gì mà phải nhớ? Chỉ bằng nghĩ đến chúng ta. Vô Ngôn, chúng ta chọn một ngày..."

"Tên bạch diện thư sinh đó mấy năm trước cho ta hai xe hoàng kim, còn thề sẽ cả đời yêu ta, muốn ta ở cùng hắn, làm bạn trai hắn." Cuối cùng cũng nhớ ra. Thật không dễ dàng chút nào!

"Cái gì?! Nàng ưng thuận rồi?!" Nam nhân rít lên.

Triệu Vô Ngôn liếc hắn. "Địch đại tướng quân, nếu mấy năm trước ta ưng thuận, bây giờ ta còn ở đây sao? Đã bị hắn lôi lên giường từ lâu rồi." Hừ, nam nhân này bản tánh khó đổi, ngay cả nói cũng không thêm nghe.

"Đáng giận! Ta vốn không muốn động đến hần, nếu hần dám có quan hệ đó với nàng, vậy thì đừng trách ta..." Hần lộ ra ánh mắt hung ác.

Triệu Vô Ngôn lại liếc hần. Thật không biết là người nào có quan hệ đó với nàng nữa, mà còn quan hệ đã nhiều năm nữa chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Này... Dục Thiên, lúc nhỏ chàng làm những gì?" Triệu Vô Ngôn ưu nhàn tựa người vào thân cây, ăn lê, cúi đầu xuống gọi, làn váy hồng nhạt tung bay nhẹ nhẹ. "Không làm gì cả." Dịch Dục Thiên ngồi ngay ngắn trên ghế đá dưới tàng cây, cắn lê nhai từ từ.

Mấy ngày nay, Triệu Vô Ngôn đều cùng hần nói chuyện phiếm như vậy. Hần vốn không chịu làm cái chuyện nhàm chán đến buồn bực này, vội vàng muốn mang nàng quay về phủ Phúc Châu thành thân, nhưng nàng đưa ra điều kiện, hần phải ở Ngọa Vân tiên, ở đến khi nào nàng vừa lòng, thì mới chịu trở về cùng hần.

Nếu nàng còn yêu hần, sẽ không thể để mặc hần cả đời như vậy. Nàng giúp đỡ rất nhiều người, đương nhiên lại càng phải giúp hần.

"Chẳng có người nào lúc còn nhỏ mà chẳng làm gì cả? Nhất định là có. Nói cho ta biết đi." Nàng làm nũng.

Dịch Dục Thiên bỗng chốc nhảy lên cây, thân ảnh di chuyển nhẹ nhàng giống hệt mèo, nhẹ nhàng nằm sấp xuống bên cạnh. "Kiểu nói chuyện này không giống nàng chút nào. Nói cho ta biết, nàng có ý đồ gì?"

Triệu Vô Ngôn làm nũng sao? Ha! Nếu là lúc ở phủ của Khánh vương gia thì có lẽ hiểu được, nhưng hần ở phủ Phúc Châu đã quen nhìn thái độ bình tĩnh tự nhiên của nàng rồi, trong những ngày trước, nàng cũng không nói chuyện như vậy với hần, trong này nhất định có mờ ám!

"Đâu có! Bằng hữu không thể nói chuyện phiếm với nhau được sao? Nói chuyện phiếm vốn là như vậy!" Nàng cứng rắn cãi lại.

"Vậy sao?" Ngờ diệu hơi nhấn mạnh, cho thấy hần không tin lời nàng nói. Bàn tay giữ lấy cằm nàng, gương mặt tuần nỷ gần như ma mị tiến sát lại mặt nàng. "Nói."

"Nói... Nói gì? Ta... Ta nói rồi mà." Không biết tại sao nàng đột nhiên nói lắp? Triệu Vô Ngôn, bình tĩnh một chút!

"Nói dối." Nam nhân thoáng cười, lập tức che lại đôi môi mềm mại đang chu ra của nàng, thăm dò tỉ mỉ. Trong miệng này có vị lê, rất ngọt. "Lê ngọt thật..." Nam nhân nói nhỏ.

"Chàng... lê của chàng ở dưới kia, muốn ăn thì xuống dưới mà ăn..." Hô hấp của Triệu Vô Ngôn hỗn loạn, hơi thở không ổn định. Một năm nay, nàng đã không uống Thiên nữ thanh tâm tán, cho nên nàng dần dần khôi phục lại thể chất bình thường, thật dễ dàng bị khơi mào dục vọng.

Tiếng thở dốc ồ ồ vang lên bên tai của nàng "Vô Ngôn, tiểu bảo bối, nàng cũng thật biết cách giãy vò..." Hần giật lấy váy áo nàng, để lộ ra thân trên trắng nõn, cúi đầu xuống liếm mút nụ hồng xinh xinh, bàn tay to không khách khí luồn vào bên trong váy, thăm dò chỗ thâm kín giữa hai chân nàng.

"Chàng đừng như vậy... Mỗi lần ta tìm chàng nói chuyện phiếm... đến cuối cùng... đều như vậy..." Nàng thở gấp, hai chân mẫn cảm khép lại, kẹp lấy bàn tay to của hần.

"Ta thà là cùng nàng như vậy, cũng không nguyện lãng phí thời gian tán gẫu chuyện trên trời." Khuôn mặt tuần tú cọ xát vào nhũ hoa mềm mại, cái mũi cao ngất khẽ xoa vuốt khe hở giữa ngực, giống như tiểu báo (báo con) vùi mặt vào lòng báo mẹ.

"Tay chàng... không được lộn xộn..." Nàng run run nói, bàn tay nhỏ bé túm lấy bàn tay to đang vi vu giữa hai chân nhạy cảm. Đáng ghét thật, sao lại dễ dàng bị hần khơi lên dục vọng như vậy chứ? Sớm biết thế thì ngày đó tiếp tục uống Thiên nữ thanh tâm tán là tốt rồi...

"Tiểu Ngôn nhi, ta rất thích nàng không uống Thiên nữ tán. Nàng như vậy, còn đáng yêu hơn..." Hần khẽ liếm vành tai nàng, thích thú khi nghe được thanh âm run run vì tức giận của nàng thốt lên.

Không được, nếu tiếp tục như vậy, hôm nay sẽ không nói được gì, chứ đừng nói là trị liệu...

"Ngừng, ngừng ngay... Dục Thiên, không được như vậy, đây là trên cây, ta sẽ ngã xuống..." Nàng tóm lấy váy áo của hần.

"Đừng sợ... Ta còn chưa làm thử qua trên cây, cũng muốn một lần biết được cảm giác đó khác biệt ra sao..." Hần xốc váy nàng lên tới đùi, để lộ ra cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn.

Thân thể của nàng đã sớm bị hấn đẩy nằm ngửa trên nhánh cây thô to, áo đã bị cởi ra, váy lại bị vén lên, từng lớp từng lớp y phục đều chồng chất ngay tại thất lung. Đáng sợ hơn chính là hấn đẩy hai bắp đùi nàng ra, hai chân liền vô lực buông thõng hai bên nhánh cây, huyết khẩu rộng mở mời gọi hấn.

Hấn vô cùng hứng thú khi nhìn thấy tư thế phóng đảng tuyệt hảo này của nàng—hai gò má ửng hồng, toàn thân mềm mại, ngực phập phồng, hai chân giang rộng...

Hấn thờ dài, “Vô Ngôn, chúng ta cần phải thử loại tư thế này nhiều hơn mới được. Nhìn nàng như vậy quả thật mê người...” Thân hình to lớn của hấn bao phủ trên nàng, dục vọng giữa háng sớm đã không nhịn được lâu hơn, bỗng chốc dâng trào, muốn cùng người mình yêu thực hiện sự kết hợp đầy thân mật.

“A—Không cần như vậy... Có, sẽ có người đi qua...” Khi hấn tiến sâu vào trong cơ thể, nàng còn đang giãy dụa lần cuối cùng. Nàng cắn môi ngăn cản chính mình rên rỉ, đây là ở bên ngoài, dưới ánh sáng ban ngày....

“Vô Ngôn...nàng đúng thật mê người, ta muốn nàng...” Nam nhân yêu đã tuần mỹ không để ý tới lời kháng nghị của nàng, tiếp tục điên cuồng muốn nàng.

“Ừm ừm... Cây... Cảnh cây sẽ bị gãy... Mau dừng tay!” Nàng bị che khuất tầm mắt, chỉ nhìn thấy lá cây vì sự chuyển động của thân hình gầy gò của hấn mà rơi rụng đầy đất.

“Nàng giang rộng chân chút, ta sẽ không cần phải dùng sức như vậy.” Trên khuôn mặt tuấn tú đã lấm tấm mồ hôi.

“Lừa... gạt người... Ta mở rộng chút... Người lại càng dùng sức...” Nàng bắt lực trùng mắt, chỉ có thể quay đầu đi, nhắm nghiền đôi mắt xinh đẹp, vè mặt đỏ ửng.

“Không hổ là Vô Ngôn, thật thông minh.” Dịch Dục Thiên thốt ra những lời này qua hai hàm răng.

Triệu Vô Ngôn che giấu đôi mắt xinh đẹp, chỉ thấy lá rụng bay tán loạn không ngừng ...

Lá rụng hỗn loạn thật! Những chiếc lá dường như theo sự chuyển động nhịp nhàng của nam nhân, mà rơi la tả đầy đất.

“Ồ, Cầu nhi không quét lá rụng à? Sao khắp nơi lại toàn là...” Tiếng nói của Nghiệp đại thẩm vang lên dưới gốc cây. “Cầu nhi này, nhất định hôm nào phải mắng nó mới được!”

Mau... Mau lui ra đi! Triệu Vô Ngôn liếc mình tránh né, quấy đạp hai chân, nhưng Dịch Dục Thiên lại càng tiến sâu vào trong, chôn vùi bản thân mình càng lâu càng sâu hơn. Nàng gấp đến độ mặt mày đỏ lựng cả lên, Nghiệp đại thẩm sẽ phát hiện ra nàng ở trên cây, sẽ bị thấy! Mau rút ra đi...

“Đại phu, cô ở đâu? Đến giờ dùng bữa rồi! Đại phu...” Nghiệp đại thẩm dưới tàng cây hết nhìn đông rồi tây, nhìn không thấy Triệu Vô Ngôn, chần chờ một chút, rồi sau đó mỉm cười ha ha, “Đại phu, cô leo lên cây à?” Bà lập tức ngừng đầu nhìn lên phía trên cây.

Không! Triệu Vô Ngôn tức giận trở mặt, nín thở.

“Đại phu...A, Dịch tướng quân cũng ở trên sao? Đại phu, cô bị bệnh à? Mặt ửng hồng thế kia! Có muốn uống chút dược tán không?” Nghiệp đại thẩm nhiệt tình nói.

“Không...không cần.” Triệu Vô Ngôn ngượng ngùng cúi đầu, dựa lưng vào Dịch Dục Thiên. Trong nháy mắt hấn cùng nàng chuyển đổi tư thế, đem nàng ôm vào trong ngực, bàn tay to vung lên, dùng váy che lại chỗ gắn kết giữa hai người, nửa thân trên của nàng liền bị áo choàng của hấn che khuất, giống như hai người thân mật ngồi tựa vào nhau trên cây.

“Cô dùng bữa đi, đại phu. Hôm nay ta có nấu đồ ăn ngon, mau xuống đây đi.” Nghiệp đại thẩm nhiệt tình gọi.

Nàng...Nàng làm sao mà xuống được chứ? Hấn còn ở trong cơ thể nàng mà!

“Nghiệp thẩm, ta xuống liền...” Hấn thúc vào nàng một chút. “Á—ta sẽ...cùng đi với tướng quân.” Tình cảnh này làm nàng khó thở.

“Nhưng đừng lâu quá, thức ăn nguội ăn sẽ không ngon.” Nghiệp đại thẩm cười rồi rời đi.

Dưới tàng cây không có người, chỉ toàn lá cây rụng đầy đất.

“Mau lui ra! Chàng thật bại hoại...” Nàng lấy khủy tay đẩy hấn từ phía sau ra.

“Không cần.” Hấn lại tiếp tục chuyển tốt đẹp mới vừa bị cắt ngang lúc này, càng thêm kích cuồng giữ lấy nàng.

“Này á...Thối tha!” Nàng ngửa đầu yêu kiều lên kêu, trong giọng nói ẩn chứa nhiều niềm đam mê, vui sướng.

Hôm đó tên bại hoại này đã lay toàn bộ lá trên cây rơi xuống hết. Đáng thương cho Cầu nhi, quét cả ngày, cuối cùng mới đem đình viện sửa sang lại sạch sẽ...

Không thể cứ tiếp tục như vậy. Mỗi lần đều bị hấn kéo lên giường, cứ như vậy thì làm sao chữa khỏi cho hấn đây? Hơn nữa hấn rõ ràng là muốn trốn

tránh nói tới chuyện trước đây, cũng không muốn bàn đến phụ thân, huynh đệ của hắn, nếu nàng miễn cưỡng bức hắn, cả hai đều sẽ không vui.

Nàng chỉ biết là không thể thực hiện cách này được. Hai người là quan hệ yêu đương, đối với việc trị liệu rất bất lợi. Nhưng nàng thật sự rất muốn chữa khỏi cho hắn...Aizz! Làm sao bây giờ đây?

Triệu Vô Ngôn vô lực ghé vào trong lương đình (đình nghỉ mát) vắt óc suy nghĩ.

“Đại phu, ăn chút điểm tâm đi, đây là tôi làm riêng cho đại phu.” Nghiệp đại thẩm bụng một mâm điểm tâm nhỏ đi vào lương đình.

“À...” Triệu Vô Ngôn ghé vào bàn đá, miễn cưỡng trả lời.

“Đại phu, có phải cô vẫn còn phiền muộn về bệnh nhân lần trước đã kể cho ta nghe phải không?” Nghiệp đại thẩm cười có chút giả tạo.

Ờ? Nghiệp đại thẩm không chỉ bụng riêng điểm tâm đến nha!

“Đúng vậy.” Triệu Vô Ngôn đột nhiên ngồi xuống, trở nên có tinh thần. Dù sao nàng cũng nghĩ không ra biện pháp, bị bế tắc với nam nhân lãnh điểm kia, chẳng thà thả lỏng tâm tình, ăn một chút điểm tâm, nghe một chút ý kiến của lão nhân gia.

Nàng cắn một miếng bánh nướng nhân đậu đỏ, chờ Nghiệp đại thẩm mở miệng.

“Sau lần trước cô nói cho tôi biết, đại thẩm tôi vẫn luôn nghĩ, vắt óc nghĩ... Mãi cho tới ngày mà ta kêu Cầu nhi đi quét lá rụng đầy đất.”

Nghĩ tới hôm đó, mặt Triệu Vô Ngôn đỏ lên. “Lá rụng...thì sao?” Trời ạ, Nghiệp đại thẩm không phải đã nghe được tiếng rên rỉ phóng đảng của nàng chứ?

“Chính là ngày đó, ta nghĩ ra được một phương pháp.” Nghiệp đại thẩm có chút đắc ý nở nụ cười, “Chính là ta sẽ dạy đứa nhỏ, khi mà ta muốn đánh nó, thì nó sẽ đưa ra tám mộc (tám chấn, vật che chắn).” Ha ha!

“Tám mộc?” Triệu Vô Ngôn uống một ngụm trà, nhìn Nghiệp đại thẩm phúc hậu.

“Lần trước đại phu có nói, loại bệnh này ngày thường đều tốt, khi gặp phải kích thích mới có thể bộc phát. Nếu đã không thể thay đổi, đành phải kể từ bây giờ bắt tay vào làm...” Nghiệp đại thẩm ngồi xuống.

Triệu Vô Ngôn nhanh chóng rót một chén trà cho bà. Muốn làm cũng không được, Nghiệp đại thẩm thật có thể vì nàng mà giải quyết việc này sao.

Nghiệp đại thẩm thành thật không khách khí uống một ngụm Bích Loa Xuân thông cổ họng. “Chính là khi tôi bị chọc giận, sẽ đánh tiểu hài tử, nhưng để tránh nhất thời mất lý trí đánh hài tử tàn bạo, tôi sẽ đưa cho hài tử mình một tám mộc—đúng là có điểm hơi giống loại kim bài miễn tử!”

Triệu Vô Ngôn ăn chút bánh đậu đỏ, vẻ mặt nghiêm túc gật gật đầu. Nàng bụng điểm tâm đưa cho Nghiệp đại thẩm, Nghiệp đại thẩm thuận tay chọn bánh hạnh nhân, cắn một miếng, tiếp tục nói. “Đến khi ta đánh mất lý trí, tám mộc này còn có thể thức tỉnh ta, cho nên nó không hẳn phải là một tám kim bài thật sự, mà cũng có thể là một câu hoặc một động tác, ta nghe đến lời như thế hoặc nhìn thấy động tác này, sẽ khôi phục lại lý trí, không đánh hài tử nữa.” Nghiệp đại thẩm cẩn thận giải thích.

“Một câu hoặc một động tác?” Triệu Vô Ngôn khê hô.

Nghiệp đại thẩm uống thêm một ngụm Bích Loa Xuân, “Đại phu, cô rõ ràng nói cho ta biết người bệnh kia, có quá khứ khiến hắn không muốn nhớ tới. Đòi người thì sống được bao lâu, tội tình gì phải chấp nhất chuyện đã qua? Chẳng thà sống cho tốt cuộc sống bây giờ. Nếu chuyện quá khứ cực kỳ tàn ác, coi như nó là một cái rắm, từ bỏ thì vô sự, tội gì cả ngày cứ nghĩ không sờ được cái rắm kia? Đến cuối cùng, ngay cả đầu óc của đại phu cô cũng bị hao tổn nhiều vì cái rắm kia, nếu làm không tốt cái rắm kia còn có thể thôi lay sang đại phu ngài đây!” Lời nói của Nghiệp đại thẩm này tuy có thô lỗ, nhưng rất chân tình.

Đích xác, nàng đúng là bị “cái rắm” kia thôi lay, còn khiến nàng toàn thân thương tổn.

“Ừm, đúng đúng đúng.” Miệng Triệu Vô Ngôn chứa đầy nhân đậu đỏ, giọng nói không rõ, mãnh liệt gật đầu. Nghiệp đại thẩm nói cực kỳ đúng! Nàng luôn luôn muốn cứu thoát hắn từ cái bóng quá khứ, thế nhưng hắn lại không muốn tiếp tục nhớ lại chuyện đã qua, chẳng thà coi như quá khứ là cái rắm, tiêu tán theo gió, dự phòng thật tốt chuyện hắn lại có hành động như trước mới là việc khẩn cấp trước mắt.

Xem ra Nghiệp đại thẩm không chỉ là hạ nhân to mồm lớn miệng, trách mắng tiểu hài tử, mà còn có cách hành xử thông minh như vậy.

“Này...Nghiệp đại thẩm, thậm chí nói dùng lời hoặc động tác gì, mới khiến thậm chí đánh đến mất đi lý trí có thể thức tỉnh lại, mà không đánh tiểu hài tử?” Triệu Vô Ngôn lấy tay quạt quạt miệng, uống một ngụm trà lớn.

“À, lời nói đánh thức tỉnh ta, hữu dụng nhất chính là—bạc!”

“Bạc?”

“Phải. Khi ta đánh mất lý trí, nếu tiểu Cầu hô to một tiếng ‘Bạc!’, ta có khả năng tỉnh lại. Bởi vì thế nhân người nào không xem trọng tiền tài chứ! Cho nên khi ta lâm vào tình trạng điên cuồng, thì chỉ cần tiểu Cầu hô to chữ bạc, ta sẽ không đánh nó nữa.” Nghiệp đại thẩm cười đến mức mắt chỉ còn lại một đường nhỏ, vô cùng đắc ý.

“Thì ra vậy.” Triệu Vô Ngôn nở nụ cười.

“Thế nào? Đại phu, có giúp được cô hay không?” Nghiệp đại thẩm thật tâm hỏi. Bà chính là mất mấy ngày mới suy nghĩ ra được.

“Đương nhiên là có! Nghiệp thẩm, thẩm đã giúp ta một đại ân.” Triệu Vô Ngôn vui vẻ nở nụ cười, đem trọn bàn điểm tâm thưởng cho Nghiệp đại thẩm.

Quả nhiên một người nghĩ, không bằng hai người! Nàng mỉm cười bắt đầu viết vào trang giấy trắng, trở nên ưu nhàn, gương mặt ngấm mây...

Mọi chuyện, hóa ra lại đơn giản như vậy.

Triệu Vô Ngôn coi bỏ y phục, lộ ra làn da mềm mại trắng nõn như tuyết, bàn tay mềm khê thử nước ấm, mới chậm rãi bước vào trong bể, động tác tinh tế tao nhã, giống như một tiên tử phiêu dật. Mái tóc mây đen tuyền buông xõa rồi tung tùy ý trên tấm lưng ngọc trắng tuyết, càng lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người.

Nàng rũ ánh mắt rực rỡ xuống, vốc nước chơi đùa, thỉnh thoảng dịu dàng mỉm cười, thỉnh thoảng vui vẻ hát thầm, cử chỉ vô cùng quyến rũ.

Một đôi mắt đang âm thầm chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của nàng, bên trong cặp đồng tử đen kia ngập tràn nhu tình, đồng thời bị khơi mào dục hỏa mãnh liệt.

Lúc này, Triệu Vô Ngôn tưởng đưa tay ra là có thể với tới chiếc khăn trắng để lau mặt, nhưng chiếc khăn hơi xa, nàng duỗi thẳng tay, vẫn còn thiếu chút nữa, ngón tay nhỏ dài cứ cử động như vậy, giống như gãy đàn, càng giống khiêu khích lòng ham muốn của người nào đó...

Tiểu cô nương này thật không biết chăm sóc bản thân mình! Nam nhân tuấn mỹ lắm lắm, đi ra từ chỗ tối, lấy khăn cho nàng.

“Cám ơn.” Mỹ nhân cũng không bắt ngờ, trao cho hán đôi mắt đẹp tươi cười ngời sáng.

Nụ cười rạng rỡ mê người kia, làm Dịch Dục Thiên có điểm không chống đỡ được, tim đập lồi một nhịp.

Hắn không phải chưa thấy qua mỹ nữ tắm rửa, nhưng thật không có biện pháp, hán đối với nàng chính là hơn những thứ khác. Đối với hán, nàng mới là an toàn, ấm áp, là chỗ dựa tinh thần. Những năm gần đây, hán chưa từng quên nàng, ...

Coi như hán bề ngoài xuất chúng, là công tử mị lực bất phàm, lại là đại tướng quân có quyền thế, làm việc luôn tao nhã tự nhiên, bình tĩnh mê người. Nhưng gặp được nàng, tất cả đều biến đổi hoàn toàn, hán trở thành một tiểu tử xúc động, mà nàng, mới là người tao nhã tự nhiên, khắp người đều toát ra nét xinh tươi.

Aiz! Phần đông thiên hạ là mỹ nữ, hán lại không chọn, sao lại chọn trúng một nữ nhân xinh đẹp đầy trí tuệ chứ? Loại nữ nhân này khó đối phó nhất, nhưng cũng hấp dẫn người ta nhất, khiến người không thể kháng cự. Loại tự thân tản ra lực hấp dẫn chết người này, lại làm hán trầm mê, hoàn lại chuyện triều đình, không thể tự kiểm chế... Hán biết nàng có dụng ý, lại không rõ ý đồ của nàng lắm, chỉ có thể theo nàng chơi đùa.

Dịch Dục Thiên ngồi ở bên bể tắm nhìn vẻ mặt tự nhiên của Vô Ngôn khi lau nước, dục vọng dưới thân không tự chủ lại cứng lên. Hán si mê nhìn ngắm tiểu mỹ nhân trong bể, thật muốn lập tức đem nàng về Phúc Châu thành thân, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, chỉ cần chiếm lấy nàng, có được nàng... Nhưng mà không được, hán đã tôn thương nàng nhiều lần lắm rồi, không thể tiếp tục phạm sai lầm. Hán cố kiên nhẫn cùng nàng chơi, chơi đến khi nàng cam tâm tình nguyện, chơi đến khi nàng nguyện ý mở miệng đáp ứng mới thôi. Đây là hán thiếu nợ nàng.

“Được rồi, đừng chơi nữa. Đứng lên đi.” Thanh âm khàn khàn lộ ra dục vọng của hán.

“Ừm.” Đấy mắt Triệu Vô Ngôn mang ý cười, tao nhã đứng dậy.

Dịch Dục Thiên dùng khăn dài bao phủ đáng vẻ thướt tha mềm mại của nàng, đáng người có lỗi có lỗi, thân người nàng không ngừng tỏa ra hương thơm, khiến hán càng khó nhịn lửa nóng trong cơ thể hơn.

Hán nghĩ...muốn nàng quá!

Hán ôm nàng lên trên giường, chỉ thấy nàng nhìn hán, đôi mắt đẹp đến mê hoặc.

Nàng câu dẫn hán? Đột nhiên nhận thức được điều này khiến hán mừng như điên. Mấy ngày nay đều là hán ép buộc nàng gần gũi, nàng chưa từng chủ động thể hiện, dường như ở cùng một chỗ với hán là tìm hiểu cái gì đó, bây giờ nàng rốt cuộc đã tiếp nhận hán sao?

Dịch Dục Thiên cảm thấy mừng như điên... Nhưng lập tức dừng lại để suy nghĩ.

Đợi chút! Vô Ngôn không phải là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy. Có thuốc gì trong hồ lô của nàng? (ý nói chị này có mưu đồ)

Con người đen láy sâu như nước hồ chợt lóe lên một cái, đè nén lại dục vọng hừng hực phía dưới của mình. Dịch Dục Thiên cố gắng duy trì bình tĩnh. “Vô Ngôn, Nàng nghĩ gì cứ việc nói thẳng, không cần làm bộ câu dẫn ta. Nàng biết ta không chịu nổi nàng khiêu khích như vậy.” Đứng trước mặt nàng, hán thành thật nói, chỉ là không muốn bàn về chuyện trước đây.

“Nếu ta nói, ta thật sự muốn chàng thì sao?” Nàng giờ một bên cúi đầu lên, chiếc khăn dài hoàn toàn không chịu được khi nàng nhẹ nhàng lôi kéo, lập

tức lộ ra mảng đùi trắng nõn.

Địch Dục Thiên cảm giác chính mình đã mau bốc hỏa, hầu như không tự chủ được trước sự cọ xát lên xuống, hô hấp trở nên dồn dập.

Hắn còn tiếp tục kiềm nén, nhất định sẽ biến thành phế nhân... Bất kể nàng có ý đồ gì! Địch Dục Thiên hẳn quản được chuyện thiên hạ sao?

Ý niệm trong đầu vừa thay đổi, hắn trở nên liễu lĩnh không cưỡng, khăn dài bị ném lên giữa không trung—

“Đợi chút!” Nàng nhấc chân, ngón chân dẫm vào trong lồng ngực cường tráng của hắn, tư thế này làm cho hai chân nàng giang rộng trên tấm chăn, khiến nam nhân nhìn thấy rõ được hết cảnh xuân.

Nam nhân trở nên thờ hồn hèn!

Nàng nhất định là cố ý! Hắn nhìn chằm chằm vào vẻ mặt xinh đẹp đang cười có chút quỷ quyệt của nàng, ép mình không được nhìn.

“Sao vậy?” Địch Dục Thiên nuốt nước miếng. Hắn nhất định phải trấn định, cần trấn định.

“Dục Thiên, ta cũng lớn rồi, ở cùng một chỗ với chàng như vậy thật không minh bạch...” Đầu ngón chân của nàng lại vẽ vài vòng trước ngực hắn.

“Ngày mai chúng ta trở về phủ Phúc Châu thành thân.” Hắn nói có hơi gấp gáp, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

“Được... Ta biết chàng là người có trách nhiệm... Nhưng mà...” Ngón chân của nàng di chuyển vòng quanh đầu vú của hắn, chân còn lại thì vờn dấy trên cánh tay phải của hắn.

Ông trời ơi, nàng không kín đáo chút được sao? Nhất định phải kích thích dồn ép ở trên giường sao? Đầu ngón chân của nàng động đậy trong ngực hắn, hắn muốn giả vờ không nhìn thấy nhụy hoa hồng giữa hai chân nàng cũng không được...

Tiểu dã thú giữa háng hắn lại lần nữa điên cuồng trỗi dậy.

“Vô Ngôn, nói cho xong một lần đi!” Hắn khẽ gầm, hai tay bắt lấy đôi chân không an phận của nàng, đem chân nàng kéo về phía mình.

“Đừng nóng vội thế. Trước đây là chàng làm tổn thương ta, tám năm trước đã diễn trò thói nũ này, một năm trước lại giả bệnh muốn ta từ ngàn dặm xa xôi đến phủ Phúc Châu, cuối cùng còn biến ta thành một thân tổn thương...” Triệu Vô Ngôn không chịu buông tha, chu lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi.

“Cho nên...” Hắn cắn răng, nam long dưới thân đã muốn dể lên nàng, trước là thăm dò, rồi chậm rãi đẩy mạnh vào.

“Cho nên vì bồi thường ta, ta hy vọng ngày thành thân chàng cái trang thành tân nương tử, đội mũ phượng quàng khăn vai, cùng ta thành thân.” Nàng nói xong.

Cái gì?! Địch Dục Thiên không thể tưởng tượng nổi, chợt thu người lại, buông mắt cá chân xinh xắn trắng nõn của nàng ra, con ngươi đen nhanh chóng trùng mắt vào thân dưới trần trụi mê người của tiểu mỹ nhân.

“Nàng đang nói đùa.” Con ngươi đen của hắn lạnh như băng.

“Ta chưa bao giờ thành thật như giờ phút này.” Nàng cười nhạt.

“Vô Ngôn!” Hắn rống giận.

“Đây là điều kiện thành thân của ta, muốn hay không tùy chàng.” Nàng cười thật xảo quyệt, cực kỳ xảo quyệt.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Phủ Phúc Châu - Tỉnh Hải phủ tướng quân - Tư Vân uyển. "Dục Thiên, ngươi nên đáp ứng Vô Ngôn đi! Dù sao ngươi giả dạng nữ nhân cũng đẹp lắm mà." Vệ Đình Long ở phủ Phúc Châu khuyên nhủ bạn tốt. Hắn dẫn tân thê từ Lương Đông Ân trên đường xuống phương nam du ngoạn, đúng lúc đến phủ Phúc Châu.

"Đình Long!" Hắn đứng dậy, phần nộ mắng tên bạn thâm giao đang khua môi múa mép trước mặt.

"Này, đừng làm loạn nha, còn có Đông Ân bảo vệ ta. Võ công của nàng cao cường, người đánh không lại nàng đâu." Vệ Đình Long vội vàng kéo tiểu thê từ vào trước ngực làm bìa đỡ đạn.

Địch Dục Thiên cũng không thèm nhìn mỹ nữ trong ngực hắn, chán nản ngồi lại trên ghế, khuôn mặt tuấn mỹ đầy phiền não. "Vô Ngôn sao kì quặc vậy? Tĩnh Hải tướng quân uy trấn thiên hạ ăn mặc thành nữ nhân, nếu chuyện này truyền ra, bảo ta làm sao ăn nói với mọi người?!"

"Ai bảo người yêu người ta, tám năm trước lại còn diễn trò mèo, coi thường trí tuệ muội ấy, cho rằng muội ấy cũng giống như người khác, dễ dàng điều khiển... Dục Thiên, Vô Ngôn là thiên hạ đệ nhất nữ thần y, cả về tài năng, kỹ thuật, tướng mạo, muội ấy chịu gât đầu, người nên cười mới phải. Thiên hạ ai chẳng biết nam nhân muốn muội ấy để mắt đến nhiều biết bao!" Vệ Đình Long sờ sờ mái tóc thê từ mình.

"Cũng có người trong đó phải không?" Con người đen lạnh như băng nhìn Vệ Đình Long, hắn vẫn chưa quên bọc quần áo trên giường Triệu Vô Ngôn.

"Trước đây cũng có... Không, không, không, đừng hiểu lầm, ta hiện tại chỉ thích Đông Ân, những nữ tử khác, ta đều không đụng đến." Hắn cúi đầu thì thầm với người trong ngực, "Ta chỉ thích một mình Đông nhi... Có đúng không? Đông nhi ngoan."

Lương Đông Ân mỉm cười yếu ớt.

Địch Dục Thiên rên rỉ phiền muộn.

"Dù sao người giả thành nữ nhân cũng đẹp mà... Khi còn bé không phải người mặc nữ phục sao? Huống hồ hôm đó có hi khăn đỏ thấm che mặt, lại không cần mời rượu quan khách, cũng bớt được uất ức, còn có thể cưới được người yêu nhiều năm nhớ mãi không quên, hà cớ gì mà không làm chứ?" Vệ Đình Long thuyết phục hắn.

"Ta chính là ghét giả thành nữ nhân!" Hắn nóng nảy rống lên.

"Ây, Dục Thiên, Triệu Vô Ngôn là người thông minh lại xinh đẹp, cá tính muốn chọc phá người; hôm nay muội ấy nguyện ý thành thân, người cứ cho muội ấy vui một tí, đợi sau này muội ấy trở thành vợ người, người có thể... Hề hề hề..." Vệ Đình Long lấy khuỷu tay thúc thúc vào bả vai con người đang bực bội.

Vệ Đình Long phát hiện ánh mắt bén ngót trước ngực, "A, Đông nhi, ta tuyệt đối không làm vậy với nàng đâu, đây chẳng qua là đối phó với Triệu Vô Ngôn thôi. Nàng cũng biết, người con gái này tính tình rất kỳ quái, ta nói vậy, chính là muốn Địch huynh thoải mái chút... Đông nhi, đừng giận mà..." Hắn lại dụi vào cổ nàng.

"Xi!" Địch Dục Thiên thấy Vệ Đình Long biến thành bộ dáng thê nô, liền bấu môi xem thường.

"Địch tướng quân..." Ít khi Lương Đông Ân mở miệng. "Vô Ngôn là cô gái hiếm thấy. Nàng ngoài mặt miệng lưỡi sắc bén, nhưng tâm địa so với ai khác đều rất thiện lương, điểm ấy hẳn ngài hiểu rõ nhất. Nàng ấy sẽ không tùy tiện đưa ra vấn đề khó khăn khiến ngài mất mặt với mọi người, nàng ấy yêu cầu như thế, chắc chắn có dụng ý. Địch tướng quân, ngài yêu Vô Ngôn chân thành, phiền phức nhỏ như vậy có là gì? Cùng người mình yêu thương cả đời bên nhau, không phải là chuyện hạnh phúc nhất của người trên thế gian sao? Huống chi Vô Ngôn là một trang tuyệt sắc hồng nhan vừa tài hoa vừa trí tuệ, đáng giá mà."

Lương Đông Ân nói một phen, khiến Địch Dục Thiên tâm tư xúc động.

"Đông nhi, nàng nói rất hay, vì phu hôn một cái." Vệ Đình Long lại cúi xuống hôn nàng.

Về mặt Địch Dục Thiên kỳ lạ nhìn Lương Đông Ân trước mắt, khó khăn mở miệng nói: "Cô nhất định là bị người này cường bức uy hiếp, mới cùng hắn ở một chỗ đúng không? Đừng sợ, ta thay cô làm chủ. Cô muốn người nào trong quân ta, cứ chọn, tối nay ta sẽ thành toàn--"

"Địch Dục Thiên!" Vệ Đình Long rống to.

-oOo-

Cứ như vậy, tin tức Tĩnh Hải tướng quân Địch Dục Thiên cưới thê tử là thần y Triệu Vô Ngôn truyền khắp thiên hạ, người hiểu chuyện còn đặc biệt nhấn mạnh Địch tướng quân sắp sửa giả dạng thành tân nương xuất giá, đội mũ phượng khăn che, Triệu Vô Ngôn thì giả thành tân lang, thân mặc măng bào đỏ thắm.

Bạn bè tốt của Triệu Vô Ngôn, Phạm Tử Đình, Thu Nguyệt, Tô Thái Tân, Nguyễn Túy Tuyết, Hạ Hà, Liễu Như Nhã, Phương Quân Dao, Diêu Ưc Thu tất cả mọi người đều mang theo tướng công tới phủ Phúc Châu, chuẩn bị uống rượu cưới đặc biệt.

Pháo cưới vang tận trời, khua chiêng gõ trống, phủ tướng quân sáng sớm đã vô cùng náo nhiệt. Kiệu hoa lớn khiêng tân nương từ đến phủ đệ, Triệu Vô Ngôn mặc y phục tân lang đỏ thắm, ở đại sảnh trông thấy Địch Dục Thiên đội mũ phượng, đầu trùm khăn đỏ được hỉ nương dìu đỡ, chậm rãi đi về phía nàng.

Địch Dục Thiên tuy là nam tử, nhưng thân hình hắn gầy gò, mặc trang phục nữ, nhìn như mỹ nhân thon thả yếu đuối, bước đi đáng vẻ phù hợp, một chút cũng nhìn không ra là nam tử.

Triệu Vô Ngôn nhìn chăm chú giai nhân trước mắt, trong lòng ngờ vực, hắn chắc không tìm người khác thay thế chứ?

Được, xem ta làm thế nào lật tẩy chàng!

Khuôn mặt Triệu Vô Ngôn cười cười, sau khi bái thiên địa xong, nàng cố ý giả vờ ngã, bàn tay vung lên, vô ý nhắc khăn hi lên--

Nháy mắt đại sảnh truyền đến tiếng hít không khí!

Thật đẹp!

Đó là Dịch đại tướng quân sao?

Mỹ nhân cao gầy đứng lặng, sóng mắt lưu chuyển, cánh môi đỏ thắm, phấn trang ngọc trác, mắt ngọc mảy ngài, con ngươi đen như làn thu thủy, toát ra vẻ yêu kiều ta thấy còn yêu. Đôi mắt đẹp rũ xuống, thấy hi khăn trượt xuống, phong tư yếu điệu, duyên dáng làm người ta quên cả thở.

"Đẹp quá..." Mọi người đồng thanh kêu lên đầy thần phục.

Triệu Vô Ngôn cũng thấy choáng váng. Hắn thật sự rất đẹp, rất đẹp, tuyệt nhiên nhìn không ra là nam tử. Trông mắt hắn thật xinh đẹp... Triệu Vô Ngôn vươn bàn tay nhỏ bé sờ sờ má phấn hắn. Hắn thật sự xinh đẹp vô cùng..

Đáng tiếc lại bị hi nương đẩy tay ra. "Còn chưa tới tân phòng, tân lang không được chạm đến tân nương tử!"

Mọi người cười ha ha, Triệu Vô Ngôn thì đỏ rần mặt. Dịch Dục Thiên đôi mắt sâu như nước hồ đen láy mỉm cười nhìn mặt mảy ửng hồng của nàng. Hi nương nhặt khăn lên, một lần nữa phủ lên trên mũ phượng của Dịch Dục Thiên, đỡ hắn đi xuống.

"Vô Ngôn, hôm nay muội giả thành tân lang, nên nâng chén với quan khách. Mời rượu đi thôi!" Vệ Đình Long thấy Triệu Vô Ngôn xấu hổ bèn cất giọng nói. Hắn cuối cùng cũng đợi đến ngày này được quyền dễ dàng chơi khăm nàng!

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tiếng quan khách trong đại sảnh nổi lên.

Triệu Vô Ngôn bị mọi người kéo đến, từng bàn từng bàn mời rượu. Cuối cùng vẫn là Trần Hải đại tướng quân Hàn Hương Dương, bá chủ Giang Bắc Âu Dương Liệt làm nam nhân thay nàng uống rượu. Liều Nhữ Nhã chờ sau khi nữ quyền liên quan giúp Triệu Vô Ngôn đến tân phòng, mọi người liền lập tức giải tán, để lại Triệu Vô Ngôn cùng Dịch Dục Thiên một đôi tân nhân.

Đèn cây được đốt lên, ngồi ở mép giường hôm nay là Dịch Dục Thiên giả dạng thành tân nương. Triệu Vô Ngôn thấy hắn bên giường, không khỏi chán chờ. Đột nhiên nghĩ ngờ bản thân có phải đã làm một việc điên rồ rồi không.

Như vậy thật sự có thể chữa khỏi cho hắn sao?

Nàng lùi về sau một bước.

Nếu không thể chữa khỏi cho hắn thì sao?

Nàng lại lùi về sau một bước.

Vốn định lấy hôn sự buộc hắn giả thành nữ tử, như vậy nàng mới cùng hắn nói rõ bệnh tình, nhưng hắn không phải giả thành nữ tử, mà hắn vốn giống như nữ tử! Tại sao có thể như vậy? Làm cho người ta lạnh cả người...

Nàng lại lùi lại một bước thật dài, sắp chạm vào cánh cửa.

Vẫn... vẫn là không tốt, trốn trước nói sau! Đáy lòng bất chợt nổi lên hoảng hốt sợ hãi, giục Triệu Vô Ngôn nhanh chóng xoay người mở cửa phòng, cửa phòng lại sầm một tiếng nặng nề đóng lại.

Giống như cảnh tượng tương tự đã từng xảy ra, tựa như đêm đó... Triệu Vô Ngôn trong lòng không khỏi sợ hãi.

"Nàng muốn đi đâu?" Thanh âm thần bí vang lên bên tai nàng.

Triệu Vô Ngôn bị thân hình rắn chắc xoay lại, đối mặt với một khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp --

Dịch Dục Thiên đã tự mình giật hi khăn, mũ phượng xuống, con ngươi đen chăm chăm nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng.

Đáng chết! Nàng đã uống hết bao nhiêu rượu? Vệ Đình Long không uống giúp nàng sao?

"Dục Thiên, ta nghĩ... Chúng ta vẫn là..." Nàng không muốn chơi... Hắn thoát nhìn giống như nữ tử -- không, là so với nữ nhân còn điểm lệ hơn.

"Không chơi?" Bàn tay vuốt ve gò má ửng hồng của nàng.

Nàng gật gật đầu.

"Bây giờ nói không, không phải muộn rồi sao?" Hắn cời măng bào đỏ thắm của nàng ra.

Nàng lắc đầu.

"Là nàng nói muốn chơi." Bàn tay khẽ vung một cái, măng phục đỏ như lửa tuột ra, nàng bị ném lên giường.

Lòng nàng thật sự sợ hãi, đêm nay và đêm hôm đó thật sự quá giống! Tuy rằng nàng một năm qua không ngừng trị liệu bản thân, tăng cường lòng tin của mình, kiên trì tin mình không có vấn đề, nhưng lại một lần nữa tự mình trải qua, vẫn làm nàng thất kinh.

"Ta liền cùng nàng chơi, mặc vào trang phục ta ghét nhất, bôi son phấn nữ nhân lên mặt." Hắn cời giá y trên người, hiện ra thân hình cao to trần trụi gầy gò.

"Nàng bây giờ lại muốn rút lui... Chắc chắn, Tiểu Ngôn nhi, không thể được, đêm nay nàng là của ta." Hắn nhảy lên giường, hướng nàng phủ phục đi tới, như bảo giám theo dõi con mồi.

"Không... Không phải." Nàng nuốt một ngụm nước bọt, tự nhủ thầm nhất định phải bình tĩnh. "Ta... Ta làm vậy là có nguyên nhân."

"Hửm? Nói nghe xem." Hắn nắm mất cá chân mảnh khảnh của nàng, kéo nàng lại gần.

"Là vì... Vì cái đêm hơn một năm trước chàng xâm phạm ta." Nàng thở dốc một hơi, cố gắng bình tĩnh nói.

Hắn đang cời áo nàng thì bàn tay ngừng lại.

"Nói tiếp."

Triệu Vô Ngôn quần áo xốc xếch nằm trên giường lớn, mái tóc dài như mây xoắn đầy giường. Nàng nhớ ra thân mình vẫn bị hắn kim ở trên giường.

Được rồi, nằm vậy, lúc này không nên chọc giận hắn.

"À, chính là... Sau đó ta lại phát hiện chàng như vậy là có nguyên do. Dục Thiên, chàng thật không nhớ rõ chuyện đêm đó sao?" Nếu trốn không thoát, đành phải kiên trì tiến lên, thử phương pháp của Nghiệp đại thẩm xem.

Hắn lắc đầu.

Triệu Vô Ngôn giờ bàn tay nhỏ bé, thương yêu vuốt ve lau phấn son hai bên má hắn. "Dục Thiên, chàng đối với ta như vậy, là bởi vì phụ thân chàng lúc chàng còn nhỏ, ép buộc chàng giả nữ, ông ta còn bảo chàng một mình vào phòng ngủ..."

Địch Dục Thiên sắc mặt thoáng chốc trở nên xanh mét khó coi, hét lớn: "Không được nói!"

"Dục Thiên, việc này nhất định phải nói. Sở dĩ đêm đó chàng thô bạo với ta, là bởi vì khi chàng còn nhỏ phụ thân bắt chàng giả thành nữ tử, chàng luôn bị xem là thể thân của mẫu thân, là công cụ tiết dục, không ngừng đối với chàng..."

"Không được nói! Im miệng! Ta là nam! Là nam!" Hắn hung bạo gào thét, bóp chặt cái cổ trắng ngần của nàng.

"Ặc--" Triệu Vô Ngôn thở không ra hơi, liều mạng bấu vào bàn tay to lớn như vòng sắt của hắn.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nàng thấy mắt hắn dần dần mờ mịt ...

Không được, nếu tiếp tục như vậy, hắn lại biến thành Địch Dục Thiên tinh thần rối loạn, lâm vào kí ức kinh khủng trước kia... Triệu Vô Ngôn thôi giãy dụa, mặt đỏ lên nói: "Dục Thiên, ta muốn ăn mút quả ghim thành sâu, thêm kẹo mềm Tô Châu..." Chuyển dời chú ý của hắn trước đã, rồi cố gắng nói sau.

"Gi?" Hắn nhìn nàng, bàn tay nói lỏng một chút.

"Ta nói ta muốn ăn mút quả, kẹo mềm Tô Châu, còn có thịt nướng sâu Kim Hoa." Nàng lặng lẽ thở dốc một hơi.

"Ha, có người nào đêm động phòng hoa chúc còn đòi ăn mấy món đó không?" Hắn đáy mắt mang ý cười, bàn tay vẫn bóp cổ nàng.

"Dục Thiên, ta là Vô Ngôn, chàng nhận ra không?"

"Ta đương nhiên biết. Nàng là tiểu mỹ nhân của ta."

"Vậy sao chàng còn bóp cổ ta?"

"Ta? Bóp cổ?" Địch Dục Thiên như thoáng tỉnh mộng, vội vàng buông lỏng tay.

Triệu Vô Ngôn hít một hơi thật sâu, vuốt vuốt cổ mình, ho khan vài tiếng, từ trên giường ngồi dậy.

"Vô Ngôn, ta..." Địch Dục Thiên sững sờ quá đỗi. Tay hắn... Sao lại có thể?!

"Dục Thiên, chàng hiểu chưa? Khi ta nhắc tới vài chuyện, chàng liền làm hại ta, nhưng chàng không tự chủ. Đây là căn bệnh rất đáng sợ. Ta hôm nay sờ đi yêu cầu chàng mặc giá y, là muốn giúp chàng chữa trị căn bệnh này, dù không thể chữa khỏi, ít nhất cũng phải khiến chàng không tới nỗi nổi thương tổn người khác." Nàng quan sát hắn.

"Ta..." Hắn cau chặt mày nhìn hai bàn mình.

"Dục Thiên, chàng hãy nghe ta nói, ta biết chàng không phải cố ý. Tựa như đêm đó chàng tổn hại ta, hung ác qua đi, chàng hoàn toàn không nhớ gì cả. Nhưng chuyện thương tổn người khác đích thực là chàng gây ra, hơn nữa ta biết chàng tại sao lại như vậy..." Triệu Vô Ngôn dịu dàng nhìn hắn.

"Vô Ngôn..." Địch Dục Thiên ngẩng đầu.

Thấy hắn nhăn mày, nàng đưa tay vuốt lên ấn đường nhũ chặt của hắn, buông giọng mềm mỏng "Dục Thiên, hãy bình tĩnh nghe ta nói. Chàng không muốn thương tổn ta, đúng không?"

Hắn gật gật đầu.

Triệu Vô Ngôn mỉm cười, nắm tay hắn đi đến trước gương đồng, trong gương xuất hiện hình ảnh hai người, hắn khuôn mặt điểm lệ còn dính son phấn, còn nàng thông minh xinh đẹp, đứng chung một chỗ, thật sự là một đôi tiểu mỹ nhân.

Ánh mắt hai người trong gương giao nhau, "Dục Thiên, chàng xem chàng trong gương có phải rất đẹp không?"

Địch Dục Thiên nhìn khuôn mặt điểm lệ của mình, bĩu môi khinh thường, "Nam nhân mà xinh đẹp, nàng nói gì vậy!"

"Nhưng ta chính là thích chàng như vậy. Có nhớ ta từng hỏi chàng, chuyện mẫu thân chàng không?"

Hắn gật đầu.

"Ta thường suy nghĩ, là dạng nữ tử nào sẽ sinh ra đứa con xinh đẹp giống chàng..." Nàng dựa đầu lên vai hắn, hắn tự nhiên ôm nàng.

"Ta đối với mẹ không có ấn tượng. Bà chết khi ta còn bé." Hắn cứng đờ nói.

"Cho nên cha chàng liền làm những chuyện không nên làm với chàng?"

Thân hình hắn chấn động, đẩy nàng ra.

Nàng nhẹ nhàng quay khuôn mặt xinh đẹp của hắn lại, đối diện với nàng, dùng thanh âm dịu dàng nhất trong đời nói với hắn: "Dục Thiên, chuyện quá khứ đã qua thì cho qua đi, đừng để chuyện đã qua ràng buộc bản thân, làm hại mình và những người khác, coi như nó là phù vân, buông tay để nó trôi đi. Quan trọng là cuộc sống trước mắt, chàng phải hạnh phúc."

"Ta có nàng rất hạnh phúc." Hắn nhìn nàng.

"Nhưng chàng sẽ có lúc vì ám ảnh quá khứ làm hại ta... Chàng không muốn như vậy, đúng không?" Nàng dịu dàng hỏi.

Hắn lại gật đầu.

"Chàng đừng lo lắng. Dục Thiên, chàng không muốn nói chuyện quá khứ, chúng ta sẽ không nói. Nhưng hiện tại chúng ta nhất định phải cùng nhau vượt qua thương tổn trong tương lai."

Triệu Vô Ngôn thấy hắn cũng không bài xích lời nàng, biết hắn lơ mơ cũng hiểu vấn đề bản thân. "Dục Thiên, ta nhớ chàng từng đề cập chuyện chàng có thể tự ám thị bản thân, làm cho chính chàng nhận ra được một thứ gì đó."

"Ừ, đó là một vị đại sư Mật Tông trong cung truyền thụ tuyệt kỹ cho ta, để ta khi mất đi lí trí cũng còn phân biệt phương hướng." Hắn nắm tay nàng.

"Vậy... Có thể dùng nó như đêm chàng làm hại ta, mặc kệ ta gãy dựa la hết thế nào, chàng cũng không dừng tay không?" Nàng vẫn nhẹ giọng nhỏ nhẹ.

Hắn trầm mặc không nói.

"Dục Thiên..." Nàng khẽ gọi.

Làm ơn, đừng vào lúc này thất bại trong gang tấc...

Qua một lúc lâu, hắn thở sâu, khàn giọng nói nhỏ: "Đêm đó ta thật sự không biết mình đang làm gì. Vô Ngôn, tha thứ cho ta."

Tốt quá! Không phải lời nói kháng cự bài xích. Người con gái xinh đẹp thân nhiên cười, "Dục Thiên, ta đã tha thứ cho chàng. Ta nguyện ý gả cho chàng, không phải là mình chứng tốt nhất sao?" Nàng giang hai tay ôm lấy hắn, vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn của hắn, hương thơm trên người nàng làm chon am nhân say đắm si ngốc.

Địch Dục Thiên quay người ôm nhân nhi trong lòng, trong ngực kích động rối loạn. Hắn lần nữa thương tổn nàng, nàng lại lần nữa tha thứ cho hắn, thậm chí còn nguyện ý gả cho hắn... Ông trời ơi, hắn nhất định cả đời này đều che chở nàng thật tốt, không để nàng bị một chút thương tổn nào.

Địch Dục Thiên ngửa cổ hít một hơi, háng giọng một cái, không đầu không đuôi nói một câu: "Có thể."

"Hả?" Hắn sao lại tự nhiên nói câu này?

"Ta trả lời vấn đề vừa rồi của nàng, đáp án là có thể. Chỉ cần ta dùng sức mạnh ám thị bản thân, ngửi được mùi nào đó, hay nghe được câu nào đó, để thân thể tạm thời không thể nhúc nhích, sau đó nàng nhanh chóng tránh đi, ta sẽ không làm hại nàng." Hắn nắm tay nàng hôn một cái.

Rốt cục lại quanh quẩn quay về chủ đề chính.

"Dục Thiên, vậy tối nay chúng ta sẽ làm chuyện này. Ta chọn một câu trước, chẳng tự ám thị mình, sau đó trên giường nghe câu nói đó, trong khoảng thời gian ngắn muốn cũng không được cử động, như vậy chuyện một năm trước mới không tái diễn." Nàng ngửa đầu thấy hắn vẻ mặt thật đáng yêu, khiến người chỉ mong sao được một hơi ăn hắn.

"Trước đó có thể...hay không." Hắn ôm nàng đi đến giường.

Triệu Vô Ngôn đỏ mặt, "Đừng vậy mà, chữa xong bệnh của chàng trước quan trọng hơn. Chàng không muốn nói chuyện đau lòng, chúng ta có thể không nói, nhưng phương pháp phòng bị nhất định phải làm, nếu không khó bảo đảm có một ngày chàng lại lần nữa tổn thương ta."

"Ta sẽ không tổn thương nàng." Hắn kiên định nói.

"Vừa rồi là ai bóp cổ ta?" Nàng trong ngực hắn đảo mắt xem thường.

Nam nhân tuấn mỹ xấu hổ khựng lại một chút. "Được rồi." Hắn bắt đầu dĩ gậy đầu.

Hai người ngồi trên giường, Địch Dục Thiên cẩn thận giải thích quá trình mình ám thị với Triệu Vô Ngôn -- đầu tiên hắn sẽ tĩnh tọa vận công, đi vào tiềm thức, lúc này nàng nói một câu, lặp lại ba lượt, hắn ám thị ngược lại bản thân, tiếp tục vận công hồi khí, là hoàn thành. Loại phương pháp này nhìn thì đơn giản, nhưng người công lực không thâm hậu không nên tùy tiện thử, không cẩn thận rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, tinh thần rối loạn.

"Thì ra là vậy." Triệu Vô Ngôn gật gù. "Dục Thiên, chúng ta cùng chọn một câu, chàng mà lâm vào cơn điên cuồng thì nghe ta nói câu này, thân mình tạm thời không thể di chuyển, cho ta thời gian trốn thoát, như vậy ta sẽ không bị thương."

"Ừ, bất quá chọn câu nào trên giường nàng tuyệt đối không nói."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta trở nên điên cuồng, nhất định là trên giường nàng sẽ bị ta tổn thương cũng là lúc chúng ta giao hoan, cho nên chọn một câu nàng tuyệt đối không thể nói trên giường được, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn, giống như cảnh tỉnh." Hắn cười khẽ.

Hắn nói rất có lý. Triệu Vô Ngôn bắt đầu vắt óc tự hỏi... Phải nói gì đây?

Dừng lại, dừng, dừng tay, buông ra, đồ khốn, cầm thú... Nàng nói ra một câu lại một câu, đều bị hắn gạt bỏ hết.

"Nàng lần đó ở cùng ta không phải cũng nói những từ này chứ?"

Lời của hắn làm mặt nàng đỏ lên.

Suy nghĩ hồi lâu, đèn cầy vẫn cháy rực...

"Có rồi! Những lời này ta tuyệt đối không nói trên giường." Triệu Vô Ngôn cười thật gian manh.

"Hử?" Hắn nhú mày.

"Vệ Đình Long." Há há.

"Cái gì?!" Địch Dục Thiên nổi giận suốt nửa nhảy dựng lên, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, giận điên người.

Nàng có cần kêu tên Vệ Đình Long trên giường không?! Không cần ám thị, hắn cũng đã giận đến cứng người rồi.

"Đừng giận mà! Chàng không phải nói muốn tìm một lời tuyệt đối không thể nói trên giường sao? Ba chữ Vệ Đình Long kia, ta tuyệt đối không gọi trên giường, nếu gọi ra, nhất định là khản đặc. Thế nào?" Nàng cười mím mím nói.

Nam nhân tuấn tú nhe răng trợn mắt, gân xanh nổi hẳn, tâm không cam tình không nguyện, giọng nói sin sít: "Không thể chọn lời nào khác sao?"

Triệu Vô Ngôn hờ hững nói: "Có thể! Có điều đêm xuân đã trôi qua nửa, chàng không cần để ý, ta đương nhiên có thể chọn tiếp..."

Nam nhân cắn răng, "Quên đi, lấy câu này vậy." Hắn lập tức ngồi trên giường xếp bằng, Triệu Vô Ngôn ở bên cạnh không dám lên tiếng quấy rầy.

Chậm rãi, thanh âm của hắn dường như lơ lửng trên không trung, thực hư vô, thực mờ ảo. "Vô Ngôn... Nói đi."

"Vệ, Đình, Long." Nàng cẩn thận nói

Mặt hắn vẫn như trước, không biểu lộ gì.

"Vệ Đình Long." Nàng chậm rãi nói lại lần nữa.

Hắn vẫn thế, không lộ vẻ gì, tựa hồ đang ngủ.

"Vệ Đình Long!" Nàng gọi to. Thế này chắc nghe được chứ?

Nàng gọi xong, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng xô xao. Nàng lập tức mở cửa sổ, chỉ nhìn thấy hai bóng đen nhanh chóng rời đi, đó là... Triệu Vô Ngôn lại nở nụ cười cực kỳ giảo hoạt. Ngày mai có trò hay để xem rồi.

"Á--" nàng hét chói tai, thân hình như bị cơn gió cuốn vào giường.

"Nương tử, đêm xuân đã trôi qua một nửa, nàng còn ngần ngại ra đó?" Nam nhân rũ mắt mê mải nhìn ngắm dung nhan tuyệt sắc của nàng.

"Xong chưa?" Nàng nhìn vào mắt hắn, giống như không có gì thay đổi.

"Nàng nói xem?" Hắn hỏi lại nàng, bàn tay to lớn sớm đã cởi bỏ y phục nàng, thân thể trắng mịn xinh đẹp hiện ra thật mê người.

"Vậy sau này nếu ta gọi..."

Bàn tay lập tức che kín miệng nàng. "Đủ rồi! Vừa rồi nàng gọi ba lần, đã là nhần nại cực hạn của ta, không được gọi nữa." Nam nhân ngang ngược nói.

Nàng cười cười, cảm giác bàn tay giữa hai chân lại đang lộn xộn. Nàng đảo nhanh cặp mắt, nghịch ngợm thấp giọng reo lên: "Không được, hôm nay chàng là tân nương tử, ta là tân lang, nên do ta động thủ." Nàng xoay người một cái, đem Dịch Dục Thiên ép xuống dưới thân, nàng thì dạng hai chân ngồi trên phần bụng rắn chắc của hắn.

"Còn muốn chơi?" Nam nhân giọng nói hơi có ý cười.

"Sao có thể nửa chừng bỏ dở!" Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc.

Trong cổ họng hắn phát ra tiếng cười khùng khục, bàn tay lười biếng để mở bên gối, cố ý nhìn Triệu Vô Ngôn đang dạng chân trên bụng hắn, giọng nữ tính: "Tướng công, nàng nhẹ một chút, đừng làm đau nô gia."

Triệu Vô Ngôn liếc hắn một cái, hai tay trên vòm ngực hắn nắm lại, "Nương tử, chàng 'thụ vô số người', còn phải cần chàng chỉ giáo mới đúng."

"Tướng công ghen à? Thân thể nô gia từ tám năm qua không ai chạm vào... Đầu là lúc trước do một tiểu hán tử vô lương tâm bỏ rơi nô gia." Hắn lại cười.

"Hừ! Lám lời." Nàng cúi đầu che đôi môi mỏng, tinh tế nhắm nháp hương vị đàn ông của hắn. Chiếc lưỡi tiến vào, hắn lập tức quán lấy, đòi hỏi nhiều hơn.

Nhưng nàng không thể để hắn chủ động. Hôm nay nàng là tân lang thật không dễ dàng, há có thể để tên háo sắc này chiếm hết tiện nghi! Nàng ôm khuôn mặt tuần tú, hôn vào khoang tai hắn, có phần đặc ý khi nghe hắn thở gấp.

Lưỡi nàng nhảy nhảy trên đầu vú hắn, rồi liếm liếm, rồi hôn, khiến hắn vừa nóng vừa sốt.

Trời ạ, đừng chỉ hôn phía trên thôi, phía dưới cũng chiếu cố một chút đi... Dịch Dục Thiên đẩy lồng vang lên lời cầu khẩn, nhưng khuôn mặt tuần tú vẫn giữ vững bình tĩnh vô cùng, chỉ ngẫu nhiên từ yết hầu truyền ra tiếng ngâm khê lộ ra dục vọng trào dâng.

Bàn tay nhỏ bé của Triệu Vô Ngôn trên ngực hắn lưỡng lự, thấy vẻ mặt hắn có vẻ như không đủ "hung phấn", cái lưỡi tiếp tục đi xuống, trên rốn hắn vẽ thành các vòng tròn, bàn tay thì vuốt ve đôi mông cường tráng.

"Ư--" nam nhân thở gấp đè nén, hơi thở nóng bỏng làm đôi ngực hắn phập phồng liên tục.

"Thoải mái không?" Nàng nằm sấp trên đùi hắn hỏi, cái lưỡi vẫn đùa nghịch rốn hắn.

"Nàng nếu tiếp tục trượt xuống một chút, ta sẽ càng thoải mái." Hắn cắn răng nói.

"Ừm." Nàng ngoan ngoãn đi xuống một chút, vừa lúc đối mặt với vật nam cương cứng của hắn. Nàng hai mắt mở to, chiếc miệng nhỏ nhắn mím lại, tùy hứng nũng nịu nói: "Không muốn."

"Gi?" Không không không, nàng không thể như vậy, lúc quan trọng thế này mà lùi lại thì đúng là giết người!

"Đêm nay ta là tân lang, cực khổ nửa ngày, phải là chàng phục vụ ta." Nàng yêu cầu.

Thì ra là như vậy. Nói sớm đi, hẳn thật sự vui vẻ vì nàng mà phục vụ.

Hắn đang định ngồi dậy, thì bị chặn lại.

"Tướng công, ta phải phục vụ nàng thế nào." Hắn cười nói.

Tiểu nhân nhí từ trên thân mình rắn chắc của hắn cử động đôi chân, từ bụng, giữa eo, lên ngực, đến... mặt.

Triệu Vô Ngôn dạng chân trên khuôn mặt tuần tú của Dịch Dục Thiên.

Nam nhân bên dưới sững sờ, lập tức thích thú nói: "Vô Ngôn, nàng thật sự là nữ tử hiếm thấy trên thế gian!" Đôi con ngươi đen thành thực không khách sáo nhìn chằm chằm.

Hắn khẽ thở một hơi khiến trong cơ thể nàng rung động. "Chàng... muốn hỏi hận cũng không kịp... A!" Nàng run rẩy, phút chốc vì dị vật xâm lấn mà thít chặt.

Hắn vươn đầu lưỡi, khẽ nhẹ nhàng phục vụ nàng. Nàng không ngừng được hắn vội vàng mặc sức tiến công, cả người run rẩy không thôi. Vì những khiêu khích thần sâu của hắn, thấy nàng cũng sắp mềm nhũn vô lực, thân thể đã rồi.

Hắn thật sự rất hư hỏng! Ngón tay của hắn... Ngón tay dùng nhúc nhích chứ...

Dịch Dục Thiên kiểm soát cơ thể muốn trốn chạy của nàng, buộc nàng phải giữ hành động táo tợn ban đầu, kéo hai chân mở rộng hơn, chiếc lưỡi ám áp, ngón tay thon dài tiến vào tàn sát bừa bãi, khiến nàng lạc trong hoan du cực điểm, kích thích ham muốn mãnh liệt trong cơ thể nàng.

"Không... không muốn! Ta không còn sức nữa..." Nàng bị hắn trêu chọc đến nhũn cả người.

"Vậy ngồi xuống." Dục hóa trong con ngươi đen như lửa cháy rừng rực.

Đôi mắt ngồi xuống, lưỡi ám cùng ngón tay tiến vào càng sâu hơn, thăm dò nơi dịu dàng của nàng. Bên trong rất nhanh truyền đến từng hồi chấn động, dị vật đi sâu điên cuồng tìm kiếm kích thích khiến nàng hét lên, không ngừng run rẩy.

"A! Chàng thật xấu..." Nàng dùng sức đẩy cánh tay giữ chặt đùi ra, nhắc eo lên, đóa hoa mềm ẩm ướt cách miệng hắn, lập tức thân mình nhanh chóng di chuyển xuống dưới, tốc độ nhanh như sấm, chạy thẳng xuống bụng dưới của hắn.

Tiểu huyết ướt đầm lướt qua lồng ngực, thắt lưng, bụng hắn, đến khi bị hỏa trụ nóng cháy ngăn cản, tiểu huyết mang theo nhục dục tràn ướt, châm lửa từng nơi từng nơi trên người hắn, làm toàn thân hắn căng thẳng, dã thú điên cuồng khao khát.

Tiểu yêu nữ này! Trời ơi, nếu không cho hắn, hắn thật sự sẽ điên mất!

"Ngồi lên đi!" Hắn khàn giọng ra lệnh.

"Ta..." Nàng trang phục hỗn loạn, một chút lý trí cũng không tỉnh táo.

"Nhanh lên!" Nàng nếu không theo, hắn sẽ dùng sức!

"Được rồi, không cần hung dữ vậy..."

Nàng nhắc eo, cảm dục vọng cương cứng của hắn, để vào khe nhỏ, thật chậm thật chậm ngồi xuống...

Chính là như thế! Nơi khiến người khác tiêu hồn, thật chặt, thật nóng... Nam nhân thỏa mãn ngân khẽ một tiếng.

Nhưng Triệu Vô Ngôn dường như lại nghĩ cái gì, nàng nhắc eo, làm tiểu huyết tràn ướt tách khỏi nam căn.

"Không được, nó lớn như vậy, lại cứng như thế, ta sẽ đau..." Cái miệng nhỏ nhắn bỗng hé ra, không khí thoáng chốc đông lại!

Bàn tay nắm eo nàng khẽ siết, nâng cặp mông khỏe khoắn, động thân đâm vào, vật nam tính nhanh nhẹn dùng mảnh hương về chỗ non mềm lao tới, nháy mắt giải cứu nỗi thống khổ của hắn. Nhưng vật nam tính nóng bỏng thật to lớn so với nơi chật hẹp của nàng, nơi thâm kín nhỏ bé phản ứng không kịp, nháy mắt liền bị ngọn lửa rừng rực chiếm đoạt, thiêu cháy nơi sâu nhất mềm mại, trong cơ thể như có ngọn lửa cực nóng nung chảy thành vách non mềm.

"Ừm --" Nàng đột nhiên hít sâu, lạc trong vòng xoáy hỗn loạn, bàn tay nhỏ bé níu chặt cánh tay hắn, sợ không cẩn thận, sẽ bị dục vọng ào ào kéo đến thiêu rụi.

Môi hắn nhếch lên, "Tướng công, nàng phải vịn ta thật chặt, đừng ngã xuống nha." Bàn tay thô bạo ôm siết bầu ngực đầy đặn của nàng, khiến nàng run rẩy, ngón cái xấu xa kéo hai đỉnh nụ hoa, nàng gồng đầu thờ dài, khóc thút thít, bất giác bàn tay nhỏ nắm chặt lại.

"Chàng... Thật xấu xa! Háo sắc..." Nàng nũng nịu trách móc, nắm tay nhỏ không còn sức lực đặt trên lồng ngực hắn, mái tóc dài vì những va chạm mạnh mẽ của hạ thân nam nhân mà bay bay lay động thật đẹp.

"Đa tạ đã khích lệ." Nam nhân điểm lệ nhìn tiểu mỹ nhân dạng chân trên người mình rên rỉ dịu dàng toàn thân đầm mồ hôi, nở nụ cười gian, dùng nụ cười mê hoặc nhất bày tỏ tình yêu trọn tâm chân tình của hắn.

Hắn rốt cục đã có được người yêu nhiều năm thương nhớ! Triệu Vô Ngôn duy nhất của hắn..

Tần phòng suốt đêm đó không ngừng truyền ra tiếng nỉ non, tiếng kêu kiều mỹ, tiếng gằm nhẹ hỗn hển, cả phòng đầy cảnh xuân kiều diễm đến tận lúc sắc trời sáng rõ mới dần dần tắt lịm.

Lúc ấy một cuộc hôn sự điên loạn đảo phượng quang cảnh âm ỉ kết thúc. Triệu Vô Ngôn vẫn có thể hành y tế thế, nhưng không được phép đi quá xa, nếu có vấn đề nan giải buộc nàng phải đi, Dịch Dục Thiên nhất định sẽ đi cùng nàng.

Kỳ quái chính là, từ sau khi thành thân, Triệu Vô Ngôn chưa từng có cơ hội kêu ba chữ kia trên giường. Có lẽ là Dịch Dục Thiên đã tìm ra đáp án trong lòng, cũng không còn sợ bóng đen quá khứ nữa; cũng có lẽ là đêm xuân hàng đêm, khiến hắn không rảnh để ý tới quá khứ đã qua. Mặc kệ thế nào, hắn ở cùng nàng, vĩnh viễn là nam nhân tuấn mỹ bình thường.

May mắn thay! May mắn thay!

Chuyện đã qua như cái rắm -- ầy, không phải, chuyện đã qua như giấc mộng, mộng đẹp còn không quyến luyến, ác mộng hà tất giữ trong lòng! Mở cửa sổ ngắm mây, múa quạt thường trà, khoái hoạt tự tại, tất nhiên là thực vị nhân gian.

Khách quan, ngài nói có đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Vĩ Thanh

Ôi! Sao sáng sớm lại có người không ngủ được, còn cãi nhau bên ngoài thế? Ngày thứ ba sau khi thành thân, Triệu Vô Ngôn cuối cùng cũng có chút rảnh rỗi đi dạo quanh Tĩnh Hải tướng quân phủ rộng lớn. Hạ nhân dọc đường đi cung kính hành lễ với nàng, khiến nàng thấy có chút không quen, nàng liền chọn đường mòn mà đi, không nghĩ tới ở ven rừng cây lại nghe được âm thanh cãi nhau.

"Đồng nhi, ta với Vô Ngôn thật sự trong sạch! Nàng ngấm lại xem, muội ấy tổn thương ta như vậy, ta làm sao có thể cùng muội ấy có cái gì được chứ?"

À! Là Vệ đại tướng quân.

"Sao Vô Ngôn kia ngay trong đêm động phòng hoa chúc lại kêu tên của ngươi?" Tiếng nói của Lương Đông Ân khàn khàn, có thể vì khóc đã lâu.

"Đồng nhi, ta thật sự không biết!" Vệ Đình Long gấp đến độ giơ chân.

"Ngươi có dám thề ngươi chưa từng lên giường cùng nàng không?"

"Ách..." Vệ Đình Long ngẩn ngơ. Thật sự là hắn có ngủ cùng giường với nàng, nhưng không phát sinh chuyện gì hết.

"Ta biết lắm mà!" Lương Đông Ân lại khóc lên.

"Đồng nhi à, chuyện không phải như nàng nghĩ..." Hắn điên lên mất! Sớm biết thế thì không nên mang Đồng nhi đi nhìn lên đêm động phòng hoa chúc của Triệu Vô Ngôn! Vốn là muốn trêu đùa Vô Ngôn, tự nhiên sao trong phòng lại có thể phát ra tiếng nàng kêu tên hắn liên tiếp ba lần, lần cuối cùng còn rất lớn tiếng, kết quả là Đồng nhi bị đá kích, ghen tuông om sòm, cho là hắn có ý mang nàng đến nhìn đêm tân hôn của Triệu Vô Ngôn, cốt ý muốn nàng biết có rất nhiều nữ nhân thích hắn.

"Ngươi nghĩ muốn nạp thiếp có phải không? Nếu không sao lại cố gắng hết sức kéo ta đi nghe nữ nhân khác ở trên giường kêu tên của ngươi? Vệ Đình Long, hôm nay ngươi phải nói cho rõ ràng, ta có chết cũng không dựa dẫm vào ngươi!" Hai mắt của Lương Đông Ân sưng húp giống như quả hạch đào.

"Không có! Ta không nghĩ muốn nạp thiếp! Chưa từng có! Ta không được... Không phải, ta sẽ không... Ầy da, ta hiện tại phải đi tìm Triệu Vô Ngôn đến giải thích! Đồng nhi, nàng ở chỗ này không được đi đâu, chờ ta mang Triệu Vô Ngôn lại đây!" Vệ Đình Long rống xong, lập tức cất bước chạy về phía Tư Vân uyển.

Lương Đông Ân đứng lặng trong buổi sáng trong lành nhưng mát lạnh, hai mắt còn vương lệ.

“Đông Ân.” Đầu sỏ gây nên chuyện này, Triệu Vô Ngôn xuất hiện.

“A, Vô Ngôn.” Nàng vội vàng lau nước mắt trên mặt.

“Sao vậy? Sao lại khóc như thế.” Nàng lấy khăn ra, giúp nàng ấy lau đi lệ trên mặt.

“Không... Không có gì.” Nàng ấy còn muốn che giấu.

Triệu Vô Ngôn tao nhã nở nụ cười. Đông Ân tốt bụng luôn không thể tổn thương người khác. “Tỷ nói chuyện với Đình Long, tôi đều nghe thấy hết.”

Lương Đông Ân đỏ mặt, “Vô Ngôn, ta...”

“Không quan trọng, tỷ ghen, chứng tỏ tỷ thực sự yêu Vệ đại tướng quân. Mà tôi ở trên giường kêu tên huynh ấy, huynh ấy tỏ ra giống như ‘tránh ma quỷ’.” Triệu Vô Ngôn nở nụ cười, cười thật tươi.

“Hả? Có ý gì?” Vệ mặt Lương Đông Ân khó hiểu.

“Là vậy...” Triệu Vô Ngôn liền đem sự tình vừa qua giải thích một lần, nhưng bỏ bớt đi khúc bệnh tình của Dịch Dục Thiên kia.

“Thì ra là thế!” Lương Đông Ân bất chợt hiểu ra.

“Đông Ân, hiện tại tỷ đã biết ngọn nguồn mọi chuyện, nên thay tôi ‘chăm sóc’ huynh ấy thật tốt. Ai bảo hấn nhìn lên đêm tân hôn người khác!” Triệu Vô Ngôn chỉ chỉ vào Vệ Đình Long chạy như điên tới.

Lương Đông Ân rút cuộc nín khóc mỉm cười, quay sang nàng gật đầu.

“Triệu Vô Ngôn, muội đừng đi! Giúp ta giải thích một chút... Đó là một hiểu lầm nghiêm trọng. ....Này, đừng đi mà! Vô Ngôn! Triệu Vô Ngôn!” Vệ Đình Long hướng về phía Triệu Vô Ngôn kêu la dữ dội.

“Đình Long, Vô Ngôn đã nói cho ta biết rồi, nói người thật sự đối với nàng ấy...” Lương Đông Ân lại giả vờ khóc lên.

“Oan uổng quá! Đông nhi, không có chuyện này thật mà! Ta làm sao có thể cùng muội ấy... Đông nhi, nàng đừng chạy! Không được dùng khinh công! Đông nhi—” Vệ Đình Long một mặt gào thét điên cuồng, một mặt vội vã đuổi theo ái nữ đi xa.

Cuối cùng cũng nhờ vào chuyện này, Lương Đông Ân đã lừa được Vệ Đình Long đến Thạch Gia Pha tạm trú qua mùa đông, có như vậy Thạch Gia Pha sẽ không lo không có lương thực—triều đình tuyệt sẽ không để đại tướng quân bị đói. Hi hi!

Vệ Đình Long ngồi ở Thạch Gia Pha, gió Bắc gào thét, trong lòng nhin không được mà oán giận. Quen biết người bằng hữu xấu xa Triệu Vô Ngôn này, đúng là bất hạnh tám đời nha.....

Aizz!

-----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Mỹ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.